

Προεκλογικοί διαγκωνισμοί με τον λαό στο περιθώριο

«Τάξη, ασφάλεια και σταθερότητα» ή «αντίσταση, οργάνωση κι αγώνας»;

Με έντονη προεκλογική οσμή, αλλά και ιδιαίτερα πυκνή σε εξελίξεις, εξελίσσεται η πολιτική καθημερινότητα στη χώρα. Οι συζητήσεις για τον χρόνο διεξαγωγής των εκλογών δεν έχουν τελειωμό. Δίνουν και παίρνουν οι αναλύσεις για τα ποσοστά, τις κινήσεις και την «δυναμική» των πολιτικών κομμάτων. Στριμώνονται στα τηλεπαράθυρα αστοί πολιτικοί και πολιτολόγοι. Και μέσα σε όλη αυτή τη φασαρία (η οποία σε συντριπτικό βαθμό αφήνει αδιάφορες τις λαϊκές μάζες) αυτό που εύκολα μπορεί να διακρίνει κανείς είναι ότι... δεν μπορεί να διακρίνει διαφορές. Ότι στη βάση τους, όλοι -μα όλοι- συμφωνούν στην

υπεράσπιση του συστήματος της εξάρτησης και του αστικού μοντέλου διαχείρισης, με ελαφρές (και ασήμαντες) διαφοροποιήσεις.

Είναι πολύ χαρακτηριστική η τοποθέτηση της ΕΛΑΣ του Τσίπρα για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια τα οποία «δεν θα τα είχαμε ιδρύσει, αλλά δεν θα τα καταργήσουμε», έχοντας εμπεδώσει για τα καλά το μάθημα που πήρε από τα μνημόνια -που ΔΕΝ κατάργησε «με ένα νόμο και ένα άρθρο».

Παρ' όλ' αυτά, η αναστάτωση στο αστικό πολιτικό σκηνικό είναι μεγάλη και προέρχεται κυρίως από την αβεβαιότητα για το τι θα προκύψει από τις επόμενες κάλπες, πού θα βρεθεί ο κα-

θένας και, κυρίως, πώς θα μπορέσει ο επόμενος πολιτικός διαχειριστής να λειτουργήσει αποτελεσματικά για τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών.

Δεν γνωρίζουμε αν αυτό εννοούσε ο Κακλαμάνης της ΝΔ ως «θεραπεία της πολιτικής τοξικότητας», επιχειρηματολογώντας περί εκλογών το φθινόπωρο. Ωστόσο, αυτό που γνωρίζουμε με βεβαιότητα είναι ότι τα ζητήματα για την ντόπια άρχουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό είναι πολύ σοβαρά για να λυθούν μέσα από την επόμενη κάλπη (όποτε κι αν γίνει). Και φυσικά, ακόμη πιο σοβαρά είναι τα πράγματα για τον λαό και την εργατική τάξη.

συνέχεια στη σελίδα 2

Ουάσινγκτον
Μια αμφιλεγόμενη διάσκεψη,
αλλά με σαφείς στοχεύσεις

σελ. 16

Ασπρόπυργος
Νέο έγκλημα από έκρηξη υγραερίου

σελ. 10

Δολοφονία 20χρονου στο Άργος
Πόσοι ακόμα «εξοστρακισμοί»
στα κορμιά της νεολαίας;

σελ. 5

Για το πρόγραμμα για την εκπαίδευση της ΕΛΑΣ

Δεν καταργούνται τα ιδιωτικά,
(δεν) καταργούνται οι πανελλήνιες...
στις εξετάσεις που δίνει
προς τα αφεντικά της!

σελ. 8

Αφιέρωμα

Τουρισμός
«Οικονομικό θαύμα»
εκμετάλλευσης, εξάρτησης
και περιβαλλοντικής
καταστροφής

σελ. 11-15

Το επόμενο φύλλο της
Προλεταριακής Σημαίας θα
κυκλοφορήσει στις 5/9

Ιράν

Από το Μνημόνιο... Παρανόησης,
ξανά στις πολεμικές συγκρούσεις

σελ. 17

Προεκλογικοί διαγωνισμοί με τον λαό στο περιθώριο «Τάξη, ασφάλεια και σταθερότητα» ή «αντίσταση, οργάνωση κι αγώνας»;

συνέχεια από σελ. 1

• Μεγάλη η πίεση στη ΝΔ, η οποία - παρ' όλη τη δημοσκοπική πρωτιά της - δέχεται απανωτά πλήγματα τόσο από το εσωτερικό της όσο και απ' έξω. Η γκρίνια στο εσωτερικό της από βουλευτές που βλέπουν θολό το βουλευτικό τους... μέλλον και ξεσπαθώνουν, και η ανησυχία για το ενδεχόμενο ίδρυσης κόμματος από τον Σαμαρά και μια γενικότερη κινητικότητα που εκδηλώνεται γύρω από αυτό το ζήτημα, είναι δείγματα των πιέσεων που δέχεται. Όμως δεν είναι τα μόνα και, κυρίως, δεν είναι τα πιο σοβαρά. Γιατί η ΝΔ εξακολουθεί να δέχεται πλήγματα σε μια σειρά ζητήματα όπως ο ΟΠΕΚΕΠΕ και οι υποκλοπές, με βουλευτές και στελέχη της να κατηγορούνται και να ελέγχονται, και το όλο αφήγημα του επιτελικού κράτους να έχει σμπαρλιαστεί. Πιο πρόσφατο πλήγμα, η πρόταση του αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου για παραπομπή του Τριαντόπουλου σε ειδικό δικαστήριο για το μπάζωμα στα Τέμπη, αλλά και του Αγοραστή σε δίκη για το ίδιο ζήτημα. Πρόκειται για πλήγματα που έχουν άμεση σχέση με τη

δυσaréσκεια των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για την έντονα αμερικανόστροφη πορεία της κυβερνητικής πολιτικής, Όμως δεν αφορούν μόνο τη ΝΔ - αφορούν τον συνολικότερο προσανατολισμό την άρχουσας τάξης και, με αυτήν την έννοια, αφορούν όλο το αστικό πολιτικό προσωπικό, παλιότερο και νέο. Και αν τώρα αυτός που πλήττεται άμεσα είναι η ΝΔ, το βέβαιο είναι ότι στην τοποθέτηση πάνω στα ζητήματα αυτά δίνουν εξετάσεις όλοι οι υποψήφιοι διαχειριστές.

Θέλοντας να εκτονώσει αυτήν την πίεση και στο πλαίσιο των προεκλογικών υποσχέσεων, ο Κυρ. Μητσοτάκης παρουσίασε το λεγόμενο «Εθνικό Πρόγραμμα Ανάπτυξης 2026-2030» τάζοντας «πακέτο» 23 δισ. και παρουσιάζοντάς το ως αποτέλεσμα «εξαιρετικά επιτυχημένης οικονομικής διαχείρισης» και ως «ένα πραγματικό εφελτήριο για να κάνουμε ένα μεγάλο αναπτυξιακό άλμα»!!! Πρόκειται για χρήματα κλεμμένα από τον λαό, με προορισμό τμήματα της μεγαλοαστικής -κυρίως- τάξης στα οποία ο Μητσοτάκης επιχειρεί να παρουσιάσει

«όραμα», ειδικά από τη στιγμή που σχεδόν ολοκληρώθηκαν οι επενδύσεις του Ταμείου Ανάκαμψης. Υπόσχεται ζεστό χρήμα για «επενδύσεις», την ίδια ώρα που ο λαός δυσκολεύεται να κάνει έστω και μία εβδομάδα διακοπές.

• Και πλάι στην «εξαιρετικά επιτυχημένη οικονομική διαχείριση» που αναγνωρίζει στον... εαυτό του ο Κυρ. Μητσοτάκης, έρχονται και οι δηλώσεις εκπροσώπου του Στέιτ Ντιπάρτμεντ ότι «η Ελλάδα αποτελεί ηγετική δύναμη στον τομέα της αντιτρομοκρατίας και παράδειγμα προς μίμηση για άλλες χώρες στην καταπολέμηση αυτής της απειλής», για να συμπληρώσει: «Αντιμετωπίζοντας από κοινού την ακροαριστερή και αναρχική τρομοκρατία, η Ελλάδα και οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν οικοδομήσει μια μακρόχρονη σχέση συνεργασίας στον τομέα της ασφάλειας, η οποία συγκαταλέγεται στις ισχυρότερες παγκοσμίως».

Ήταν μόλις λίγες πριν από αυτές τις δηλώσεις, όταν ο Ρούμπιο, ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, σε διεθνή διάσκεψη του Στέιτ Ντιπάρτμεντ με αντικείμενο

την «αναζωπύρωση της πολιτικής τρομοκρατίας», έστρωνε τον δρόμο, κάνοντας ιδιαίτερη αναφορά στην εμπρηστική επίθεση στη Θεσσαλονίκη και στον θάνατο της μητέρας της πολιτικού της ΝΔ και μιλώντας για «εκτέλεση».

«Ασφάλεια», λοιπόν, υπό την αιγίδα και με τη σφραγίδα των ΗΠΑ, των μεγαλύτερων φονιάδων του πλανήτη, αυτών που ακόμη και στην ίδια τους τη χώρα οπλίζουν τα χέρια δολοφόνων-εκτελεστών όπως η ICE. Και αν, από την μια, τέτοιες δηλώσεις μπορούν να θεωρηθούν στήριξη στη ΝΔ σε αυτήν την άτυπη προεκλογική περίοδο, από την άλλη, αποτελούν σαφή τροχιοδεικτική βολή για μεγαλύτερη φασιστικοποίηση, ποινικοποίηση της πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης, στοχοποίηση της αριστεράς και των κομμουνιστικών ιδεών.

Ακριβώς δίπλα σε αυτήν την «ασφάλεια» έρχεται να προστεθεί και μια ακόμη: αυτή που θα μας παρέχει η «Ασπίδα του Αχιλλέα», το αντιπυραυλικό σύστημα που ενέκρινε «μετά βαΐων και κλάδων» το ΚΥΣΕΑ για αγορά από ιδιωτική ▶

Συνέντευξη Δημητριάδη για τις υποκλοπές

Η «κόζα νόστρα», η «ομερτά» και το αφεντικό ...όλων!

Γρηγόρης Δημητριάδης. Ανιψιός του πρωθυπουργού και Γενικός Γραμματέας της κυβέρνησης ως το 2022, οπότε παραιτήθηκε μπροστά στο σκάνδαλο των υποκλοπών, αναλαμβάνοντας, όπως ο ίδιος δήλωσε αργότερα σε συνεντεύξεις του, την πολιτική ευθύνη και παίρνοντας το πολιτικό κόστος για να δείξει ότι είναι θύμα των περιστάσεων. Για να προστατεύσει «την κυβέρνηση, την παράταξη, τις υπηρεσίες ασφαλείας και την πατρίδα», αλλά ξεκαθαρίζοντας ότι δεν είχε εμπλακεί ο ίδιος σε παράνομες πράξεις.

Έκτοτε ο Δημητριάδης κατέθεσε δυο φορές σε κοινοβουλευτικές επιτροπές για το θέμα και μια φορά στον Άρειο Πάγο. Πριν τις ...ηρωικές δηλώσεις του, είχε καταθέσει στον Άρειο Πάγο ότι παραλάμβανε ενημερωτικά δελτία της ΕΥΠ και τα προωθούσε απευθείας στον πρωθυπουργό, χωρίς να τα διαβάζει.

Η υπόθεση των υποκλοπών μπήκε στο αρχείο από τον αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Αχιλλέα Ζήση τον Αύγουστο του 2024 και τον Γενάρη του 2025, ενώ ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Κωνσταντίνος Τζαβέλλας αρνήθηκε την αναψηλάφηση τον Απρίλιο του 2026. Ακολούθησαν τρία αιτήματα για διαλεύκανση της υπόθεσης από τον Σπίρτζη, τον δικηγόρο Κεσέ και τον Σαμαρά, το οποίο βάρυνε και περισσότερα.

Η Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής απέρριψε, με τις ψήφους της Νέας Δημοκρατίας, την πρόταση της αντιπολίτευσης να καταθέσει ο Δημητριάδης και ο έμπορος του Predator, Ντίλιαν. Αυτό δεν απέτρεψε τον Δημητριάδη από νέα συνέντευξη στον Λάλα, στην οποία ήταν λαλίστατος:

«Η δουλειά του, ας πούμε, ότι είμαι το δεξί χέρι, ας πούμε ότι είμαι ο αντ' αυτού». «Το μόνο που έκανα ήταν να αναλάβω την πολιτική ευθύνη. Κάποιος έπρεπε να την αναλάβει, έπρεπε να προχωρήσει η κυβέρνηση και δεν σκοπεύω να πω ποτέ τίποτα παραπάνω». «Εφ'αγα εγώ την σφαίρα για να μείνει πάνω το αφεντικό».

Η συμπεριφορά του Δημητριάδη στη συνέντευξη και η άνεσή του να μεταχειρίζεται ορολογία και ρητορική που ταιριάζουν σε ήρωα του «Νονού» είναι δείγμα της αλαζονείας της ΝΔ και μιας βεβαιότητας των στελεχών της ότι βρίσκονται στο απυρόβλητο. Αυτό, πρώτα και κύρια, δείχνει πόσο επικίνδυνη είναι για τον λαό. Πόσο αποφασισμένη είναι να τον αντιμετωπίσει όποτε χρειαστεί, χωρίς να λογαριάζει κι αυτήν ακόμα την αστική νομιμότητα.

Όχι αδικαιολόγητα, τα κόμματα της αντιπολίτευσης θεώρησαν τις δηλώσεις αυτές ως άμεση παραδοχή της προσωπικής εμπλοκής του Μητσοτάκη στην υπόθεση. Ο ανιψιός παρουσιάζεται ως το θύμα και ο ...μάρτυρας που την πληρώνει για «την πατρίδα και την παράταξη», όμως είναι απόλυτα ξεκάθαρος ως προς το ποιος έκανε το κουμάντο. Για όποιον, δηλαδή, αμφέβαλλε...

Και επιπλέον, δηλώνει απερίφραστα και χωρίς να αφήνει περιθώρια για αμφιβολίες ότι δεν πρόκειται να πει τίποτε άλλο για την υπόθεση. Η δικαιοσύνη, στην οποία όλοι ορκίζονται, πάει περίπατο και ως έννοια και ως θεσμός. Έτσι όπως τα λέει ο Δημητριάδης, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι δεν πρόκειται να απαντήσει σε κανέναν εισαγγελέα και σε κανένα δικαστήριο, πόσο μάλλον σε καμιά κοινοβουλευτική επιτροπή; Θα είναι ο

νέος «φραπές» δηλαδή; Ωραίος σεβασμός στους θεσμούς του κράτους τους! Στην ίδια κοινωνία, εκπαιδευτικοί τιμωρούνται με αργία γιατί φώναξαν συνθήματα!

Η φράση που σχολιάστηκε περισσότερο, όμως, ήταν η σφαίρα που έφαγε για λογαριασμό του αφεντικού. Ο Δημητριάδης μπορεί να εννοούσε τον Μητσοτάκη και το ίδιο ερμήνευσαν και όλοι όσοι τον επέκριναν. Αλλά μπορεί και να εννοούσε το πραγματικό αφεντικό, το μεγάλο, για το οποίο μια χαρά γνωρίζουν και οι εκπρόσωποι της επίσημης αντιπολίτευσης που διαρρη- ▶

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► ισραηλινή εταιρεία. Είναι η «ασφάλεια» που όλοι μπορούμε πλέον να νιώθουμε, δεμένοι ακόμη περισσότερο με το κράτος-δολοφόνο, χωμένοι ακόμη πιο βαθιά στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ, περισσότερο εξαρτημένοι και ρίχνοντας περισσότερο λάδι στη φωτιά, τόσο σε σχέση με τη γειτονική Τουρκία όσο και σε σχέση με την πολεμική ένταση στη Μέση Ανατολή.

• Μέσα σε αυτό το βαθιά αντιδραστικό πολιτικό σκηνικό, μέσα σε αυτήν την αποκρουστική πολιτική κακοφωνία, αυτό που λείπει δεν είναι άλλο από τον λαϊκό παράγοντα. Οι λαϊκοί αγώνες, οι εργατικές διεκδικήσεις βρίσκονται στο περιθώριο. Και γι' αυτό φροντίζουν όλοι οι πρωταγωνιστές αυτής της πολιτικής κακοφωνίας. Η άμαξη απεργία στον Ασπρόπυργο για τον νεκρό εργάτη, η άμαξη κινητοποίηση της ΑΔΕΔΥ για τη συνταγματική αναθεώρηση, η ανύπαρκτη απεργία για την κυριακάτικη αργία, είναι αποτέλεσμα της διάλυσης που έχουν επιβάλει όλοι αυτοί στο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Είναι το αποτέλεσμα της απαξίωσης του λαϊκού παράγοντα και της αποθέωσης της κάλπης και των αστικών «θεσμών». Είναι το αποτέλεσμα μιας πολιτικής που μέσα από το τρίπτυχο «τάξη, ασφάλεια και σταθερότητα» απαιτεί την υποταγή και το αλυσόδεμα του λαού και των εργατών. Και σε αυτό εμείς μπορούμε και πρέπει να αντιτάξουμε το δικό μας τρίπτυχο: «αντίσταση, οργάνωση, αγώνας».

► γνύουν τα ιμάτιά τους για την «καμόρα» της πολιτικής ζωής.

Η υπόθεση των υποκλοπών είναι ένα μέσο πίεσης των Ευρωπαίων προς την κυβέρνηση, σε μια προσπάθειά τους να κρατήσουν ορισμένες ισορροπίες απέναντι στους Αμερικάνους, οι οποίοι έχουν πιεστικές απαιτήσεις από την ελληνική αστική τάξη συνολικά. Σε μια περίοδο που οι σχέσεις ανάμεσα στους πυλώνες του Δυτικού στρατοπέδου δεν είναι οι καλύτερες, η θέση όσων εξαρτώνται από αυτούς γίνεται δύσκολη.

Η κυβέρνηση είχε στρέψει το τιμόνι προς την άλλη μεριά του Ατλαντικού περισσότερο απ' ό,τι οι Ευρωπαίοι εταίροι μπορούσαν να ανθεθούν. Οι αποκαλύψεις για το Predator και τις παρακολουθήσεις (όπως και για τον ΟΠΕΚΕΠΕ) έγιναν από αυτούς, όχι από την ελληνική δικαιοσύνη ούτε από την ελληνική αντιπολίτευση.

Η ΝΔ όλο και προπαθεί να κλείσει το θέμα κι αυτό όλο και επανέρχεται. Και ο λόγος δεν είναι ότι οι προσπάθειες της συγκάλυψης στερούνται σοβαρών νομικών ερεισμάτων -που όντως στερούνται- ούτε ότι οι πολιτικοί της αντίπαλοι, που είναι και τα θύματα των υποκλοπών, το επαναφέρουν ζητώντας δικαίωση, δικαστική και κυρίως πολιτική -που όντως τη ζητούν.

Ο βασικός λόγος είναι ότι από τη μια μεριά οι Ευρωπαίοι θέλουν να διατηρήσουν αυτό το μέσο πίεσης, αλλά από την άλλη οι Αμερικάνοι θέλουν να το βγάλουν από τη μέση για να συνεχίσουν ανενόχλητοι -από τους Ευρωπαίους- να απαιτούν και να παίρνουν από την ελληνική άρχουσα τάξη και την κυβέρνησή της ό,τι της ζητούν.

Το αν και κατά πόσον το ζήτημα θα χρησιμοποιηθεί και για την επιλογή του επόμενου διαχειριστή της αστικής εξουσίας στη χώρα στις εκλογές, όποτε κι αν αυτές γίνουν, μένει να το δούμε. Το βέβαιο είναι ότι δεν θα εκπλαγούμε όταν δούμε τα σημερινά θύματα των υποκλοπών, που ξιφουλκούν εναντίον του Δημητριάδη, να «τρώνε τη σφαίρα» για το ίδιο αφεντικό.

Προσφορά

Ο Σ.Μ. προσφέρει για ενίσχυση της ΠΣ 50 ευρώ.

Αποψη

16 χρόνια μετά την προβοκάτσια του εμ-πρησμού της Marfin κατά τη διάρκεια της μεγαλειώδους διαδήλωσης στις 5 Μάη 2010 -εν μέσω του μεγάλου λαϊκού ξεσηκωμού απέναντι στη μνημονιακή επέλαση- η υπόθεση ανασύρεται για πολλοστή φορά από τα σκοτάδια των κρατικών μηχανισμών. 10 χρόνια μετά την παταγώδη κατάρρευση της προηγούμενης σχετικής δικογραφίας, συντάσσεται τώρα μια νέα, για την οποία όλα δείχνουν ότι στήνεται σε εξίσου σαθρά θεμέλια.

Βάσει των όσων αποκαλύπτονται όλες αυτές τις μέρες, είναι φανερό πως βρίσκεται σε εξέλιξη η κατασκευή ενός αστήρικτου κατηγορητηρίου, μιας κακοστημένης σκευωρίας, υπό την αποκάλυπτη καθοδήγηση της κυβέρνησης και ορισμένων κέντρων εξουσίας. Τα αστυνομικά δαιμόνια της ΔΑΟΕ (Διεύθυνση Αντιμετώπισης Οργανωμένου Εγκλήματος) στην οποία ανατέθηκε η ανακίνηση του ζητήματος μετά την ανάληψη του υπουργείου καταστολής από τον Χρυσόχοϊδη το 2024, αυτή τη

την περίοδο βρισκόταν στη φυλακή! Και ενώ το μήνυμα παρουσιαζόταν αρχικά ως αδιάσειστο στοιχείο της υπόθεσης, κάτω από την πίεση των αποκαλύψεων αυτών ο Χρυσόχοϊδης αναγκάστηκε να μιλήσει για «μύθευμα».

Πέρα από τα συγκεκριμένα νομικά στοιχεία της υπόθεσης, γίνεται φανερό πως για άλλη μια φορά -με πρόσφατη την 18μηνη κράτηση του Ρωμανού για ένα αποτύπωμα σε μια σακούλα- εδραιώνεται ένα επικίνδυνο προηγούμενο βάσει του οποίου οι κρατικοί μηχανισμοί μπορούν να τυλίγουν σε μια κόλλα χαρτί και να προφυλακίζουν όποιον επιλέξουν, ακόμα και με την επίκληση των πιο σαθρών στοιχείων. Το αντιδραστικό μέτρο έτσι και αλλιώς χρησιμοποιείται με διαφορετικά μέτρα και σταθμά, και είναι εμφανές το ενδεχόμενο να γενικευτεί η χρήση του με ιδιαίτερη προτίμηση σε αγωνιστές και οργανώσεις με αναφορά στο λαϊκό κίνημα.

Με τη φόρα που έχουν πάρει από την έτερη προβοκάτσια με τα γκαζάκια της Θεσσαλονίκης, άλλωστε, παράγοντες της κυβέρνησης και του συ-

Για τις ανάγκες της φασιστικοποίησης σκαλίζουν ξανά τα αποκαϊδία της Marfin

φορά φέρονται να στηρίχθηκαν σε ένα ανώνυμο (!) μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, που μεταξί άλλων ατόμων εμπλέκει τρία βασικά πρόσωπα, ενώ, σύμφωνα με τα αστυνομικά ρεπορτάζ, για την υπόθεση επιστρατεύθηκαν η ανάλυση φωτογραφικού και βιντεοληπτικού υλικού και η χρήση τής... τεχνητής νοημοσύνης. Από όλα αυτά, οι επιθεωρητές Κλουζό κατάφεραν να συσχετίσουν μια φωτογραφία από... διακοπές σε νησί, που είχε κατασχεθεί κατά την έρευνα μιας άσχετης υπόθεσης, με τη «σωματοδομή» και τα ρούχα ατόμων που απεικονίστηκαν στο σημείο!

Από την πρώτη στιγμή της επαναφοράς του θέματος στο προσκήνιο, σαν έτοιμα από καιρό, τα στελέχη της κυβέρνησης και τα δημοσιογραφικά παπαγαλάκια τους βγήκαν στα παράθυρα για να θριαμβολογήσουν. Ο Χρυσόχοϊδης, μάλιστα, έκανε λόγο για «νίκη της δημοκρατίας»!

Παρά το καταφανώς γελοίο σενάριο, οι διωκτικές αρχές εξάντλησαν σε αυτήν την περίπτωση την αυστηρότητά τους και, βασιζόμενες στα παραπάνω, αποφάσισαν την υλοποίηση του μέτρου της προσωρινής κράτησης για τρία άτομα, από τα οποία τα δύο -μέχρι την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές- έχουν ήδη προφυλακιστεί, ενώ εκκρεμεί η έκδοση στην Ελλάδα του τρίτου, που είναι κάτοικος Μ. Βρετανίας. Οι συνήγοροι υπεράσπισης καταγγέλλουν ότι δεν έχει υπάρξει καμία πραγματική ταυτοποίηση των ατόμων, ενώ με προφανείς σκοπιμότητες έχει ξεπεραστεί κάθε όριο στην παραβίαση των προσωπικών δεδομένων και του τεκμηρίου της αθωότητάς τους.

Η παντελής έλλειψη σοβαρών στοιχείων αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι στο διαβόητο ανώνυμο mail κατονομάζεται πρόσωπο που εκείνη

στήματος και σε αυτήν την περίπτωση ξεσπαθώνουν κατά της αριστεράς και της αναρχίας, φροντίζοντας να τροφοδοτήσουν τα πιο συντηρητικά αντανakλαστικά.

Δεν είναι καθόλου τυχαία η επιλογή της χρονικής στιγμής της ανασυρσης της υπόθεσης. Και η επιδίωξη της ΝΔ να διαφύγει προεκλογικά από τις συνέπειες της φθοράς που έχει συσσωρεύσει και της συνολικής ανυποληψίας του αστικού πολιτικού συστήματος, με μια ατζέντα «νόμου και τάξης», είναι μονάχα μια πλευρά του ζητήματος. Είναι σαφές, επίσης, ότι η πρόσφατη εν ψυχρώ κρατική δολοφονία του Θοδωρή Ζαβραδινού στο Άργος, αλλά και η ανάδειξη του γεγονότος ότι ο τόπος είναι σπαρμένος με «Βιολάντες» μετά το εργοδοτικό έγκλημα στον Ασπρόπυργο, θορύβησε τους κυρίαρχους σε σχέση με τον πιθανό αντίκτυπο στην υπαρκτή και ολοένα διογκούμενη οργή του λαού και της νεολαίας.

Αν κάτι τους ανησυχεί περισσότερο από οτιδήποτε είναι το ενδεχόμενο αγωνιστικών εκρήξεων των μαζών, και αυτή η ανησυχία είναι κοινή στο σύνολο των αστικών κομμάτων, αλλά και -με διαφορετικό τρόπο- στον ρεφορμισμό, που φροντίζει να καταθέτει και σε αυτήν την περίπτωση τα διαπιστευτήριά του στο σύστημα. Γι' αυτό και στην ημερήσια διάταξη θα συνεχίσει να βρίσκεται όλο και πιο έντονα η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Και σε αυτήν την κατεύθυνση, σκοτεινές και «υποπτες» υποθέσεις, όπως της Θεσσαλονίκης και της Marfin, για τις οποίες πιθανότατα δεν θα μάθουμε ποτέ τους πραγματικούς -ηθικούς και φυσικούς- αυτουργούς, θα αξιοποιούνται για την καλλιέργεια κλίματος τρομοκρατίας και υποταγής.

«Θεσμική κάλυψη» της αστυνομικής δολοφονίας στο Άργος

Με θρασείς, εμετικές δηλώσεις, ο πρόην και ο νυν δήμαρχος Άργους έσπευσαν να δηλώσουν τη στήριξή τους στους αστυνομικούς που δολοφόνησαν, γαζώνοντας κυριολεκτικά πισώπλατα τον 20χρονο Θοδωρή Ζαβραδινό – Καραμπιμπά, ένα παιδί που έπασχε από αυτισμό. Ούτε σε «άμυνα» θα μπορούσαν να επικαλεστούν πως ήταν, για να «δικαιολογήσουν», μάταια, το έγκλημα, ούτε πως «εποστραλίστηκαν» οι... 23 σφαίρες που του έριξαν, οι κάλυκες των οποίων βρέθηκαν στο σημείο της δολοφονίας. Κι αν η αστική ταξική «δικαιοσύνη», μην μπορώντας να πράξει διαφορετικά, κάνει το δικό της (προοχηματικό) «έργο», παραπέμποντας τους δύο αστυνομικούς για «ανθρωποκτονία από πρόθεση με ενδεχόμενο δόλο», οι συστημικές και «θεσμικές» φωνές (ΜΜΕ, δημαρχαίοι, κυβερνητικοί παράγοντες) κάνουν το δικό τους, εκφράζοντας τις πραγματικές επιδιώξεις του συστήματος της καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Παίζουν το χαρτί του «νόμου και της τάξης», πάντα ενάντια στον λαό και στη νεολαία κι όχι απέναντι, τάχα, στην «εγκληματικότητα», που το ίδιο το σύστημα – έγκλημα παράγει και αναπαράγει καθημερινά. Ο Γιάννης Μαλτέζος, νυν δήμαρχος του Άργους, εξέφρασε την «απόλυτη και ειλικρινή στήριξή» του στους δολοφόνους αστυνομικούς, ρίχνοντας την ευθύνη στη... μητέρα του παιδιού! Ενώ παιδιού που είχε, απλά, μια... «διαιτερότητα», σύμφωνα με δηλώσεις του, που προκάλεσαν και την οργή της Εθνικής Συνομοσπονδίας Ατόμων με Αναπηρία. Σαν να λέμε: Η βιασμένη φταίει που βιάστηκε, ο διαδηλωτής φταίει που «έφαγε ξύλο» (τι ήθελε στη διαδήλωση), έτσι κι αυτός... Γιατί τον «άφησε» η μάνα του να κυκλοφορεί σε τέτοια κατάσταση; Η αστυνομία «τη δουλειά της κάνει», θα πυροβολήσει... Στο παχνό μάλιστα... Ενώ ο πρόην δήμαρχος, ο πολύ... «καμπόσος» Δημήτρης Καμπόσος, σε δήλωσή του κι αυτός, επιδόθηκε ακόμα και σε βρισιές απέναντι σε όσους κατήγγειλαν το νέο αυτό κρατικό έγκλημα, χαρακτηρίζοντάς τους (θαυμάστε!) ως «κομπλεξικούς, αναρχοφασίστες, μπαχαλάκηδες, κοπρόσκυλα, εμπρηστές, δήθεν κουλτουριάρηδες, φονιάδες, έμπορους ναρκωτικών, νταβατζήδες»... Για να στηριζει κι αυτός τους δολοφόνους και το αφήγημα της «ασφάλειας απέναντι στην ανομία».

Δεν πρόκειται απλά για μεμονωμένες «ακραίες» και σκοτεινές φωνές. Αλλά για συνεπείς εκφραστές, χωρίς «φιοριτούρες», της κυρίαρχης «γραμμής» της διακιολόγησης της κρατικής βίας, της στοχοποίησης και τρομοκρατίας της νεολαίας. Η δε επίσημη κυβερνητική στάση για τη δολοφονία χαρακτηρίστηκε είτε από σιγή ιχθύος απ' το υπουργείο «Προστασίας» του Πολίτη είτε από εκφράσεις του τύπου «ήταν υπερβολή» (!!!), «θα αποφανθεί η Δικαιοσύνη», απ' τον Χρυσόχοϊδη, οι οποίες μάλιστα λέχθηκαν παρεμπιπτόντως. Ενώ η ΕΛ.ΑΣ. αρκέστηκε στην αόριστη αναφορά για «ποινική διερεύνηση» και «απόδοση ευθυνών απ' τις δικαστικές αρχές».

Το πώς μεθόδευσαν οι πολιτικές, αστυνομικές και δικαστικές αρχές τις αστυνομι-

δημοκρατικά δικαιώματα

Πρόσφυγες στο στρατόπεδο ΒΙΑΛ Χίου: Αντίσταση στην εξαθλίωση!

50 πρόσφυγες απ' τη Σενεγάλη βρίσκονται φυλακισμένοι στο στρατόπεδο της πρώην ΒΙΑΛ στη Χίο. Σ' ένα ακόμα απ' τα γνωστά κολαστήρια που έχει στήσει το ελληνικό κράτος για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Διεκδικώντας Άσυλο στη χώρα μας και τη μεταφορά τους σε άλλο χώρο, στην ηπειρωτική Ελλάδα, ξεκίνησαν, το πρόσφατο διάστημα, έναν πεισματικό αγώνα. Στην αρχή με απεργίες πείνας, αλλά και δίψας, στις αρχές του Ιούνη, τις οποίες σταμάτησαν μετά τις υποσχέσεις των κρατούντων πως «θα εξεταστούν τα αιτήματά τους». Σε κινητοποίηση, μάλιστα, που είχε γίνει στις 6/6 μέσα στο στρατόπεδο, η διοίκησή του και η αστυνομία τούς ζήτησαν να μη δημοσιοποιήσουν τίποτα και πως θα αφεθούν ελεύθεροι σε «πέντε μέρες», ακόμα κι αν απορριφθεί σε δεύτερο βαθμό το αίτημά τους για Άσυλο. Ωστόσο, η κοροϊδία απ' τις Αρχές πήγε σύννεφο... Ούτε αυτό έγινε, ούτε άλλαξε κάτι μετά την προθεσμία που αναφέρθηκε απ' τη διοίκηση του στρατοπέδου πως θα ζητούνταν για να επανεξεταστεί το αίτημά τους απ' το

υπουργείο Μετανάστευσης. Μάλιστα, κάποιοι πρόσφυγες ακόμα κρατούνται, τους δύο τελευταίους μήνες, άγνωστο ακριβώς πού. Είτε σε κάποια φυλακή είτε σε κέντρο «προ-αναχώρησης» (ΠΡΟΚΕΚΑ). Είναι προς απέλαση δηλαδή... Συνεχίζοντας τον αγώνα τους πραγματοποίησαν διαδήλωση στους δρόμους της πόλης της Χίου, κρατώντας πανό που έγραφαν «Πεθαίνουμε στη Χίο» και «Πεθαίνουμε στη ΒΙΑΛ».

Δήλωσαν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους, μιλώντας ακόμα και για κλιμάκωση, με ξεκίνημα νέας απεργίας πείνας. Κάποιοι μίλησαν ακόμα και για... αυτοπυρπόληση! Προτιμώντας τον θάνατο απ' αυτή την κόλαση! Βλέπετε, οι κάθε φορά και αντιδραστικότερες αποφάσεις και νομοθετήματα των ιμπεριαλιστών της ΕΕ και των ντόπιων επικυρίαρχων, οι ολόένα και χειρότεροι για τη ζωή των ξεριζωμένων ανθρώπων κανονισμοί, με τον έναν αντιπροσφυγικό και αντιμεταναστευτικό νόμο να διαδέχεται τον άλλο, έχουν πολύ συγκεκριμένα αποτελέσματα. Να ικανοποιηθούν άμεσα όλα τα αιτήματά τους!

κές δολοφονίες τόσων και τόσων χρόνων, όπως αυτή του Μιχάλη Καλτζά, του Αλέξη Γρηγορόπουλου, του Νίκου Σαμπάνη, του Κώστα Φραγκούλη, του Χρήστου Μιχαλόπουλου, του Ζακ Κωστόπουλου ή του Γιάννη Μάγγου αποδεικνύει ακριβώς τη φύση τους. Δεν έχουμε καμία απολύτως... «εμπιστοσύνη» στη «δικαιοσύνη» τους, στην πολιτική τους, στο σάπιο σύστημά τους. Ο λαός και το κίνημα να μην επιτρέψουν το «κουνούλωμα» των πολιτικών και φυσικών αυτουργών του νέου αυτού εγκλήματος. Και να καταδικάσουν την πολιτική ενός συστήματος που για πολλοστή φορά δολοφονεί.

Ιλον Μασκ υπέρ Κασιδιάρη – «Αντισυστημικός» κι αυτός;

Υπέρ της αποφυλάκισης του νεοναζί χρυσανγίτη Ηλία Κασιδιάρη εκφράστηκε δημόσια, με ανάρτησή του στο Χ, ο Αμερικάνος πολυεκατομμυριούχος, ακροδεξιός και πρώην συνεργάτης του Τραμπ, Ιλον Μασκ. «Ακυρώνοντας» τη δολοφονική αντιλαϊκή δράση του Κασιδιάρη, πρόβαλε πως αυτός συνεχίζει να βρίσκεται στη φυλακή λόγω της πολιτικής του έκφρασης στο Χ (sic). Όπως θα περιμέναμε, βέβαια, ο ντόπιος ναζί πανηγύρισε για τη στάση αυτή της «επιφανέστερης προσωπικότητας παγκοσμίως», όπως χαρακτηρίσε τον μεγαλοκαπιταλιστή

Μασκ. Που «κατήγγειλε δυναμικά την παράνομη (sic) κράτησή του, παρεμβαίνοντας υπέρ της «ελευθερίας του λόγου και των πολιτικών δικαιωμάτων στην Ελλάδα και στην Ευρώπη!» Στην κυριαρχία του λόγου των πιο μαύρων αντιδραστικών δυνάμεων αναφέρεται ο Κασιδιάρης. Των φιλοπόλεμων, των σοβινιστικών, των φασιστικών. Σε βάρος των δικαιωμάτων και της ελευθερίας του λόγου, των εργατών, των άνεργων, των νέων, των προσφύγων και μεταναστών, των αγωνιζόμενων λαών, όπως των Παλαιστινίων, των αγωνιστών του λαϊκού κινήματος. Ένας «επιφανής παράγοντας» των ιμπεριαλιστικών αφεντικών μίλησε, στέλνοντας μήνυμα αξιοποίησης όλων όσων θα μπορούσαν να συνδράμουν αποτελεσματικότερα στην παραπέρα φασιστικοποίηση της επίσημης πολιτικής και του ντόπιου εξαρτημένου εκμεταλλευτικού συστήματος.

Κορινθία: Όχι στα αγροτοδικεία – Οι αγώνες δεν ποινικοποιούνται!

Δικογραφίες και κλήση σε απολογία έλαβαν 20 αγωνιστές αγρότες απ' το Κιάτο και το Ξυλόκαστρο για τη συμμετοχή τους στον μεγάλο αγώνα των αγροτών του περασμένου Δεκέμβρη – Γενάρη ενάντια στον αφανισμό και στο ξεκλήριμά τους. Αναφέρεται πως θα σταλούν

και άλλες σε αγρότες της περιοχής, ενώ αγροτοσυκεία στήνονται σε κάθε γωνιά της χώρας. Η εξέλιξη αυτή αποτελεί ακόμα μία επιδίωξη της κυβέρνησης να τρομοκρατήσει όλους όσους αγωνίζονται ενάντια σε μια πολιτική που στερεί για τον λαό ακόμα και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα, το δικαίωμα στη δουλειά και σε μια αξιοπρεπή ζωή. Αποτελεί την «απάντηση» της κυβέρνησης και του συστήματος που υπηρετεί απέναντι σε έναν αγώνα που την τρώμαξε με τη μαζικότητα και την εμβλεία του, ρίχνοντας στο καλάθι των αχρήστων τις προσπάθειες ενεργοποίησης του «κοινωνικού αυτοματισμού» και του «διαίρει και βασίλευε». Αποτελεί συνέχεια των διώξεων που είδαμε στη Θεσπρωτία και στα Γιάννενα τον περασμένο Μάη και πραγματοποιείται στο πλαίσιο μιας πολιτικής που, ακριβώς επειδή φοβάται ολόένα και περισσότερο τον λαϊκό παράγοντα, φασιστικοποιείται συνεχώς. Όταν καταρρέουν τα αφγήματα, έρχεται ο βούρδουλας... Πλευρά της αποτελούν και οι συνδικαλιστικές διώξεις εκπαιδευτικών και άλλων εργαζομένων, η στοχοποίηση πολιτικών χώρων, απεργών και διαδηλωτών. Οι τρομοκρατικές αυτές διώξεις δεν πρέπει να περάσουν! Ανακοίνωση – καταγγελία εξέδωσε και το ΚΚΕ(μ-λ), καλώντας τον λαό και τους αγρότες της Κορινθίας σε κινητοποιήσεις για να καταπέσουν οι διώξεις και να σπάσει η τρομοκρατία.

Δολοφονία 20χρονου στο Άργος Πόσοι ακόμα «εξοστρακισμοί» στα κορμιά της νεολαίας;

Άργος, ξημερώματα Τετάρτης 8 Ιουλίου. Ο 20χρονος Θοδωρής Ζαβραδινός-Καραμπαμπάς γαζώνεται με 21 σφαίρες από την αστυνομία. Λίγες μέρες μετά, αφήνει την τελευταία του πνοή στην εντατική. Το «έγκλημά» του; Πήγε για μπάνιο με το αυτοκίνητο της μητέρας του χωρίς δίπλωμα και δεν σταμάτησε σε σήμα ελέγχου της αστυνομίας.

Στο ίδιο κακοπαιγμένο έργο γινόμαστε ξανά θεατές, βιώνοντας το ίδιο μοτίβο μιας ακόμα κρατικής δολοφονίας. Τα παπαγαλάκια του συστήματος, προκειμένου να βαφτίσουν το έγκλημα «ατύχημα», ανασύρουν για άλλη μια φορά από

το συρτάρι τις πιο φθηνές δικαιολογίες, αναμασώντας τη γνώριμη γραμμή της συγκάλυψης: «ήταν απλά προειδοποιητικοί πυροβολισμοί», «βρισκόμασταν σε άμυνα», «εξοστρακίστηκε μια σφαίρα».

Φασιστικοποίηση και εκμετάλλευση: Η πολιτική που δολοφονεί

Η ματωμένη λίστα των κρατικών δολοφονιών αυξάνεται καθημερινά. Η κυβέρνηση και συνολικά η αστική τάξη της χώρας έχουν βάψει τα χέρια τους με το αίμα νέων ανθρώπων, από το έγκλημα των Τεμπών μέχρι τη δολοφονία του

20χρονου στο Άργος, αλλά και εργατών, από τον Ασπρόπυργο μέχρι τη «Βιολάντα». Η πολιτική της φασιστικοποίησης, της ακραίας εκμετάλλευσης και εξόντωσης αποκαλύπτει καθημερινά το δολοφονικό της πρόσωπο. Στον κοινωνικό και εργασιακό μεσαίωνα που έχει διαμορφώσει η επίθεση του συστήματος, η ανθρώπινη ζωή είναι αναλώσιμη. Θυσιάζεται απροκάλυπτα για την εμπέδωση της καταστολής και την εδραίωση της εκμετάλλευσης.

Απο τον Καλτεζά, τον Γρηγορόπουλο μέχρι τον Θοδωρή: Καμία σφαίρα δεν έπεσε τυχαία!

Όσο κι αν τα επιτελεία του συστήματος προσπαθούν να καλύψουν τη δολοφονία του 20χρονου, παρουσιάζοντάς το ως ένα «μεμονωμένο περιστατικό», η αλήθεια δεν κρύβεται. Αυτές οι δολοφονίες είναι το αποκορύφωμα της κρατικής καταστολής απέναντι στη νεολαία, μια ατελείωτη αλυσίδα αίματος που συνεχίζει μέχρι σήμερα:

- **Μιχάλης Καλτεζάς (1985):** 15 χρόνων, πυροβολημένος από τον αστυνομικό Μελίστα στη διαδήλωση του Πολυτεχνείου.
- **Αλέξης Γρηγορόπουλος (2008):** 15 χρόνων, δολοφονημένος εν ψυχρώ στα Εξάρχεια από τον ειδικό φρουρό Κορκονέα, η αφορμή για την εξέγερση του Δεκέμβρη.
- **Νίκος Σαμπάνης (2021):** 20 χρόνων, γαζωμένος με δεκάδες σφαίρες από την ομάδα ΔΙΑΣ στο Πέραμα.
- **Κώστας Φραγκούλης (2022):** 16 χρόνων, πυροβολημένος στο κεφάλι από αστυνομικό για 20 ευρώ βενζίνη.
- **Θοδωρής Ζαβραδινός-Καραμπαμπάς (2026):** 20 χρόνων, γαζωμένος με 21 σφαίρες στο Άργος, επειδή δεν σταμάτησε σε σήμα ελέγχου.

Γιατί στοχοποιούν και δολοφονούν τη νεολαία;

Η καταστολή απέναντι στους νέους ανθρώπους, που φτάνει στο σημείο να κορυφώνεται με κρατικές δολοφονίες, δεν είναι τυχαία. Θέλουν τη νεολαία υποταγμένη στα σχέδιά τους, να δεχτεί το μέλλον της άγριας εκμετάλλευσης και

των ιμπεριαλιστικών πολέμων που την καλούν να ζήσει. Το σύστημα αντιμετωπίζει τη νεολαία σαν έναν «αμείλικτο, επικίνδυνο εχθρό», γιατί ξέρουν πολύ καλά ότι η πάλη της μπορεί να βάλει φραγμό στα σχέδιά τους.

Το κυρίαρχο αφήγημα περί «απειθαρχίας νεολαίας» και η καραμέλα για την «πάταξη της βίας και ανομίας σε σχολεία και πανεπιστήμια», παισιώνουν τα πιο σκληρά μέτρα καταστολής που έχουν εφαρμόσει οι κυβερνήσεις των τελευταίων ετών. Από τους ελέγχους σε παρέες νέων στις πλατείες, μέχρι τις βίαιες προσαγωγές και συλλήψεις σε μαθητικές-φοιτητικές διαδηλώσεις, το χτύπημα των καταλήψεων, την κατάργηση του ασύλου, την αστυνομία στα πανεπιστήμια και τον καταγιισμό από ποινές και αποβολές στα σχολεία, ο στόχος παραμένει ένας: η τρομοκρατία και η καθυπόταξη της νεολαίας.

Στην πραγματικότητα, φοβούνται την οργή της. Ξέρουν πολύ καλά ότι η έκφραση αυτής της οργής στους δρόμους είναι ικανή να πυροδοτήσει συνολικότερες κοινωνικές εκρήξεις και να βάλει ανυπέρβλητα εμπόδια ακόμα και στα πιο μαύρα σχέδιά τους.

Να μην συνηθίσουμε τον θάνατο! Αγώνας για τη ζωή και το μέλλον μας!

Η δολοφονία του 20χρονου Θοδωρή στο Άργος δεν πρέπει να ξεχαστεί. Δε θα επιτρέψουμε θυσίες νέων ανθρώπων και εργατών στον βωμό των πιο μαύρων σχεδίων τους να γίνουν «κανονικότητα». Απέναντι σε ένα σύστημα που υπόσχεται φτώχεια, πολέμους, τρομοκρατία, μέχρι και σφαίρες στη νεολαία, διέξοδος δεν είναι ούτε η παραίτηση απέναντι στον φόβο, ούτε ο ατομικός δρόμος. Η μόνη πραγματική δικαίωση για τον Θοδωρή, για όλους τους νεκρούς μας, βρίσκεται στους δρόμους του αγώνα.

Οργανωμένα, συλλογικά, μέσα σε σχολεία, σχολές, σε σωματεία και γειτονιές, η νεολαία και οι εργαζόμενοι έχουμε τη δύναμη να σπάσουμε τον τσαμπουκά της καταστολής, να βάλουμε φρένο στην πολιτική που δολοφονεί και να διεκδικήσουμε τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που μας ξεριζώνουν.

Ανεμογεννήτριες στα Γεράνεια Όρη

Καίνε και λεηλατούν τις ζωές και το περιβάλλον μας

Σε μια περιοχή που από το 2018 μέχρι σήμερα έχει υποστεί τις συνέπειες των μεγάλων πυρκαγιών (170.000 στρέμματα κατεστραμμένου δάσους) τα αρπακτικά της «πράσινης μετάβασης» δρομολογούν την εγκατάσταση 57 ανεμογεννητριών, πατώντας πάνω στην καμένη και άκαυτη γη τους. Τα μεγέθη συγκλονιστικά: 180 μέτρα η κάθε ανεμογεννήτρια, εκσκαφές, επιχώσεις, αμέτρητα κυβικά τσιμέντου και χιλιόμετρα καλωδιώσεων, υποσταθμοί και συστοιχίες μπαταριών που μαζί με τα απαραίτητα έργα οδοποιίας θα προκαλέσουν ακόμη μεγαλύτερη ζημιά στα ήδη επιβαρυνμένα βουνά της Κορινθίας.

Αυτά όμως είναι μόνο η αρχή, εκκρεμούν αιτήσεις για την εγκατάσταση 71 ανεμογεννητριών επιπλέον σε μια κατά τα άλλα χαρακτηρισμένη Natura περιοχή και Καταφύγιο Άγριας Ζωής.

«Στις καμένες περιοχές των Γερανείων Ορέων δεν θα εγκατασταθεί ούτε θα χωροθετηθεί καμία ανεμογεννήτρια», δήλωνε ο τότε υφυπουργός Περιβάλλοντος Γιώργος Αμυράς μετά την καταστροφική πυρκαγιά του 2023. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία πως η κυβέρνηση τότε, όπως και σε άλλες περιπτώσεις, θα έκανε τα πάντα για να ρίξει

στάχτη στα μάτια σε όσους είχαν την υποψία πως θα βρει την ευκαιρία για να ανάψει το πράσινο φως στις ανεξέλεγκτες αδειοδοτήσεις αιολικών πάρκων ακόμα και σε καμένες δασικές περιοχές. Σε όποια πλευρά του Πατράϊκού-Κορινθιακού κόλπου και να κοιτάξει κάποιος θα δει «φυτρωμένες» ανεμογεννήτριες, κάτι που ξεπερνά τη φαντασία του πιο ακραιφνούς συννομισιολόγου.

Η μεγάλη «μπίζνα» της απολιγνιτοποίησης και της πράσινης ανάπτυξης δεν έχει σταματημό. Τα κοράκια των ΑΠΕ δεν το έχουν σε τίποτα να καταστρέψουν και το τελευταίο στρέμμα δάσους για να στήσουν εγκαταστάσεις που επιβαρύνουν το περιβάλλον και καταστρέφουν την τοπική δραστηριότητα, τη γεωργία και την κτηνοτροφία. Το έδαφος έχει στρωθεί από την ΕΕ και τις πολιτικές της που φορτώνουν εξαρτημένες χώρες, όπως η Ελλάδα, με τόσες και άλλες τόσες ΑΠΕ που στο τέλος θα ξεπερνούν τα ποσοστά κάλυψης ενεργειακού μείγματος.

Οι γεωπολιτικές αντιπαραθέσεις μεταξύ των ιμπεριαλιστών, που με τη σειρά τους επηρεάζουν και τα ενεργειακά ζητήματα, σπρώχνει την Ευρώπη σε αναζητήσεις εναλλακτικών σε έναν παγκόσμιο συσχετισμό αντιθέσεων και συγκρούσεων. Στο τέλος αυτός που θα πληρώσει

το τίμημα είναι ο λαός, που από τη μια βλέπει το περιβάλλον και τη φύση γύρω του να λεηλατείται και από την άλλη βιώνει την ενεργειακή φτώχεια, βάζοντας βαθιά το χέρι στην τσέπη του για τους υπέρογκους λογαριασμούς ενέργειας.

Έχουν δίκιο οι κάτοικοι της Κορινθίας που ανησυχούν και ακόμα περισσότερο που βαδίζουν σιγά σιγά στον δρόμο του αγώνα. Η πρόσφατη κινητοποίηση στον Ισθμό της Κορίνθου επιβεβαιώνει την τοποθέτηση πως όταν ο λαός βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο επιλέγει τον δρόμο του αγώνα. Στη φάση που βρισκόμαστε, αυτές οι κινητοποιήσεις είναι ενθαρρυντικές, αλλά κρύβουν και λανθασμένες απόψεις. Όσο όμως ο λαός της περιοχής βρίσκεται στον δρόμο τόσο θα πολιτικοποιεί τις αιχμές του. Οι απολίτικες οικολογικές τοποθετήσεις έχουν τα όριά τους, η προσπάθεια συρσίματος αστικών και κοινοβουλευτικών θεσμών με την πλευρά των κατοίκων με μαθηματική ακρίβεια θα βρουν τοίχο. Η κίνηση του λαού ενάντια στα αιολικά θα πρέπει να έχει πρώτα και κύρια εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του και στόχο την πολιτική αντιπαράθεση με τις δυνάμεις που έχουν σκοπό να καταστρέψουν το περιβάλλον και τη ζωή αυτού του τόπου.

ΣΥΡΙΖΑ

Προσοχή στο μαγαζί. Το θέλουν κάποιοι, αλλά όχι ο Τσίπρας

Η κρίση στον ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζεται με καθημερινές ανεξαρτητοποιήσεις Βουλευτών και μαζικές αποχωρήσεις στελεχών και μελών στις τοπικές του οργανώσεις. Ενώ και μεταξύ των κορυφαίων στελεχών που παραμένουν στην Κουμουνδούρου και υποστηρίζουν την ανεξάρτητη κάθοδο στις επόμενες βουλευτικές εκλογές δεν λείπουν οι αντιπαραθέσεις και οι κόντρες σχετικά με την τακτική που πρέπει να ακολουθήσουν απέναντι στον Α. Τσίπρα, τη Ν.Δ. και τα υπόλοιπα κόμματα της αντιπολίτευσης.

Η αποχώρηση Πολάκη από τη διεκδίκηση της προεδρίας μετά την παραίτηση Φάμελλου έχει αφήσει περιθώριο για συζητήσεις στο εσωτερικό του κόμματος, για ενδεχόμενη αλλαγή της στάσης του το επόμενο διάστημα, ακόμα και για ίδρυση νέου κόμματος. Η εκλογή τής Δούρου στη θέση της προέδρου ως μόνης υποψήφιας για αυτήν δύσκολα θα φέρει στο κόμμα της Κουμουνδούρου αέρα ανασυγκρότησης για να μπορέσει να σταθεί όρθιο απέναντι στα κύματα διάλυσης που συνεχίζονται.

Οι δηλώσεις στελεχών, όσων φεύγουν και όσων παραμένουν, και οι μεταξύ τους αντιπαραθέσεις αφορούν αποκλειστικά την παραμονή τους στους κοινοβουλευτικούς διαδρόμους και τους κύκλους εξουσίας και πολιτικής διαχείρισης με όποιον τρόπο και όποιο κόστος. Η πλειοψηφία είδε το φως στο τούνελ μέσα από το νέο κόμμα του Τσίπρα. Παραμένει όμως άγνωστο το αν και με ποιον τρόπο θα συμπορευτού με αυτό.

Για τα εναπομείναντα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ παραμένει ερώτημα ακόμα και το αν θα καταφέρουν να συγκροτήσουν ψηφοδέλτια σε περίπτωση πρόωγων εκλογών. Παρόλα αυτά, τα στελέχη του συνεχίζουν να διεκδικούν τον ρόλο της ‘γνήσιας’ κυβερνώσας αριστεράς και να επιδιώκουν την είσοδό τους στην επόμενη Βουλή κόντρα στις δημοσκοπήσεις που τους δίνουν ποσοστά πολύ κάτω από το 3%.

Το ερώτημα που τίθεται είναι, ποιους εξυπηρετεί η συνέχισης της ύπαρξης του ΣΥΡΙΖΑ; Γιατί ενώ το ‘μαγαζί’ κλείνει προσπαθούν να το κρατήσουν όρθιο και ποιο ρόλο θέλουν να παίξει;

Η εύκολη απάντηση είναι ότι η όποια επιδίωξη είναι πολύ μακριά από τις ανάγκες και τα προβλήματα του λαού. Για να είμαστε πιο ακριβείς, είναι αντιπαραθετική με τα δικαιώματα και τις διεκδικήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας. Όχι μόνο γιατί υπήρξε η κυβέρνηση του τρίτου μνημονίου, έχει πρόεδρο τη Δούρου που, παρά την αθώωσή της από τα δικαστήρια, το έγκλημα στο Μάτι φέρει και τη δική της σφραγίδα, αλλά και γιατί η πολιτική αντιπαράθεση που εξελίσσεται δεν έχει ούτε σαν αναφορά τη φτώχεια, την εξαθλίωση, τον πόλεμο που καθημερινά δυσκολεύουν την επιβίωση των εργαζομένων. Το όποιο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, είτε με την παλιά είτε με τη νέα σύνθεσή του, εξαντλείται σε ‘κοστολογημένες’ προτάσεις, κομμένες και ραμμένες στα μέτρα της εξάρτησης και της εκμετάλ-

λευσης. Ακόμα και οι αντιπαραθέσεις του τελευταίου διαστήματος εγκλωβίζουν τη λαϊκή αγανάκτηση στο αδιέξοδο των εκλογικών αυταπατών και σε υποσχέσεις που οδηγούν με ακρίβεια σε ακόμα μεγαλύτερη χειροτέρευση των όρων ζωής λαού και νεολαίας. Μοναδικό επίδικο, η συνέχιση της ύπαρξής τους και του ρόλου τους ως παραγόντων παρέμβασης στη διαχείριση των αδιεξόδων του συστήματος.

Σε σχέση με το κεντρικό πολιτικό σκηνικό και τα αδιέξοδα του συστήματος, η συνέχιση ύπαρξης του ΣΥΡΙΖΑ είναι πιο χρήσιμη από τη διάλυσή του. Τα ελάχιστα ποσοστά που κόβει ο ΣΥΡΙΖΑ από την ΕΛΑΣ αντισταθμίζουν τα οφέλη από την παραμονή του στο πολιτικό σκηνικό. Απαλλάσσουν τον Τσίπρα από το βάρος της διάλυσης του κόμματος με το οποίο κυβέρνησε πριν το εγκαταλείψει μετά την τελευταία εκλογική ήττα. Επιτρέπουν στο νέο εγχείρημα, ΕΛΑΣ, να πλασάρεται στα κέντρα εξουσίας απαλλαγμένο από παλιές ‘αμαρτίες’. Μετατοπισμένος δεξιότερα, ευθυγραμμισμένος με τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, δίνει εγγυήσεις διαχείρισης στα κέντρα εξουσίας. Σε αυτή τη φάση, η συνέχιση ύπαρξης του ΣΥΡΙΖΑ βοηθά να στηθεί ξανά το σκηνικό του δικομματισμού. Κατά πολύ περιορισμένο σε σχέση με παλαιότερες εποχές, με υπαρκτή την αδυναμία του συστήματος να στήσει τον δεύτερο πόλο, το σύστημα καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια να φτιάξει έστω και μια κακή απομίμηση δικομματισμού και να προετοιμάσει μια

διάδοχη λύση, έστω και αν είναι αμφίβολο το μέλλον της και η αντοχή της.

Έτσι, η συνέχιση ύπαρξης του ΣΥΡΙΖΑ βγάζει από τη δύσκολη θέση τον Τσίπρα. Σε αυτή τη βάση, το όποιο μικρό ποσοστό μπορέσει να συγκεντρώσει ο ΣΥΡΙΖΑ στις επόμενες εκλογές είναι μικρό πρόβλημα. Άλλωστε, είναι πολύ πιθανό στον δεύτερο κύκλο των εκλογών να μπορέσει να το πιστωθεί, εκβιάζοντας τον λαό, ‘ή αυτοί ή εμείς’. Το συμπέρασμα των τελευταίων δημοσκοπήσεων ότι το 30% των ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ δεν καλοβλέπουν το νέο κόμμα Τσίπρα στέλνει τα ανάλογα μηνύματα και προς τις δυο κατευθύνσεις.

Ίσως να μην είναι το κύριο, αλλά σίγουρα δεν είναι αμελητέο το γεγονός ότι και τα λεφτά είναι πολλά και το ποιος θα τα πάρει δεν είναι αδιάφορο. Τόσο η περιουσία του ΣΥΡΙΖΑ όσο και η εκλογική επικορήγηση που θα δοθεί με βάση τα προηγούμενα εκλογικά αποτελέσματα είναι ερώτημα που θα καταλήξουν. Το σίγουρο είναι ότι δεν προορίζονται για τους απλήρωτους εργαζόμενους της «Αυγής» και του «105,5 στο Κόκκινο». Η απληρωσιά ήταν πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ όταν, υποτίθεται, είχε και λόγο στα πράγματα, πόσο μάλλον τώρα που ψάχνουν ποιος θα κλείσει τελευταίος την πόρτα. Για αυτούς τους εργαζόμενους ισχύει ό,τι και για όλους τους υπόλοιπους, οι εκλογικοί εκβιασμοί και οι αυταπάτες υπάρχουν μόνο για να μεγαλώσουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν.

Τσίπρας

Νεκρاناσταίνοντας τον δικομματισμό για τη σταθερότητα της αντιλαϊκής βαρβαρότητας

Ο πρώην πρωθυπουργός του 3ου Μνημονίου, ο επικεφαλής της αντιλαϊκής-αντεργατικής λαίλαπας που εξαπολύθηκε την τετραετία 2015-2019, ο πρωθυπουργός που υπέγραψε, μαζί με το ακροδεξιό συνεταιράκι του (τον Π. Καμμένο), το Πρώτο Πρωτόκολλο Τροποποίησης της Συμφωνίας Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας μεταξύ Ελλάδας και ΗΠΑ (ΜDCA) υπό την ηγεσία του «διαβολικά καλού» Τράμπ, αυτός που επίσημα εγκαινίασε τη «στρατηγική» συμμαχία με το σιωνιστικό, ναζιφασιστικό μόρφωμα του Ισραήλ, επανήλθε δριμύτερος για νέες αντιλαϊκές περιπέτειες, στην υπηρεσία του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού.

Αυτή τη φορά, επανέρχεται εφορμώντας απευθείας μέσα από τα σαλόνια των κέντρων εξουσίας, χωρίς τις αγκυλώσεις του ρεφορμισμού, χωρίς τις καθυστερήσεις των συνιστωσών. Απαλλαγμένος πλέον και από το πρώην κόμμα του, που «ολοκλήρωσε τον ιστορικό του κύκλο», εφόσον το σχέδιο Κασσελάκη ναυάγησε στις ξέρες του αστικού πολιτικού συστήματος, ενεργοποιώντας την επαναφορά του ίδιου από το... μούσκιο. Εκεί που τον βάλανε δηλαδή για να τον προστατεύσουν ως εφεδρεία, παρακολουθώντας από απόσταση την εξέλιξη ενός φυτευτού «φαινομένου» που έσπειρε, κατ’ εντολή, και ο ίδιος.

Επανέρχεται επιφορτισμένος με έναν ακόμη δύσκολο ρόλο και στόχο, να δώσει και πάλι ανάσα, αν όχι λύση, έστω και προσωρινή, σε ένα αστικό πολιτικό σύστημα που αγκομαχεί σε βαθιά πολιτική κρίση.

Και το σύστημα αυτό δεν ανακυκλώνει μόνο τα αδιέξοδα που χρεώθηκε από την πολύχρονη απουσία του δεύτερου πυλώνα διαχείρισης, αλλά πλέον αντιμετωπίζει τον κίνδυνο να γίνει η ΝΔ το επίκεντρο της κρίσης, ακόμη και αν στην επερχόμενη εκλογική αναμέτρηση καταγραφεί ως πρώτο κόμμα, αλλά με χαμηλά ποσοστά.

Σε αυτή τη βάση ο Α. Τσίπρας απολαμβάνει εκτός από τη στήριξη των κέντρων εξουσίας που τον προωθούν και τη θετική αντιμετώπιση των αντιπολιτευόμενων. Είναι ενδεικτική η υποδοχή που του έκαναν τα ΜΜΕ στο σύνολο τους, αλλά και η εξόφθαλμη προσπάθεια που γίνεται από τις εταιρείες δημοσκοπήσεων να «σπρώξουν» το εγχείρημα σε τέτοιο βαθμό, ώστε να διαμορφωθεί το σκηνικό του πάλαι ποτέ δικομματισμού.

Το επιτελείο Τσίπρα που επεξεργάζεται την πολιτική στόχευση, πίσω από τις κάμερες και τα πρόσωπα που έχουν έρθει στον αφρό, εστιάζει στο συνολικότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο ντόπιος εξαρτημένος καπιταλισμός, επιχειρώντας να προβάλει η ΕΛ.Α.Σ ως το κόμμα, που, ακόμη και αν σήμερα αποτελεί ένα αδειανό πουκάμισο, μπορεί να δώσει διέξοδο στο ζήτημα της αναδιάταξης-αναδιαμόρφωσης του αστικού πολιτικού σκηνικού και ειδικά στο ζήτημα της διαχείρισης της εξουσίας.

Ο Α. Τσίπρας πιο ξεκάθαρος από ποτέ, κατέθεσε τον βασικό στόχο της ΕΛ.Α.Σ, τόσο κατά τη συνέντευξή του στις 25/6 όσο και κατά τη συγκέντρωση για την

προγραμματική πρόταση στο Θησείο. Διαπιστώνοντας ότι «Χρειάζεται ένας νέος, ισχυρός διπολισμός» τόνισε ότι «Στόχος μας είναι ένας υγιής διπολισμός. Ένα πολιτικό σύστημα όπου δυο μεγάλα σοβαρά και συγκροτημένα κυβερνητικά προγράμματα θα αναμετρώνται στο πεδίο των ιδεών, της οικονομίας και των θεσμών. Όταν δεν υπάρχει ισχυρός αντίπαλος πόλος, η κυβερνητική αλαζονεία μένει ανεξέλεγκτη και η κοινωνική δυσαρέσκεια εκτρέπεται σε ακραίες, αντισυστημικές δυνάμεις. Ένας υγιής διπολισμός κρατά τη δημοκρατία ζωντανή και δίνει ξανά ελπίδα και καθαρή διέξοδο στους πολίτες».

Μόνο που ο Α. Τσίπρας απευθύνεται στη ντόπια κεφαλαιοκρατική τάξη και τα ιμπεριαλιστικά κέντρα προβάλλοντας ως εγγυητής της πολιτικής σταθερότητας του συστήματος και μάλιστα με την ικανότητα να μπορεί να εκτονώνει την οργή και την αγανάκτηση του λαού από τον κίνδυνο αυτή να διοχετευτεί σε «αντισυστημικές δυνάμεις».

Για τον Α. Τσίπρα, η χώρα «που χρειάζεται να αποκαταστήσει την ισορροπία στο πολιτικό της σύστημα» και ο τόπος «που έχει ανάγκη τον δεύτερο ισχυρό πυλώνα διακυβέρνησης» είναι το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός, το σύστημα της εξάρτησης, της εκμετάλλευσης και του κέρδους.

Οι δυνάστες του λαού και το σάπιο σύστημά τους σίγουρα χρειάζονται τον δικομματισμό. Ο λαός, οι εργαζόμενοι και η νεολαία έχουν ανάγκη τους αντισυστημικούς αγώνες!

Ξεκίνησε το 27ο camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης στο camping DIAS στο Γύθειο

Δεκάδες συναγωνιστές και φίλοι από όλη την Ελλάδα διοργανώνουν και απολαμβάνουν διακοπές υπό το πρίσμα του τρίπτυχου «ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ».

Συζητάνε και προβληματίζονται για τα μικρά και μεγάλα επίδικα της καθημερινότητάς τους, χωρίς να επιζητούν την απομόνωση από την πραγματικότητα, αλλά απάντηση στα προβλήματά τους.

Συλλογικά και οργανωμένα, διαμορφώνουν ένα πρόγραμμα πλούσιο τόσο πολιτικά όσο και πολιτιστικά, με στόχο την πολιτική-ιδεολογική ενδυνάμωση του δυναμικού, αλλά και την ψυχαγωγία του μακριά από όρους εκτόνωσης και ξεσπάσματος.

Συζητάνε για την εκπαίδευση στον καπιταλισμό, ιδεολογικές πλευρές του πολέμου και του ιμπεριαλισμού, την τεχνητή νοημοσύνη και την επίδρασή της στη σημερινή κοινωνία. Διασκεδάζουν με τους «Νήμα» και παιχνίδια ερωτήσεων, τουρνουά και προβολές ταινιών. Αλλά προετοιμάζονται και για τους αγώνες που έχουν να δώσουν από την επόμενη μέρα. Απέναντι στην λυσσαλέα επίθεση του συστήματος στο δικαίωμα της νεολαίας να ζει (βλ. δολοφονία 20χρονου στο Άργος), να σπουδάξει (βλ. τις εκατοντάδες χιλιάδες διαγραφές του 2026), να εργάζεται (βλ. πρόσφατο εργοδοτικό έγκλημα στον Ασπρόπυργο με νεκρό εργάτη).

Οι διακοπές είναι δικαίωμα του λαού, και ο συλλογικός και οργανωμένος αγώνας απαραίτητη προϋπόθεση για μπορεί να ζει με αξιοπρέπεια.

Μα καλά, 250 χρόνια Αμερικής και βγάζετε τέτοια αποτελέσματα;

250 χρόνια μετά τη διακήρυξη της Ανεξαρτησίας της 4ης Ιουλίου, κυκλοφόρησαν τα αποτελέσματα μιας έρευνας από το CATO Institute από μία δεξαμενή περίπου 2.500 Αμερικάνων. Πέραν των προφανών ότι δηλαδή περίπου το 50% δεν γνώριζε τι γιορτάζεται στις 4 Ιούλη -χωρίς ιδιαίτερη διαφοροποίηση με αντίστοιχες ελληνικές (και όχι μόνο) έρευνες για το 1821- και οι υπόλοιπες ερωτήσεις-αποτελέσματα είχαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Περίπου το 70-80% κατά κάποιον τρόπο συνεχίζει να πιστεύει στο πάλοι ποτέ αμερικάνικο όνειρο, χαρακτηρίζοντας την Αμερική ακόμα και σήμερα ως τη χώρα των ευκαιριών, απαντώντας με αντίστοιχο τρόπο σε τέτοιου είδους ερωτήσεις. Περίπου το 60-70% πιστεύουν ότι το πολιτικό προσωπικό είναι διεφθαρμένο, αλλά και το ότι θα έπρεπε ο πρόεδρος να υποτάσσεται στο ανώτατο δικαστήριο.

Ακόμα πιο πολύ ενδιαφέρον έχουν βέβαια τα αποτελέσματα στις ερωτήσεις για κομμουνισμό και καπιταλισμό. Σε γενικές γραμμές, όπως ήταν αναμενόμενο, το 52% δηλώνει ότι προτιμάει τον καπιταλισμό σε βάρος του σοσιαλισμού (37%). Βέβαια τα πιο εξειδικευμένα αποτελέσματα είναι ακόμα πιο ιδιαίτερα. Η λεγόμενη γενιά Z παρουσιάζει ενδιαφέρουσα προτί-

μηση του σοσιαλισμού (53%) σε βάρος του καπιταλισμού (45%).

Κάποιος λίγο πιο υποψιασμένος βέβαια (και σωστά) θα έψαχνε να εξηγήσει λίγο αυτή την προτίμηση. Οι οπαδοί του Μαμντάνι που έπαιξε το προηγούμενο διάστημα και παρουσιάζονταν σαν αντιστασιακός(!), για παράδειγμα, καταγράφονται στους προτιμώμενους τον σοσιαλισμό(!). Αντίστοιχα καταγράφονται και οι οπαδοί του Bad Bunny στην αντιπαράθεσή του με τον Τραμπ τον Φλεβάρη!

Τα γεγονότα αυτά από μόνα τους τουλάχιστον δεν μπορούν να ανατρέξουν μια συνολική κατάσταση που αποτυπώνεται στη μητρόπολη του ιμπεριαλισμού τα τελευταία χρόνια. Η οργή και η αμφισβήτηση που νιώθουν οι νέοι και οι νέες σε ολόκληρο τον πλανήτη υπάρχει ακόμα και στις ΗΠΑ! Οι πολύ μαζικές διαδηλώσεις με αφορμή τη δολοφονία του George Floyd, οι φοιτητικές καταλήψεις και οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό και οι διαδηλώσεις ενάντια στις απελάσεις των ταγμάτων εφόδου του ICE φαίνεται ότι έπαιξαν τον ρόλο τους σε έναν βαθμό στη διαμόρφωση συνειδήσεων των νέων. Τουλάχιστον έπαιξαν ρόλο σίγουρα όσον αφορά την άρνηση του καπιταλισμού, αλλά και ενδεχόμενα την αναζήτηση μιας διαφορετικής κατάστασης, στην οποία η νεο-

λαία θα νιώθει ότι μπορεί να αναπνεύσει.

Είναι βέβαιο ότι τέτοιου τύπου δημοσκοπήσεις δεν αποτυπώνουν από μόνες τους μια πραγματικότητα ή τον πραγματικό συσχετισμό. Αποτελούν βέβαια, έστω και στρεβλά, μία αποτύπωση μιας συγκεκριμένης κατάστασης που δεν έχει προκύψει εν κενώ, αλλά μέσα από μια πορεία χρόνων, στην οποία η νεολαία στις ΗΠΑ κινητοποιήθηκε και έχτισε συνειδήσεις! Και ειδικά τέτοια αποτελέσματα δεν μπορούν να περάσουν στα ψιλά, και σίγουρα προβληματίζουν και θα πρέπει να προβληματίσουν ακόμα και στελέχη του πολιτικού προσωπικού του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Η συνολική αμφισβήτηση των πολιτικών του συστήματος από τους νέους και τις νέες όλου του πλανήτη δεν χρειάζεται καμία δημοσκόπηση για να επιβεβαιωθεί. Η έλλειψη προοπτικής, η αδυναμία από τη μεριά του συστήματος να παρουσιάσει ένα αφήγημα και να πείσει τους νέους είναι χαρακτηριστικές σε όλες τις χώρες του πλανήτη. Η αναζήτηση άλλων εναλλακτικών, η έξοδος της νεολαίας στους δρόμους, το «ψάξιμο» άλλων κοινωνικών συστημάτων σε αντιπαράθεση με το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό είναι σίγουρα στοιχεία που πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπόψη και να εμπνεύσουν τη νεολαία σε όλες τις χώρες του πλανήτη.

Για το πρόγραμμα για την εκπαίδευση της ΕΛΑΣ

Δεν καταργούνται τα ιδιωτικά, (δεν) καταργούνται οι πανελλήνιες... στις εξετάσεις που δίνει προς τα αφεντικά της!

Η Ελληνική Αριστερή Συμπράταξη παρουσίασε επίσημα το σχέδιό της για την παιδεία στην ΕΣΗΕΑ στις 20/7. Είχε προλάβει να μας δώσει μια πρώτη γεύση (και μάλιστα πιο αποκαλυπτική ως προς το περιεχόμενο), σε συνέντευξή του στην ΕΦΣΥΝ, ο Κώστας Γαβρόγλου, πρώην υπουργός Παιδείας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Το «κυβερνητικό πρόγραμμα» σε ό,τι αφορά την εκπαίδευση του νέου κόμματος Τσίπρα περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, την κατάργηση των πανελληνίων, κατάργηση της ΕΒΕ και νέο σύστημα εισαγωγής στα ΑΕΙ, την αλλαγή του θεσμικού πλαισίου λειτουργίας των μη κρατικών πανεπιστημίων, αλλαγή στο σύστημα αξιολόγησης για τους εκπαιδευτικούς και ίδρυση διετών προγραμμάτων στα ΑΕΙ για τους αποφοίτους ΕΠΑΛ.

Πόσο «αριστερό», αλλά και πόσο «ελληνικό» επίσης είναι το νέο κόμμα Τσίπρα, είναι κάτι που δεν θα άξιζε καν σχολιασμό, αν δεν είχε τέτοια προβολή από τα ΜΜΕ και τέτοια ώθηση στις δημοσκοπήσεις. Δίπλα σ' αυτό εμφανίζεται και ο Γαβρόγλου, που προσπαθεί να πλασαριστεί ξανά ως ο φιλολαϊκός και προοδευτικός ακαδημαϊκός. Την περίοδο, λοιπόν, που ο καθένας μπορεί να αυτοπροσδιορίζεται όπως θέλει, είναι σημαντικό να τονίσουμε πως είναι ένα ζήτημα το τι λέει ο οποιοσδήποτε και ένα άλλο, τελείως διαφορετικό ζήτημα, το τι κάνει. Κάθε κόμμα, κάθε πολιτικό υποκείμενο, ανήκει πολιτικά στο χώρο τον οποίο υπηρετεί με την ύπαρξη και την δράση του. Σε αυτό το επίπεδο και ο Τσίπρας και τα στελέχη του έχουν συγκεκριμένο βιογραφικό στην υπηρετηση

της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών, είτε από κυβερνητικές θέσεις, είτε ως «αντιπολίτευση».

Επιστρέφουμε στο θέμα μας και στις «5+1 παρεμβάσεις» του Γαβρόγλου. Ξεκινά από το πιο πολυσυζητημένο σημείο, την αλλαγή των όρων λειτουργίας των ιδιωτικών ΑΕΙ και τη ρητή δέσμευση προς το σύστημα ότι δεν θα καταργηθούν. Όπως τονίζει στην συνέντευξή του, υπάρχει απόφαση του ΣτΕ που θεωρεί την ίδρυσή τους συνταγματική. Ήδη έχει δημιουργηθεί μια νέα αγορά γύρω από αυτά και έχουν εγγραφεί χιλιάδες φοιτητές. Η αιχμή που αποτέλεσε διαχρονικά κόκκινο πανί για το φοιτητικό κίνημα και που κατάφερε να την μπλοκάρει με την πάλη του, που έβαλε χιλιάδες φοιτητές στις γενικές τους συνελεύσεις και τους κράτησε για περίπου δύο μήνες στις καταλήψεις και στις διαδηλώσεις το 2024, δεν αμφισβητείται ούτε καν στα λόγια από το νέο κόμμα. Ο πρώην υπουργός βέβαια έχει αποδείξει την αντίθεση του (από τη φύση της θέσης του) με το φοιτητικό κίνημα, από όταν καταργούσε στην ουσία το άσυλο, δίνοντας την αρμοδιότητά του στα πρυτανικά συμβούλια. Με τη συζήτηση για την αναθεώρηση του συντάγματος να φουντώνει, επιλέγει να κλείσει το μάτι, λοιπόν, στην κυβέρνηση για το άρθρο 16. Για να μην τους αδικούμε όμως, δείχνουν μια συνέπεια στις αντιλαϊκές και αντιεκπαιδευτικές τους θέσεις. Το 2023 ο Τσίπρας δήλωνε ότι δεν εναντιώνεται στα ιδιωτικά ιδρύματα αν είναι «τύπου Χάρβαρντ».

Προχωρούμε στα υπόλοιπα σημεία και συγκεκριμένα στην «κατάργηση των

πανελληνίων». Όπως είπαμε και πιο πάνω, ο Γαβρόγλου είναι πιο συγκεκριμένος από ό,τι η παρουσίαση του σχεδίου. Όχι, δεν καταργούνται οι πανελλήνιες για όλους. Θα υπάρχει «ελεύθερη» πρόσβαση για τις σχολές που η ζήτηση δεν ξεπερνάει τις προσφερόμενες θέσεις. Στις υπόλοιπες η εισαγωγή θα γίνεται μέσω του ταξικού φραγμού των πανελλαδικών. Μάλιστα το σύστημα θα προσαρμόζεται και ο τρόπος εισαγωγής θα εναλλάσσεται κάθε χρόνο ανάλογα με τη ζήτηση. Αναπόφευκτα θα διαμορφωθούν ελίτ σχολές που θα συνεχίσουν να μπαίνουν με εξετάσεις και οι υπόλοιπες για τη μεγάλη μάζα. Το ποιος θα φτάνει μέχρι το τέλος της διαδρομής και ποιος θα έχει την ευκαιρία να μπει σε μια σχολή είτε της μίας είτε της δεύτερης κατηγορίας παραμένει ταξικό ζήτημα, ζήτημα οικονομικής δυνατότητας των γονιών και της αντοχής των νέων στο καταπιεστικό πλαίσιο της καθημερινότητας και της έλλειψης προοπτικής.

Ένα ακόμα θέμα το οποίο περιλαμβάνει το σχέδιο Γαβρόγλου είναι αυτό της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών. Υπόσχεται την άμεση παύση των διώξεων τους και την αλλαγή του συστήματος αξιολόγησης, διότι «έχει μετατραπεί σε μοχλό εκφοβισμού και επιτήρησης». Αρχικά, όπως αναφέραμε και προηγουμένως, είναι διαφορετικό το τι λέει με το τι πράττει ο καθένας. Ο λαός έχει εμπειρία ως προς αυτό από όλες τις αστικές κυβερνήσεις. Συγκεκριμένα, δεν γίνεται λόγος κατάργησης της αξιολόγησης, αλλά μετατροπής της σε «καλή». Δηλαδή, θα πάψει να έχει τον ρόλο για τον οποίο θεσπίστηκε. Αυτόν της καταστολής και

της τρομοκρατίας που ήδη βιώνουν χιλιάδες εκπαιδευτικοί. Το άνοιγμα του δρόμου στις απολύσεις και την άρση της μονιμότητας. Κι αυτό είναι ένα ζήτημα που συνειδητά δεν αγγίζει ο πρώην υπουργός μπροστά στην κουβέντα που έχει ανοίξει η ΝΔ για την αναθεώρηση και του άρθρου 103 του συντάγματος.

Επιπλέον, επαναφέρει τα διετή προγράμματα για αποφοίτους ΕΠΑΛ, με υποχρεωτική συνέργεια με παραγωγικούς φορείς. Ουσιαστικά εντείνει την επιδίωξη για απόφοιτους δύο ή και περισσότερων πτυχίων και συρρικνώνονται ακόμα περισσότερο όσα επαγγελματικά δικαιώματα έχουν απομείνει σε αυτό. Οι απόφοιτοι (και) αυτών των προγραμμάτων, θα μαθαίνουν από πρώτο χέρι, με συνοπτικές διαδικασίες, να δουλεύουν για ψίχουλα και με τους όρους που επιτάσσει ο σύγχρονος εργασιακός μεσαίωνας. Είναι τόσες λοιπόν οι φιλολαϊκές διατάξεις του προγράμματος, που δεν έμεινε χώρος να γραφτεί μισή κουβέντα για τις διαγραφές των φοιτητών.

Δεν θα μπορούσε να αμφισβητήσει άλλωστε ούτε τις διαγραφές, ούτε τα ιδιωτικά, ούτε καμία άλλη πτυχή της επίθεσης που έχει κατορθώσει να περάσει το σύστημα. Δεν θα μπορούσε, γιατί δεν θέλει. Ο ρόλος του νέου αστικού κόμματος Τσίπρα είναι να υπηρετεί, όπως έχει αποδείξει ότι μπορεί, το σύστημα που τον εμπιστεύτηκε, έχοντας παράλληλα το λαϊκό κίνημα σε αδράνεια. Ωστόσο, από την πρώτη του θητεία έχει περάσει μια δεκαετία και τα προβλήματα μαζί με την οργή του λαού διογκώνονται...

ΣΥΝΕΔΡΙΟ #ipaideiaallazei του ΠΑΣΟΚ:

Προτεραιότητα στην... αμνησία

Στο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ για την Παιδεία (15/7), τοποθετήθηκε ο Ν. Ανδρουλάκης σε σχέση με τους βασικούς άξονες των θέσεών τους στο ζήτημα, τονίζοντας μάλιστα ότι αποτελεί και εθνική προτεραιότητα.

Χρησιμοποιώντας ωραίες φράσεις, όπως «η εκπαίδευση να αποτελεί βασικό εργαλείο κοινωνικής κινητικότητας», «πρέπει να είναι δημόσιο αγαθό» κ.λπ, προσπάθησε να διαφοροποιηθεί από την κυβερνητική πολιτική στην εκπαίδευση, η οποία οδηγεί σε «[...]μεγαλύτερη επιβάρυνση της οικογένειας, διοικητικός συγκεντρωτισμός, [...] περισσότερες ιδιωτικές διαδρομές για όσους μπορούν να πληρώσουν». Και πρόσθεσε ότι αυτοί θα τα κάνουν αλλιώς.

Στην πραγματικότητα, το αφήγημα του ΠΑΣΟΚ είναι μια προσπάθεια να παρουσιαστεί σαν ένα κόμμα που δεν έχει διαμορφώσει καμιά πολιτική στη χώρα όλα αυτά τα χρόνια. Επαναλαμβάνοντας τη φράση «εμείς έχουμε να κυβερνήσουμε 15 χρόνια» -ξεχνώντας τεχνηέντως την συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου. Αλλά δεν έχουμε πάθει και αμνησία!

Οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ έχουν αφήσει το στίγμα τους στην προώθηση των αντιδραστικών πολιτικών στην εκπαίδευση. Θα αναφερθούμε σε 3 πολύ χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Α) τον νόμο Αρσένη (1997), που δημιούργησε ένα

σχολείο εξεταστικό κάτεργο με διπλές πανελλήνιες (Β' και Γ' Λυκείου) σε 14 μαθήματα (!) κάνοντας τα έξοδα στα φροντιστήρια μονόδρομο -φυσικά για τις οικογένειες που είχαν την οικονομική δυνατότητα. Την ίδια στιγμή προχώρησε στην επετηρίδα και στην καθιέρωση γραπτού διαγωνισμού ΑΣΕΠ για τους διορισμούς εκπαιδευτικών, καταργώντας το πτυχίο και ανοίγοντας τη λογική της αξιολόγησης. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι μαθητές αλλά και εκπαιδευτικοί έδωσαν σκληρούς αγώνες ενάντια σε αυτές τις αντιδραστικές ρυθμίσεις.

Β) τη μεθόδευση της αναθεώρησης/κατάργησης του άρθρου 16 από το 2007! Γιατί αυτή ήταν η πρόθεση του ΠΑΣΟΚ, το οποίο υπαναχώρησε μόνο κάτω από τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις της νεολαίας εκείνου το διαστήματος.

Γ) τον νόμο Διαμαντοπούλου (2011), που ψηφίστηκε κατακαλόκαιρο (σύμφωνα με τις κυβερνητικές παραδόσεις), ο οποίος

i) ξαναέθεσε το ζήτημα των διαγραφών και των ορίων σπουδών (v+2), μετά τον νόμο Γιαννάκου που δημιούργησε τη μεγάλη αντιπαράθεση του συστήματος με το φοιτητικό κίνημα,

ii) προχώρησε σε σημαντικό χτύπημα του ασύλου με δυνατότητα επέμβασης της αστυνομίας μέσα στους χώρους των πανεπιστημίων (το είδαμε να εφαρμόζεται πολλές φορές ενάντια σε φοιτητές που κινητοποιούνταν),

iii) εισαγωγή των πιστωτικών μονάδων (δηλαδή κατάργηση του ενιαίου πτυχίου), προώθηση ηλεκτρονικών εκλογών, προσπάθεια χτυπήματος του φοιτητικού συνδικαλισμού (με ενιαία ψηφοδέλτια και κατάργηση παρατάξεων), ακόμα πιο συγκεντρωτικό μοντέλο διοίκησης κ.λπ.

Δηλαδή προχώρησε σε όσα θέλει να προωθήσει το σύστημα στην τριτοβάθμια εκπαίδευση όλα αυτά τα χρόνια. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που ο νόμος αυτός ψηφίστηκε από τους βουλευτές τόσο της ΝΔ όσο και του ΛΑΟΣ! Ούτε είναι τυχαίο ότι ήρθε αντιμέτωπο με πάνω από 1 μήνα φοιτητικές καταλήψεις σε όλη τη χώρα!

Δεν είναι άβγαλτο το ΠΑΣΟΚ στην επίθεση στην εκπαίδευση, όπως λίγο πολύ θέλει να παρουσιαστεί! Αλλά για να μην μιλάμε μόνο για το παρελθόν, ας δούμε τις σημερινές τοποθετήσεις του στα επίδικα:

Στη συνταγματική αναθεώρηση για το άρθρο 16, στελέχη του έχουν δηλώσει ότι θα καταθέσει το ΠΑΣΟΚ πρόταση για «μη κρατικά και μη κερδοσκοπικά πανεπιστήμια». Τόσο «δημόσιο αγαθό» η παιδεία! Μπορεί για λόγους τακτικής να δηλώνουν ότι δεν θα ψηφίσουν μαζί με τη ΝΔ την αναθεώρηση, αλλά είναι χαρακτηριστικό πως όλες οι συστημικές δυνάμεις συντάσσονται σε αυτό (βλέπε και τοποθέτηση κόμματος ΕΛΑΣ).

Δεκάδες χιλιάδες περικοπές στη VW Θα απαντήσει στην πρόκληση το IG Metall;

Από το 2024 βρίσκεται εν ενεργεία το πρόγραμμα της αυτοκινητοβιομηχανίας Volkswagen για το «κόψιμο» 50.000 θέσεων εργασίας με «κοινωνικά υπεύθυνο τρόπο». Στα πλαίσια της απώλειας κερδών με βάση τον ανταγωνισμό που αντιμετωπίζει από την κινέζικη αυτοκινητοβιομηχανία και τις πιέσεις για μετάβαση στην ηλεκτρική αυτοκίνηση, επιχειρεί να ξεφύγει από τα οικονομικά της προβλήματα μέσω των μαζικότατων απολύσεων προσωπικού.

Οι περικοπές αυτές δεν φαίνεται να είναι οι τελευταίες, καθώς τις προηγούμενες εβδομάδες κυκλοφόρησε ότι η εταιρεία σχεδιάζει την απόλυση άλλων 50.000 εργατών παγκοσμίως και ταυτόχρονα το κλείσιμο πλήθους εργοστασίων. Μιλάμε, δηλαδή, για 100.000 θέσεις εργασίας χαμένες, με συζητήσεις να θέλουν αυτός αριθμός να φτάνει τις 140.000 μέσα στα επόμενα χρόνια.

Στις δηλώσεις (χαρακτηριστικές του κυνισμού της εργοδοσίας) συγκαταλέγονται: «*Κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να κρατήσουμε την εταιρεία αρκετά ανταγωνιστική ώστε να επιβιώσει*» και «*Τα μισά από τα έξτρα έξοδα μας αφορούν το κόστος του προσωπικού*».

Στα τέλη του 2024, το IG Metall (το οικείο σωματείο) με την πίεση προειδοποιητικών απεργιών, «κατάφερε» μια συμφωνία με την εταιρεία για την περικοπή 35.000 θέσεων και για τη μετακίνηση άλλων 15.000. Σήμερα, στις αρχές Ιουλίου, το σωματείο οργάνωσε διαμαρτυρίες σε 18 εργοστάσια (συμπεριλαμβανομένων των κεντρικών της εταιρείας), ωστόσο δεν έχει προχωρήσει ακόμα σε απεργία για το συγκεκριμένο ζήτημα. Οι απεργίες που έγιναν αφορούν άλλες εταιρείες.

Η ηγεσία του σωματείου επικεντρώνει τα πυρά της στο ζήτημα της

«ενημέρωσης» εκ μέρους της εταιρείας, αντί να αντιταχθεί πλήρως σε κάθε απώλεια θέσης εργασίας. Μάλιστα, πανηγυρίζει για την επίτευξη 35ωρης δουλειάς, τη στιγμή, ωστόσο, που ο μισθός δεν αντιστοιχεί στον προηγούμενο της 40ωρης εργασίας. Όλα αυτά με συνδικαλιστική υπογραφή.

Εντός του σωματείου, όπως είναι αναμενόμενο, διατυπώνονται κριτικές για τη στάση αυτή, που δεν δείχνει να κινείται στην κατεύθυνση ανατροπής αυτής της κομβικής επίθεσης σε μια βιομηχανία που απασχολεί τεράστιο αριθμό εργατών της Γερμανίας.

Η υπεράσπιση των θέσεων εργα-

σίας είναι μονόδρομος για ένα τόσο μεγάλο και κομβικό σώμα εργατών. Η αδυναμία να γίνει αυτό θα έχει αρνητική επίδραση στις μελλοντικές διεκδικήσεις και τους αγώνες των εργατών σε μια περίοδο που οι ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στρέφονται στην κατεύθυνση της πολεμικής οικονομίας για να ανταπεξέλθουν στον διογκούμενο ανταγωνισμό (οικονομικό αλλά και γεωπολιτικό). Όπως φαίνεται, εκτός από τα αφεντικά τους, οι εργάτες θα πρέπει να ξαναβάλουν στο τραπέζι το ζήτημα της συνδικαλιστικής δράσης και της αγωνιστικής κατεύθυνσης στα σωματεία τους.

Βέλγιο

Δύο απανωτά μαζικά εγκλήματα της εργοδοσίας στην εργατική τάξη

Το πρωί της Τρίτης 14/7, ξέσπασε φωτιά σε μεγάλο κτίριο υπό ανακαίνιση στις Βρυξέλλες, στο οποίο εργάζονταν περίπου 200 εργάτες. Η φωτιά επεκτάθηκε γρήγορα μέσω των φρεατίων των ανελκυστήρων, εγκλωβίζοντας έξι εργάτες, οι οποίοι έχασαν τη ζωή τους. Όπως σε κάθε εργοδοτικό έγκλημα, οι ευθύνες βαρύνουν την εργοδοσία, καθώς αυτή διαμορφώνει τις συνθήκες που οδηγούν σε τέτοιες τραγωδίες, γιατί δεν λειτουργήσαν βασικά συστήματα πυρόσβεσης και εκκένωσης του κτιρίου αλλά και λόγω των κενών στα συστήματα ασφαλείας των ανελκυστήρων, όπως το σύστημα απεγκλωβισμού. Όλα αυτά τα μέτρα προστασίας συχνά παρακάμπτονται για να «βγαίνει γρήγορα η δουλειά» στο όνομα του κέρδους, σπέρνοντας τον θάνατο.

Το δεύτερο έγκλημα συνέβη το επόμενο πρωί στο λιμάνι της Αμβέρσας, όπου εκδηλώθηκε μεγάλη διαρροή υδροφθορικού οξέος από κοντέινερ σε φορτηγό πλοίο. Συνολικά 155 εργαζόμενοι εκτέθηκαν στις τοξικές αναθυμιάσεις και τραυματίστηκαν, ενώ 28 από αυτούς εμφάνισαν σοβαρά αναπνευστικά προβλήματα και έντονους ερεθισμούς, με αποτέλεσμα να κριθεί απαραίτητη η νοσηλεία τους. Μέχρι στιγμής, δεν έχουν ανακοινωθεί περισσότερες πληροφορίες για την κατάσταση της υγείας τους.

Το υδροφθορικό οξύ είναι μία από τις πιο επικίνδυνες χημικές ουσίες που χρησιμοποιούνται στη βιομηχανία. Η επαφή του με τον άνθρωπο είναι εξαιρετικά επικίνδυνη, καθώς μπορεί να διαπεράσει το δέρμα και να προκαλέσει σοβαρές βλάβες στους ιστούς και στα οστά, ενώ οι επιπτώσεις του μπορούν να οδηγήσουν σε σοβαρά αναπνευστικά προβλήματα ή ακόμη και στην απώλεια ζωής.

Οι λιμενεργάτες βρέθηκαν αντιμέτωποι με θανάσιμους κινδύνους, καθώς δεν λειτουργήσαν τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας που θα μπορούσαν να αποτρέψουν την έκθεσή τους στις επικίνδυνες αναθυμιάσεις, ενώ η εργοδοσία τους άφησε εκτεθειμένους, χωρίς τα αναγκαία μέσα προστασίας.

Σε ολόκληρο τον κόσμο, ακόμα και στο κέντρο της ΕΕ (που ορισμένοι παρουσιάζουν σαν «πρότυπο»), το κεφάλαιο ξεζουμίζει την εργατική τάξη και δεν διστάζει να θυσιάσει ανθρώπινες ζωές για τα συμφέροντά του. Απέναντι στα εγκλήματα της εργοδοσίας, μόνο ο οργανωμένος αγώνας των εργατών μπορεί να σταθεί εμπόδιο.

► Αλλά διαβάζουμε από το συνέδριο και για άλλα ζητήματα:

Για την αξιολόγηση, θέλει μια αξιολόγηση «που δεν περιορίζεται στους εκπαιδευτικούς αλλά αφορά [...] τα προγράμματα σπουδών, [...] τη χρηματοδότηση, τη λειτουργία των σχολικών μονάδων, το εκπαιδευτικό έργο». Δηλαδή ακολουθεί τους στόχους της κυβέρνησης για την αξιολόγηση, αναμασώντας και το ίδιο ότι πρέπει να δίνει «έμφαση στη βελτίωση και όχι στην τιμωρία».

Αλλά και για τις Πανελλαδικές το ΠΑΣΟΚ υπόσχεται «*Νέο σύστημα πρόσβασης στην ανώτατη εκπαίδευση*», με κατάργηση του σημερινού συστήματος Πανελλαδικών Εξετάσεων. Στη θέση του θεσμοθετείται το «*Εθνικό Απολυτήριο*, [...] που αποτυπώνει τη συνολική εκπαιδευτική διαδρομή του μαθητή σε όλη τη διάρκεια του Λυκείου». Στην κατεύθυνση αυτή, η Τράπεζα Θεμάτων αναβαθμίζεται και μετασχηματίζεται σε εργαλείο διασφάλισης της αξιοπιστίας, της αντικειμενικότητας. Αν σας θυμίζει κάτι το παραπάνω, είναι επειδή μοιάζει πολύ με πρόταση της ΝΔ για την κατάργηση των Πανελλαδικών (και την καθιέρωση 3 χρονιών πανελλαδικών εξετάσεων!).

Αν τα παραπάνω δείχνουν για ακόμα μια φορά πως τα διάφορα κόμματα «εξουσίας» έχουν κοινό πρόγραμμα και κατευθύνσεις (άλλωστε οι περισσότερες εκπαιδευτικές «μεταρρυθμίσεις» προέρχονται από εξωτερι-

κά ιμπεριαλιστικά κέντρα, βλ. Μπολόνια κ.λπ.), υπάρχει και ένα πραγματικό πολιτικό ερώτημα:

Όλα τα αστικά -και όχι μόνο- κόμματα προσπαθούν να παρουσιάσουν ένα αφήγημα ότι η εκπαίδευση μπορεί να παίξει καταλυτικό ρόλο για «κοινωνική κινητικότητα». Πράγματι, προηγούμενες δεκαετίες όπου -ιδιαίτερα- η 3βάθμια εκπαίδευση μαζικοποιήθηκε, παιδιά από φτωχά κοινωνικά στρώματα μπόρεσαν να αποκτήσουν μια προοπτική καλύτερη από των γονιών τους. Αυτό βέβαια ήταν αποτέλεσμα και άλλου συσχετισμού, αλλά και αναγκών του συστήματος.

Τι γίνεται όμως σήμερα, που το σύστημα προσφέρει μόνο αδιέξοδα; Που πρέπει να είναι δεδομένη με τον πιο σκληρό τρόπο η αναπαραγωγή της ταξικότητας (και στην εκπαίδευση, αλλά κυρίως στην κοινωνία); Μα εδώ αποκαλύπτεται η αποτυχία του αστικού εκπαιδευτικού συστήματος, αλλά και του συστήματος του ίδιου, που δεν μπορεί -ούτε θέλει- να εμπνεύσει τους νέους ανθρώπους, γιατί δεν έχει καλύτερη προοπτική να τους δώσει. Εκεί αποκαλύπτονται και τα αδιέξοδα της σοσιαλδημοκρατίας, που δεν μπορεί να διαχωριστεί και να παρουσιάσει -έστω και σε επίπεδο αστικής διαχείρισης, κάτι διαφορετικό! Και στην πραγματικότητα, με διάφορες πιρουέτες, λέει, κάνει και εφαρμόζει αποτελεσματικά τις αντιδραστικές πολιτικές!

Ασπρόπυργος Νέο έγκλημα από έκρηξη υγραερίου

Η Πέμπτη 9 Ιούλη δεν ήταν μια συνηθισμένη μέρα στη δουλειά για τους εργάτες στον Ασπρόπυργο. Λίγους μήνες μετά τη «Βιολάντα», έχουμε έναν νεκρό, δύο διασωληνωμένους να χαροπαλεύουν στα νοσοκομεία με πολύ σοβαρά εγκαύματα και οκτώ άλλους ελαφρύτερα τραυματίες. Μία ακόμη έκρηξη από υγραέριο σε χώρο δουλειάς, ένα ακόμη έγκλημα στη μεγάλη λίστα των δολοφονημένων εργαζόμενων.

Τα γεγονότα

Το πρωί της Πέμπτης 9 Ιούλη, βρίσκεται σε συνεργείο ανταλλακτικών βαρέων οχημάτων στον Ασπρόπυργο ένα βυτιοφόρο για επισκευή, κουβαλώντας περίπου δύο τόνους υγραερίου. Πιθανώς από κάποια διαρροή γίνεται μια πρώτη έκρηξη και λίγο αργότερα ακολουθεί μία πολύ μεγαλύτερη, με διάρρηξη του βυτίου, και εκδηλώνεται πυρκαγιά που καταστρέφει το συνεργείο και τουλάχιστον δύο διπλανές επιχειρήσεις. Τρεις εργάτες, από το συνεργείο και από διπλανή επιχείρηση logistics, μεταφέρονται σε νοσοκομεία με εγκαύματα ως και το 90%

του σώματός τους, αλλά και εσωτερικά. Το πρωί της Κυριακής, ο ένας καταλήγει, στα 54 του χρόνια.

Οι δύο άλλοι εργάτες, 41 και 28 ετών, νοσηλεύονται ακόμη διασωληνωμένοι με την πρόγνωση να είναι πολύ απαισιόδοξη, δεδομένης της έκτασης των εγκαυμάτων τους.

Τα ερωτήματα

Το συγκεκριμένο συνεργείο είναι χώρος στον οποίο γίνεται καθημερινά επεξεργασία μετάλλου και κολλήσεις, εργασίες ανοικτής φλόγας δηλαδή. Το πρώτο ερώτημα, επομένως, είναι τι γύρευε ένα βυτιοφόρο με φορτίο σε αυτό το σημείο. Είναι φανερό ότι οι εργάτες δεν είχαν ιδέα για το περιεχόμενο του βυτιοφόρου. Χαρακτηριστικά, ένας από αυτούς ακούγεται να λέει σε βίντεο ότι «έχανε λάδι». Επομένως, δεν ήξεραν με τι έχουν να κάνουν, γιατί, σε αντίθετη περίπτωση, θα είχαν -τουλάχιστον- διακόψει την καθημερινή τους εργασία των κολλήσεων. Όσο για την επιχείρηση ενοχοποίησης του νεκρού εργάτη για την πρώτη έκρηξη με αναφορά σε τσιγάρο, ας εξηγή-

σουν οι θιασώτες της «ατομικής ευθύνης» πώς, δίπλα σε δύο τόνους υγραερίου, η φλόγα ενός αναπτήρα είναι πιο επικίνδυνη από την οξυγονοκόλληση...

Ερώτημα είναι και το τι συνέβη μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης, μεγαλύτερης έκρηξης, η οποία προκάλεσε και τα περισσότερα θύματα. Από το αποτέλεσμα, είναι καθαρό ότι δεν αναγνωρίστηκε ο κίνδυνος να εκραγεί το ίδιο το βυτιοφόρο και δεν υπήρξε η παραμικρή φροντίδα εκκένωσης των γειτονικών επιχειρήσεων. Άλλωστε, ακόμα και όταν -μετά από αρκετή ώρα- στην περιοχή χτύπησε το 112, οι γύρω εργοδότες απαγόρευσαν στους εργαζομένους τους να φύγουν και μόνο μετά την παρέμβαση κλιμακίου του Εργατικού Κέντρου Ελευσίνας-Δυτικής Αττικής εκκενώθηκαν τουλάχιστον οι κοντινές επιχειρήσεις. Το γεγονός υποτιμήθηκε, προκειμένου να μη διαταραχθεί η λειτουργία των επιχειρήσεων. Στην πραγματικότητα, αυτό που υποτιμήθηκε είναι η ίδια η ζωή των εργατών.

Η Μαύρη Ώρα

Από την αρχή της φετινής χρονιάς, έχουν καταγραφεί περισσότεροι από 85 θάνατοι σε χώρους δουλειάς. Κάθε δύο μέρες περίπου, χάνεται ένας εργαζόμενος στα λεγόμενα εργατικά δυστυχήματα. Μέσα από τις στήλες της ΠΣ, αλλά όχι μόνο, έχουμε επανειλημμένα διατυπώσει την άποψη ότι η ενοχή βρίσκεται στο ίδιο το εκμεταλλευτικό σύστημα και το κεφάλαιο, καθώς οι όροι ύπαρξής του, διατήρησης και διεύρυνσης της κυριαρχίας του, αλλά και η θεώρηση του εργάτη σαν εργαλείο και όχι ως ανθρώπινη ύπαρξη, γεννούν γόνιμες συνθήκες για τέτοια «συμβάντα». Το «συμβάν» στον Ασπρόπυργο δεν αποτελεί εξαίρεση.

Πρόκειται για μια περιοχή όπου εργάζονται δεκάδες χιλιάδες εργάτες, σε αποθήκες, βιοτεχνίες και βαριές βιομηχανίες, αντιμέτωποι καθημερινά με κάθε είδους κινδύνους. Είναι ο κόσμος της δουλειάς και του μεροκάματου, ο οποίος αντιμετωπίζεται από την εργοδοσία και το σύστημα ως «παιδί άλλου θεού». Είναι οι εργάτες που στελέχωσαν τις επιχειρήσεις σε όλη την περιοχή, σε μια ολόκληρη πορεία «ανάπτυξης» και διεύρυνσης της κερδοφορίας του μεσαίου και μεγάλου κεφαλαίου.

Κατά τραγική σύμπτωση, η συγκεκριμένη περιοχή στον Ασπρόπυργο λέγεται «Μαύρη Ώρα», καθώς αποτέλεσε τόπο εκτέλεσης αγωνιστών της Αντίστασης στα χρόνια της γερμανικής Κατοχής, και έχει διατηρηθεί στη μνήμη των κατοίκων έως σήμερα με αυτή την ονομασία. Μετά

τον πόλεμο και μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '60, το Θριάσιο Πεδίο μεταμορφώνεται σε βιομηχανική περιοχή, χάνοντας τον προηγούμενο αγροτικό και κτηνοτροφικό του χαρακτήρα. Εγκαθίστανται μεγάλες βιομηχανίες, γίνεται η διάνοξη της Λεωφόρου NATO και μέχρι τη δεκαετία του '90 η περιοχή έχει μετατραπεί σε βιομηχανικό κέντρο. Οι συνθήκες ήταν ιδιαίτερα ευνοϊκές, αφού η γη είχε χαμηλή αξία και έδινε άμεση πρόσβαση στο εθνικό οδικό δίκτυο, τη θάλασσα και το λιμάνι του Πειραιά.

Τόσο στη Μαύρη Ώρα όσο και στην ευρύτερη περιοχή του Ασπρόπυργου και του Θριάσιου έχουν αναπτυχθεί σημεία «Ατυπής Βιομηχανικής Συγκέντρωσης», όρος που χρησιμοποιεί η ίδια η νομοθεσία για να περιγράψει ουσιαστικά τα προβλήματα και τις ελλείψεις στις βιομηχανικές περιοχές που δημιουργήθηκαν χωρίς σχεδιασμό. Και βεβαίως, για να ορίσει την ανάγκη για «εξυγίανση» και «ανάπτυξη», όπως τουλάχιστον την καταλαβαίνει ένα τέτοιο σύστημα και η τάξη που υπηρετεί. Άλλωστε, ακόμη και στις υποτιθέμενα οργανωμένες βιομηχανίες και περιοχές, δεν έχουν λείψει τα εγκλήματα του κεφαλαίου και της εργοδοσίας. Κάθε άλλο.

Η απάντηση

Όσοι αναζητούν τις απαντήσεις στην ενίσχυση των κρατικών οργάνων ή στη στήριξη των εργοδοτικών μηχανισμών ασφάλειας και υγιεινής, προσφέρουν πολύ κακές υπηρεσίες στο εργατικό κίνημα. Οι νόμοι του κράτους και οι κάθε είδους επιτροπές που συγκροτεί έχουν μοναδικό στόχο τη δική του κάλυψη κι όχι την προστασία της ζωής των εργατών.

Όσοι προκηρύσσουν κινητοποιήσεις για να βγουν από την υποχρέωση, χωρίς να δίνουν πραγματική ευκαιρία στον λαό και τους εργαζόμενους να αντισταθούν με συλλογικούς όρους, αποκαλύπτουν τον φόβο τους μπροστά στις δυνατότητες του εργατικού κινήματος και την οργή που φουσκώνει κάτω από το βάρος της επίθεσης.

Το σοβαρό βιομηχανικό ατύχημα στον Ασπρόπυργο, οι πάνω από 85 θάνατοι σε χώρους δουλειάς από την αρχή της χρονιάς, οι νεκροί μας που αυξάνονται συνεχώς στον βωμό της αιματοβαμμένης «ανάπτυξης», πρέπει να αποτελέσουν ζήτημα πρώτης γραμμής για το εργατικό και λαϊκό κίνημα. Το σύστημα έχει τα δικά του δολοφονικά «γκαζάκια», ο λαός και η εργατική τάξη έχουν τους αγώνες και τη συλλογική τους πάλη!

Εργοτάξιο Ελληνικού Νέα εργοδοτικά εγκλήματα εν μέσω καύσωνα!

Ο κλάδος της κατασκευής συνεχίζει να πληρώνει βαρύτατο τίμημα ως αποτέλεσμα των εργασιακών συνθηκών που κυριαρχούν. Δύο νέα σοβαρά εργοδοτικά εγκλήματα συνέβησαν τις τελευταίες μέρες στο εργοτάξιο-κάτεργο του Ελληνικού. Την Τρίτη 14/7, στο εργοτάξιο «Little Athens» ένας 27χρονος μετανάστης εργάτης από την Αίγυπτο που εργαζόταν σε υπερβολάβο στα επιχρίσματα έπεσε από σκαλωσιά και τραυματίστηκε σοβαρά στο κεφάλι. Ο εργάτης χρειάστηκε στην εντατική. Στο συγκεκριμένο εργοτάξιο της ΕΛΕΜΚΑ στο Ελληνικό, αυτό είναι το τρίτο σοβαρό περιστατικό τους τελευταίους μήνες. Τον περασμένο Δεκέμβρη, Αιγύπτιος εργάτης έχασε τη ζωή του από πτώση από σκαλωσιά, ενώ την ίδια περίοδο άλλος ένας εργάτης τραυματίστηκε σοβαρά σε ώρα εργασίας.

Μια βδομάδα μετά, την Τετάρτη 22/07 και ενώ το εργοτάξιο λειτουργούσε εν μέσω καύσωνα, εργάτης έπεσε από σκαλωσιά επάνω σε αναμονές μεταλλικού οπλισμού, με αποτέλεσμα τα σίδερα να καρφωθούν στον μηρό και την κοιλιακή του χώρα.

Η δραματική αύξηση των νεκρών και σακατεμένων εργατών του κλάδου της κατασκευής δείχνει ότι το μεγάλο κατασκευαστικό κεφάλαιο και η κυβέρνηση δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για τη ζωή των εργατών. Η δουλειά 6 ή 7 ημέρες την εβδομάδα, 10-12 ώρες την ημέρα, που επιβάλλεται από την εργοδοσία και νομιμοποιείται από την αντεργατική κυβερνητική επίθεση, αποτελεί καθοριστικό παράγοντα για τα επαναλαμβανόμενα τραγικά περιστατικά. Η κυβέρνηση κορπάζει ότι έχει ενισχύσει του ελέγχους στους ερ-

γασιακούς χώρους, την ώρα που αντιμετωπίζει τη δουλειά εν μέσω καύσωνα με μεμονωμένες εγκύκλιους κάνοντας τα στραβά μάτια στα παιχνίδια της εργοδοσίας με τα χαμένα μεροκάματα και τις αλλαγές των ωραρίων.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι τα περισσότερα τραγικά περιστατικά αφορούν μετανάστες εργάτες από τη Μέση Ανατολή, την Ασία και την Αφρική. Δεν είναι μόνο ότι η κατασκευή βασίζεται σε τεράστιο ποσοστό στους μετανάστες εργάτες. Είναι κυρίως γιατί το κεφάλαιο, κρατώντας τους όμηρους και σε συνθήκες παρανομίας, δημιουργεί ένα σύγχρονο εργασιακό κάτεργο με συνθήκες μεσαίωνα που βασίζεται στην τρομοκρατία και τον φόβο. Σε πρόσφατη εκδήλωση του ΣΜΤ Αθήνας, νέος Αιγύπτιος εργάτης κατήγγειλε ότι συνάδελφός του χωρίς χαρτιά μετά από τραυματισμό δεν μπόρεσε σε ασθενοφόρο γιατί ήξερε πως στο νοσοκομείο θα τον περίμενε η Αστυνομία και η σύλληψη.

Σ' ένα τέτοιο κλίμα είναι εμφανές ότι τα σωματεία του κλάδου κουβαλούν τεράστια ευθύνη για τις εξελίξεις. Οι δημοσιογραφικοί τύποι εκδηλώσεις «για την ασφάλεια και την υγιεινή» (βλ. ΣΜΤ Αθήνας στις 10/7), οι βαρύγδουπες ανακοινώσεις και οι γενικές διακηρύξεις για το δίκαιο των αιτημάτων δεν αρκούν και βρίσκονται πραγματικά πίσω από τις καταστάσεις. Οι συνθήκες απαιτούν συνολικότερες και πιο αποφασιστικές πρωτοβουλίες, που να ενώνουν τον κλάδο γύρω από συγκεκριμένα αιτήματα και διεκδικήσεις. Κανένας μόνος απέναντι στην εργοδοσία. Όχι άλλοι νεκροί και σακατεμένοι εργάτες. Αυξήσεις στους μισθούς και τα μεροκάματα, 5ήμερο-8ωρο για όλους τους εργαζόμενους του κλάδου.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΕΖΟΝ

Δουλεύοντας στη «βαριά βιομηχανία» της εκμετάλλευσης Εργαζόμενοι στον τουρισμό και τον επισιτισμό μιλούν για τις πραγματικές συνθήκες

«Χτύπα την κάρτα σου και έλα»

Εργάζομαι σε ένα ξενοδοχείο στην Κέρκυρα, που ανήκει σε σχετικά μεγάλο όμιλο, για δεύτερη χρονιά. Αυτό που έχω αρχικά να παρατηρήσω αφορά τα χτυπήματα της κάρτας εργασίας. Κάθε χρονιά, πριν ανοίξουμε, μας ενημερώνουν ενδελεχώς για τη σημασία που έχει η ακρίβεια στα χτυπήματα, και πως δεν πρέπει να τα ξεχνάμε ή να χτυπάμε λάθος (είσοδο αντί για έξοδο ή το αντίθετο). Στις περιπτώσεις λάθους ή παράλειψης χτυπήματος (που συχνά οφείλεται σε δυσλειτουργία του συστήματος), ο υπεύθυνος του HR φροντίζει να σου αναφέρει ότι τα λάθη αυτά μπορεί να έχουν αντίκτυπο στον μισθό σου, ενώ έχει τη δυνατότητα να τα διορθώσει. Φυσικά δεν φαίνεται να έχει πρόβλημα όταν ένας εργαζόμενος κάνει απλήρωτη εργασία, συνεχίζει δηλαδή να βρίσκεται στον χώρο του ξενοδοχείου και να εργάζεται μετά το χτύπημα εξόδου του. Πολλές φορές αυτή η συμπεριφορά ενθαρρύνεται έμμεσα με φράσεις όπως «χτύπα την κάρτα σου και έλα να κλείσουμε» ή «11 πήγε, χτύπα γρήγορα την κάρτα σου» ενώ ο εργαζόμενος βρίσκεται στη μέση κάποιας εργασίας. Αντίθετα, όταν ο εργαζόμενος χτυπήσει κάρτα και φύγει στην ώρα του, συχνά ακούγονται φράσεις όπως «κοίτα τον έφυγε και δεν είπε τίποτα» (ενώ έχει σχολάσει). Σε περιπτώσεις βέβαια που ο εργαζόμενος κάνει ξεκάθαρη τη θέση του δηλώνοντας ότι θα χτυπήσει την κάρτα μόλις φύγει από το κτήριο (όπως μας έχουν πει να κάνουμε) δεν φέρνει κανέναν αντίρρηση, αλλά δεν είναι λίγοι αυτοί που θα σε λοξοκοιτάζουν.

Επιπλέον, συνεχώς αυξάνεται ο αριθμός «μετακλητών» εργαζομένων, εργαζομένων δηλαδή που έρχονται από χώρες του εξωτερικού (σε αυτή την περίπτωση από τις Φιλιππίνες) μέσω τρίτων εταιρειών για να εργαστούν στην Ελλάδα υπογράφοντας συμβάσεις με πολύ περιοριστικούς όρους, όπως πχ. ότι πρέπει να παραμείνουν στην ίδια εταιρία για Χ χρόνια αλλιώς χάνουν την άδεια παραμονής στην Ελλάδα, δεν μπορούν να επιστρέφουν στην χώρα τους για μεγάλα διαστήματα, συνήθως για 30 ημέρες κλπ.

Αρκετοί από εμάς εργαζόμαστε με ατομική συμφωνία και όχι με ΣΣΕ, που σημαίνει ότι ο μισθός του καθενός μπορεί να διαφέρει σημαντικά, γενικά όμως μας αποθαρρύνουν από το να συζητήσουμε μεταξύ μας για το πόσα χρήματα παίρνουμε ή και ποιοι είναι οι όροι της συμφωνίας μας.

Να πω βέβαια πως ένας μισθός σεζόν των 1300-1400 ευρώ, που είναι καλός για τα δεδομένα της Κέρκυρας, δεν φαίνεται πια τόσο υψηλός αν σκεφτούμε ότι λαμβάνεται μόνο για 6 μήνες τον χρόνο.

Η εταιρεία ορίζει ότι κάθε ξενοδοχείο πρέπει να αποδίδει κάθε χρόνο Χ% περισσότερο κέρδος από ό,τι τον προηγούμενο, που σημαίνει ότι οι απαιτήσεις από

το προσωπικό αυξάνονται προκειμένου να επιτευχθούν αυτοί οι στόχοι. Το προσωπικό βέβαια, ακόμα και αν καταφέρει να ανταπεξέλθει, δεν βλέπει ποτέ κάποιο ουσιαστικό αντίκτυπο της προσπάθειας που κατέβαλε και του κέρδους που επέφερε.

Μ.Κ. - εργαζόμενη σε ξενοδοχείο, Κέρκυρα

Ο φόβος και η διάσπαση συντηρούν την εκμετάλλευση

Τις προάλλες στο μαγαζί, μετά το τέλος της βάρδιας, μας μάζεψε η εργοδοσία. Η ρητορική που επιστρατεύτηκε ήταν η κλασική: «Αν και τώρα έχει πέσει η δουλειά, τον Σεπτέμβρη που θα ξανανέβει θα πρέπει να βάλουμε πλάτη» και ότι «τώρα με λίγη δουλειά που έχει είμαστε ανεπαρκείς στις προσδοκίες της επιχείρησης». Για εμάς τους σερβιτόρους, αυτό μεταφράζεται σε τουλάχιστον εξαήμερο, 14ωρα καθημερινής εξόντωσης και πλήρη εκμηδένιση της προσωπικής μας ζωής, καθώς -κατά τα λεγόμενα του εργοδότη- θα πρέπει να βρισκόμαστε στο μαγαζί όσο είναι και εκείνος εκεί.

Φυσικά, η «συνεισφορά» αυτή είναι μονόπλευρη. Η δική μας αμοιβή παραμένει καθηλωμένη στα 5,20€ την ώρα, ενώ όταν τέθηκε το ζήτημα της μισθοδοσίας, η απάντησή του ήταν κυνική: «Όποιος έχει παράπονο για τα λεφτά, να πάει να πεθάνει». Ισχυρίστηκε, δηλαδή, ότι το κόστος εργασίας είναι δυσβάσταχτο για την παραγωγικότητα που προσφέρουμε.

Αν και σχεδόν όλοι δεν δώσαμε ιδιαίτερη βάση στα λεγόμενά του, αναγνωρίζοντας την προσπάθεια χειραγώγησης λόγω της θερινής πτώσης εσόδων, αυτή η στάση καλλιεργεί μια συγκεκριμένη συνείδηση. Από τη μια, η εσωτερικευση της προσωπικής ανεπάρκειας στον χώρο εργασίας. Όσο συνεπείς κι αν είμαστε, η εργοδοσία βρίσκει πάντα τρόπο να απαξιώνει την εργατική μας δύναμη, με στόχο την υποτίμηση και την καλλιέργεια του φόβου της απόλυσης, ώστε να παραμένουμε πειθαρχημένοι και εξαρτημένοι.

Από την άλλη, το αφήγημα του «βάλτε πλάτη» περί «ανεπάρκειας» καλλιεργεί έναν νοσηρό κανιβαλισμό μεταξύ των εργαζομένων. Ασυνείδητα, η σκέψη στρέφεται στη μετακύλιση της ευθύνης στον συνάδελφο· ότι αυτός ευθύνεται για την εντατικοποίηση της εργασίας και ότι η απομάκρυνσή του θα λειτουργούσε λυτρωτικά για τους υπόλοιπους. Αυτή η υπόγεια σύγκρουση, ακόμη κι αν δεν εκφράζεται ανοιχτά, μετατρέπεται σε καθημερινή αλλοτρίωση και εντάσεις στη σάλα.

Πρόκειται για την κλασική στρατηγική του «διαίρει και βασίλευε». Καλλιεργώντας έναν ακραίο ατομικισμό, ο εργοδότης μάς αναγκάζει να βλέπουμε τον συνάδελφο ως ανταγωνιστή και απειλή,

και όχι ως ταξικό σύμμαχο. Η διάλυση της συλλογικής συνείδησης είναι ο πάγιος στόχος του κεφαλαίου για τη διασφάλιση της κερδοφορίας του.

Όταν ο εργαζόμενος απομονώνεται και λειτουργεί με όρους ατομικής επιβίωσης, αποξενώνεται από την τάξη του. Έτσι, η εργοδοσία εξουδετερώνει κάθε προοπτική οργάνωσης και συλλογικής διεκδίκησης. Η διάσπαση των εργαζομένων και ο φόβος συντηρούν την εργασιακή εκμετάλλευση, στερώντας μας το μοναδικό όπλο απέναντι στο κεφάλαιο: την ταξική αλληλεγγύη.

**Διονύσης Μ. - σερβιτόρος
σε κατάστημα εστίασης,
Θεσσαλονίκη**

Όταν δεν ξέρεις τι ώρα θα γυρίσεις σπίτι

Όταν λείπει η διεκδίκηση από τους εργαζόμενους, συνέχεια θα προκύπτουν μικρά ή μεγάλα προβλήματα που δημιουργεί ο εργοδότης, όσο τυπικός και αν φαίνεται να είναι. Τα πράγματα γίνονται πιο δύσκολα όταν σε λίγους μήνες σεζόν πρέπει οι εργαζόμενοι να βγάλουν αρκετά χρήματα για να περάσουν τον υπόλοιπο χρόνο, ή να βγάλουν χατζιλίκι για να στηρίξουν τις σπουδές τους, και με τον εργοδότη να έχει το πάνω χέρι.

Η δική μου περίπτωση είναι η δεύτερη. Δουλεύοντας για λιγότερο από 2 μήνες σε μαγαζί εστίασης τις βραδινές ώρες, χωρίς ρεπό για εβδομάδες. Αυτό από μόνο του δημιουργεί μια διαρκή κούραση, χάνοντας πολλές ώρες της ημέρας. Τα ένσημα που μπαίνουν προφανώς είναι ελάχιστα, και είναι σε ημέρες και ώρες που συμφέρει το αφεντικό, δηλαδή όχι μεταμεσονύκτιες ώρες. Συνέχεια του παραπάνω, είναι ότι στον μισθό δεν πληρώνονται έξτρα οι υπερωρίες, αλλά σαν κανονικές ώρες και άρα ο τελικός μισθός είναι μικρότερος από αυτόν που θα έπρεπε. Οι οποίες υπερωρίες καθορίζονται από τη δουλειά του μαγαζιού, η οποία αλλάζει από μέρα σε μέρα, με αποτέλεσμα να είναι άγνωστο ποια μεταμεσονύχτια ώρα θα γυρίσουμε σπίτι μας.

Άγνωστο επίσης και το μέχρι πότε θα εργαζόμαστε, αφού έχει υπάρξει περίπτωση να μαθαίνουμε 1 μέρα πριν το κλείσιμο της επιχείρησης. Ελαστικό ωράριο επί της ουσίας, που παίζει από τις 6 μέχρι τις 10 ώρες, εξαρτάται την πελατεία, με τον μισθό να μην είναι σταθερός και να καθορίζεται ανάλογα. Και στον αντίποδα, η τυπικότητα στις πληρωμές ή το διάλειμμα, στοιχειώδη δηλαδή δικαιώματα των εργαζομένων, να παρουσιάζονται ως προνόμια από τη μεριά της εργοδοσίας.

Στον εργασιακό μεσαίωνα που γενικά επικρατεί, με τα δικαιώματα των εργα-

ζομένων συνεχώς να καταπατούνται, βρίσκουν πάτημα μια σειρά δικαιολογίες και προφάσεις για να ξεζουμίσουν ακόμα περισσότερο τους υπαλλήλους, αφού εκείνοι δεν έχουν τα εφόδια και τους τρόπους οργάνωσης για να αντισταθούν. Με αυτά ερχόμαστε αντιμέτωποι, και σε μεγάλο κομμάτι των νεολαίων δεν πιάνουν τα αφηγήματα, ακόμα και αν αυτή η άρνηση δεν αποτυπώνεται μαζικά.

Η ευθύνη κάθε εργαζόμενου που αντιλαμβάνεται τα παραπάνω, είναι να βρει τρόπους να επικοινωνήσει και να ανοίξει τα ζητήματα στους συναδέλφους του, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες κάθε χώρου δουλειάς, και συλλογικά να προσπαθήσουν να απαντήσουν κάποια από αυτά, με κυριότερα να είναι τα ζητήματα του μισθού, των ενσήμων και των υπερωριών.

**Βασίλης Χ. - λάντζα
σε κατάστημα εστίασης,
Χανιά**

Όλη μέρα στους δρόμους

Για έναν μεταφορέα τουριστών-«τρανσφερά» η συνηθισμένη περίπτωση είναι η 5μηνη σύμβαση ορισμένου χρόνου πλήρους απασχόλησης, στα χαρτιά 6 μέρες, 6:40 ώρες την ημέρα με μία μέρα ρεπό, που δεν δίνεται, άρα 7 στα 7. Οι πραγματικές ώρες εργασίας την εβδομάδα είναι 70 κατά μέσο όρο και ανάλογα την εποχή, με πολλά διαλείμματα από τις αναμονές. Δηλαδή δεν υπάρχει σταθερό ωράριο καθώς αυτό εξαρτάται από τις αφίξεις και τις αναχωρήσεις, με αποτέλεσμα να είμαστε stand by μπορεί και 15 ώρες σε μια μέρα αιχμής. Στους περισσότερους συναδέλφους τα δώρα - επιδόματα τα επιστρέφουν ή τα ενσωματώνουν στο μέρος του μισθού που δίνεται εκτός τραπεζής και η μέση «συμφωνία» είναι 1.400€, την ώρα που οι εργοδότες στο τέλος της σεζόν βγάζουν από κάθε αμάξι δεκάδες χιλιάδες ανάλογα και με τις σχέσεις τους με τα μεγάλα γραφεία. Τα tips κυμαίνονται περίπου 250-350, όμως αυτό είναι, όπως και στους σερβιτόρους, ένας λόγος «κίνητρο» για την καλή διάθεση, τα καλά Αγγλικά κλπ. Ούτε φυσικά προσμετράται η Κυριακή και οι αργίες ούτε τα πιο επικίνδυνα δρομολόγια όπως τα βραδινά (γιατί και αυτά είναι μέσα στα 1.400) ούτε και η καθημερινή αστάθεια που δεν μπορεί κανείς να προγραμματίσει τίποτα. Πάνω από όλα είναι ο κίνδυνος των ατυχημάτων, καθώς βρισκόμαστε όλη μέρα στους δρόμους και μάλιστα σε περιοχές και σε περίοδο που η κίνηση είναι στο έπακρο λόγω τουρισμού.

**Μ.Σ. - οδηγός τρανσφεράς,
Κέρκυρα**

Τουρισμός

«Οικονομικό θαύμα» εκμετάλλευσης, εξάρτησης και περιβαλλοντικής καταστροφής

«Κάθε χρόνο, με την έναρξη της τουριστικής περιόδου, η κυβέρνηση, οι μεγαλοξενοδόχοι και τα αστικά επιτελεία επαναλαμβάνουν το ίδιο αφήγημα: η ελληνική οικονομία κατάρripπει το ένα ρεκόρ μετά το άλλο, η κυβερνητική πολιτική αποδίδει, ο τουρισμός αποτελεί τη «βαριά βιομηχανία» της χώρας και επιβεβαιώνει τη δυναμική της ανάπτυξη παρά τη διεθνή οικονομική και γεωπολιτική αστάθεια. Με τα στοιχεία που δημοσιοποιούνται από την ΤτΕ να αξιοποιούνται ως απόδειξη αυτής της πορείας: οι ταξιδιωτικές εισπράξεις του 2025 ανήλθαν στα 23,6 δισ. ευρώ, ενώ το πρώτο τετράμηνο του 2026 οι εισπράξεις αυξήθηκαν κατά 36,9% και οι αφίξεις ξένων επισκεπτών κατά 27,1% σε σχέση με το αντίστοιχο διάστημα του προηγούμενου έτους.

Ο τουρισμός σήμερα αντιστοιχεί σ' ένα ποσοστό της τάξης του 13% του ΑΕΠ, ενώ μαζί με τις δραστηριότητες που συνδέονται μ' αυτόν η εκτίμηση είναι ότι ξεπερνά το 28% του ΑΕΠ της χώρας (εκτίμηση ΙΝΣΕΤΕ). Ένα τεράστιο ποσοστό σε σχέση με τα αντίστοιχα της Γερμανίας (3-4%), της Ιταλίας (περίπου 10%), της Ισπανίας (12%), που δεν οφείλεται στις «φυσικές ομορφιές της χώρας». Τα στοιχεία που δημοσιοποιούνται από τους αστικούς φορείς, παρά τις διαφοροποιήσεις που εμφανίζουν και τη μη καταγραφή της τερστιας ροής «μαύρου» χρήματος προς τα έξω, είναι ενδεικτικά.

Η διόγκωση του τουρισμού αποτελεί έκφραση του βασικού χαρακτηριστικού του ελληνικού καπιταλισμού, της βαθιάς εξάρτησής του από τον ιμπεριαλισμό ΗΠΑ-ΕΕ. Η πορεία διόγκωσής του συμπίπτει με την πορεία ένταξης στην ΕΟΚ, την πρόσδεση αργότερα στην ΕΕ και την ΟΝΕ. Εξελίσσεται παράλληλα με την πορεία αποβιομηχάνισης, διάλυσης της παραγωγικής βάσης και της αγροτικής παραγωγής. Επιταχύνθηκε με το ξέσπασμα της κρίσης του 2010 και την επιβολή των μνημονίων, με την περαιτέρω παραρτη-μοποίηση της ελληνικής οικονομίας, των ιδιωτικοποιήσεων και της στρωφής προς δραστηριότητες όπως ο τουρισμός, το real estate, οι μεταφορές και τα logistics.

Μέσα σ' αυτή την πορεία έχουμε και την επέκταση της άμεσης δραστηριοποίησης του ξένου κεφαλαίου. Την περίοδο 2015-2025, οι καθαρές εισροές άμεσων ξένων επενδύσεων ήταν πάνω από 53 δισ. ευρώ (στοιχεία ΤτΕ), με τη συντριπτική τους πλειονότητα να κατευθύνεται στον τριτογενή τομέα. Η ανάπτυξη τουριστικών συγκροτημάτων, η αγορά ακινήτων, οι επενδύσεις σε λιμάνια, αεροδρόμια, μαρίνες και μεταφορικές υποδομές, αποτελούν βασικά πεδία τοποθέτησής κυ-

ρίως αμερικανικών και ευρωπαϊκών κεφαλαίων -πολλές φορές με τις απαραίτητες τοπικές «τσόντες»- ενώ τα τελευταία χρόνια έχουμε και την παρουσία ισραηλινών «επενδυτικών σχημάτων». Μέσω αυτής της διαδικασίας, ο έλεγχος και η εκμετάλλευση κρίσιμων και στρατηγικής σημασίας υποδομών της χώρας περνάει άμεσα στα χέρια των ιμπεριαλιστών, ενισχύοντας τα δεσμά της εξάρτησης. Επίσης μέρος αυτής της διαδικασίας και η περαιτέρω ενίσχυση του μεγάλου κεφαλαίου σε σχέση με τις μικρότερες επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνταν στον κλάδο. Οι κόντρες που εκδηλώνονται ανάμεσα στις μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες και τις μονάδες βραχυχρόνιας μίσθωσης (τύπου Airbnb) είναι έκφραση αυτού και αφορούν τους όρους μοιράσματος της κερδοφορίας.

Σημαντική είναι και η επίδραση του τουρισμού σε μια σειρά από κλάδους που σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα μ' αυτόν. Η βιομηχανία τροφίμων και ποτών, οι εμφιαλώσεις νερού, οι μεταφορές, η ναυτιλία, τα logistics, το εμπόριο, οι κατασκευές, οι ανακαινίσεις ξενοδοχειακών μονάδων, ακόμη και ο σχεδιασμός των δημόσιων υποδομών, προσαρμόζονται όλο και περισσότερο στις ανάγκες της τουριστικής αγοράς. Αντίστοιχα και οι συνθήκες εργασίας στον τουρισμό δεν αποτελούν πλέον ιδιαιτερότητά του, αλλά επεκτείνονται και σε μια σειρά σχετιζόμενων κλάδων. Η εποχικότητα, τα εξαντλητικά ωράρια, η διευθέτηση του χρόνου εργασίας, η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας σε εμπορικά καταστήματα τουριστικών περιοχών, η ήμερη και 7ήμερη δουλειά (με ειδική αναφορά του Γεωργιάδη στις βιομηχανίες τροφίμων και ποτών και τις αυξημένες ανάγκες που εμφανίζονται κατά την τουριστική σεζόν, όταν εισήγαγε τον νόμο διευ-ρυνσης του ήμερου), είναι χαρακτηριστικά αυτής της κατεύθυνσης. Με τους αλληπάλληλους αντεργατικούς νόμους των τελευταίων χρόνων να νομοθετούν την ανάγκη του κεφαλαίου για φθηνό, ευέλικτο, χωρίς δικαιώματα εργατικό δυναμικό.

Η επιλογή της αστικής τάξης να παρουσιάζει τον τουρισμό ως βασικό πυλώνα της λεγόμενης ανάπτυξης αποτελεί έκφραση της αδυναμίας εύρεσης ρόλου και θέσης στις σημερινές συνθήκες. Οι όποιες φιλοδοξίες της περνούν μέσα από την εξυπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, επιδιώκοντας μέσα από αυτή τη σχέση να εξασφαλίζει και τη δική της κερδοφορία. Γι' αυτό και επενδύει σ' ένα μοντέλο που στηρίζεται στην αξιοποίηση της στρατηγικής θέσης της χώρας, στη μετατροπή της σε διαμετακομιστικό, ενεργειακό, ναυτιλιακό και τουριστικό κόμβο, στη διαμόρφωση ενός

«ελκυστικού περιβάλλοντος» ιδιαίτερα για το ξένο κεφάλαιο. Πρόκειται για μια «επιλογή» που μπορεί να εξασφαλίζει την πρόσκαιρη κερδοφορία, αλλά δεν έχει καμία προοπτική και είναι εξαιρετικά εύθραυστη, καθώς εξαρτάται άμεσα από τις διεθνείς εξελίξεις και τους ανταγωνισμούς. Με την εμπειρία της πανδημίας ν' αποκαλύπτει με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο το ψέμα των κυβερνητικών ισχυρισμών για το πόσο «ισχυρή» και «ανθεκτική» είναι.

Πίσω όμως από τους πανηγυρισμούς των κυβερνητικών δελτίων, κρύβεται μια διαφορετική πραγματικότητα για τους εργαζόμενους και τον λαό. Η εκτίναξη των ενοικίων στις τουριστικές περιοχές και τα μεγάλα αστικά κέντρα, η αύξηση του κόστους ζωής, ο αποκλεισμός από δημόσιους χώρους και παραλίες, η ολοένα δυσκολότερη πρόσβαση ακόμη και στο δικαίωμα των διακοπών, αποκαλύπτουν ποιος πληρώνει το τίμημα αυτής της πολιτικής. Καθώς το «τουριστικό θαύμα» στηρίζεται και προϋποθέτει τα «ρεκόρ» στη διαρκή ένταση της εκμετάλλευσης, στη διέγνωση των ελαστικών μορφών εργασίας, στη βαθύτερη εξάρτηση της χώρας από το ξένο κεφάλαιο και στη μετατροπή ολόκληρων περιοχών σε πεδία ασυδοσίας και κερδοφορίας για το κεφάλαιο.

Η Gen Z αρνείται τη σκλαβιά στη σεζόν

Τα τελευταία χρόνια, και ιδιαίτερα μετά την πανδημία, η ελληνική αγορά εργασίας στον τουρισμό και την εστίαση αντιμετωπίζει σοβαρές ελλείψεις προσωπικού. Εκατοντάδες επιχειρήσεις σε νησιά και τουριστικές περιοχές δηλώνουν ότι δεν μπορούν να βρουν εργαζόμενους για να καλύψουν τις ανάγκες της σεζόν. Την ίδια στιγμή, ένα σημαντικό μέρος των νέων της Gen Z («Γενιάς Ζ», γεννημένοι στα τέλη της δεκαετίας του '90 και μετά) επιλέγει να μην εργαστεί σ' αυτές τις θέσεις, ακόμη κι όταν οι μισθοί εμφανίζονται «αυξημένοι» σε σχέση με το παρελθόν. Το φαινόμενο αυτό παρουσιάζεται συχνά σαν ένδειξη «τεμπελιάς», «κακομαθημένης νοοτροπίας» ή έλλειψης διάθεσης για εργασία. Η πραγματικότητα, όμως, είναι πολύ διαφορετική.

Η Gen Z δεν είναι υπεύθυνη γι' αυτή την κατάσταση. Αντίθετα, η στάση που αποτελεί αντίδραση σ' ένα σύστημα εργασιακών σχέσεων που εδώ και δεκαετίες βασίζεται στην εντατικοποίηση, στην

ανασφάλεια και στην εκμετάλλευση. Οι νέοι εργαζόμενοι δεν γεννήθηκαν ξαφνικά με μικρότερη αντοχή ή διάθεση για δουλειά. Μεγάλωσαν, όμως, βλέποντας τους γονείς τους να εργάζονται σκληρά χωρίς να αποκτούν πραγματική ασφάλεια, προοπτική ή αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής. Βλέπουν ότι η αφοσίωση στην εργασία δεν εγγυάται πλέον ούτε σπίτι, ούτε οικονομική ανεξαρτησία, ούτε ένα καλύτερο μέλλον.

Τα αφεντικά, αξιοποιώντας ένα νομικό πλαίσιο που τους κάνει να ξεσάλωνουν, θεωρούν ότι ένας μισθός 1.200 ή 1.500 ευρώ τους δίνει το δικαίωμα ν' ασκούν σχεδόν απόλυτο έλεγχο πάνω στη ζωή των εργαζόμενων. Δωδεκάωρα, επτάημερα, συνεχής διαθεσιμότητα, μηδαμινός προσωπικός χρόνος και εξαντλητικοί ρυθμοί δουλειάς αντιμετωπίζονται συχνά ως φυσιολογικές απαιτήσεις της τουριστικής την κατάστασης. Αντίθετα, η στάση που αποτελεί αντίδραση σ' ένα σύστημα εργασιακών σχέσεων που εδώ και δεκαετίες βασίζεται στην εντατικοποίηση, στην

και περισσότερο ν' αποδεχτούν αυτή τη συνθήκη.

Η άρνηση αυτή συνδέεται και με την απουσία προοπτικής. Για την Gen Z, η σεζόν δεν αποτελεί σκαλοπάτι για μια καλύτερη ζωή. Οι τιμές των ενοικίων εκτοξεύονται, το κόστος ζωής αυξάνεται, η σταθερή εργασία γίνεται όλο και πιο σπάνια και η οικογενειακή ανεξαρτησία μοιάζει μακρινό όνειρο. Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον, η θυσία της προσωπικής ζωής για λίγους μήνες εξαντλητικής δουλειάς δεν φαντάζει ως ευκαιρία αλλά ως αδιέξοδο. Γι' αυτό και πολλοί νέοι προτιμούν ν' αναζητήσουν άλλες λύσεις ή ακόμη και ν' απέχουν προσωρινά από την αγορά εργασίας παρά να υποβληθούν σε συνθήκες που θεωρούν ταπεινωτικές.

Το συμπέρασμα είναι σαφές. Οι αντικειμενικά κακές συνθήκες εργασίας, σε συνδυασμό με την έλλειψη ουσιαστικής προοπτικής, οδηγούν την Gen Z στην άρνηση της εποχιακής εργασίας όπως αυτή προσφέρεται σήμερα. Δεν φταίνει οι νέοι

επειδή αρνούνται ν' αποδεχτούν την εκμετάλλευση. Ούτε μπορεί να εξηγηθεί το φαινόμενο με το επιχείρημα ότι «δεν δουλεύουν ούτε για τα λεφτά». Όταν η εργασία συνοδεύεται από εξουσιαστικές σχέσεις, εξάντληση και αβεβαιότητα για το μέλλον, η άρνηση αποτελεί μια απολύτως λογική στάση.

Ωστόσο, η άρνηση από μόνη της δεν αρκεί. Είναι σημαντικό να διατηρηθεί αυτό το στοιχείο της αμφισβήτησης απέναντι στην εκμετάλλευση, αλλά ταυτόχρονα χρειάζεται να μετατραπεί σε συλλογική συνείδηση και δράση. Η οργάνωση στους χώρους εργασίας, η διεκδίκηση δικαιωμάτων και η συλλογική αντίσταση αποτελούν τον μόνο δρόμο για τη βελτίωση των συνθηκών. Η Gen Z δεν χρειάζεται να μάθει ν' αποδέχεται τη σκλαβιά της σεζόν. Χρειάζεται να συνειδητοποιήσει τη δύναμη που έχει όταν οργανώνεται απέναντι σ' ένα σύστημα που αντιμετωπίζει τον εργαζόμενο ως αναλώσιμο και όχι ως άνθρωπο με δικαιώματα και αξιοπρέπεια.

Τουριστικά ρεκόρ και εργασιακή εκμετάλλευση
Η άλλη όψη της «βαριάς βιομηχανίας»

Ο τουρισμός συνεχίζει να παρουσιάζεται ως η «βαριά βιομηχανία» της χώρας. Τα τελευταία χρόνια τα ρεκόρ σε έσοδα, αφίξεις και επενδύσεις διαδέχονται το ένα το άλλο. Πίσω όμως από τα κέρδη και τους «πανηγυρισμούς» κυβερνήσεων και τουριστικού κεφαλαίου, βρίσκεται η πραγματικότητα των εργαζόμενων στον κλάδο, όπου η υποβάθμιση των όρων δουλειάς παίρνει μόνιμα χαρακτηριστικά.

Ένας «στρατός» εργαζομένων πίσω από τα τουριστικά ρεκόρ

Σύμφωνα με εκτιμήσεις του κλάδου, το 2025 απασχολήθηκαν περισσότεροι από 400.000 εργαζόμενοι, ξεπερνώντας μάλιστα τους 475.000 μέσα στο καλοκαίρι. Λόγω της εξάρτησης της τουριστικής βιομηχανίας από πλήθος άλλων δραστηριοτήτων (μεταφορές, τροφοδοσία, υπηρεσίες καθαρισμού κλπ.), ο αριθμός των άμεσα και έμμεσα εργαζομένων στον κλάδο φτάνει τους 750.000! Γενικά, από το 2014 και μετά καταγράφεται μια συνεχής αύξηση των εργαζομένων, με εξαίρεση τις χρονιές 2020 και 2021 λόγω COVID-19.

Ωστόσο, η αύξηση της απασχόλησης δεν συνοδεύτηκε από βελτίωση των όρων δουλειάς. Αντίθετα, όσο ο τουρισμός μετατρεπόταν σε βασικό πεδίο κερδοφορίας για το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, τόσο διευρυνόταν η εποχικότητα, η επισφάλεια και η πίεση πάνω στους εργαζόμενους.

Η «ευελιξία» ως κανόνας

Η πλήρης και σταθερή δουλειά απο-

τελεί ολοένα και περισσότερο εξαίρεση στον τουρισμό, καθώς σημαντικό τμήμα των εργαζομένων απασχολείται μόνο για λίγους μήνες τον χρόνο. Οι εποχιακές συμβάσεις, οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου, η μερική απασχόληση και οι διάφορες μορφές «ευελιξίας» αποτελούν τον κανόνα. Η μαύρη και υποδηλωμένη εργασία εξακολουθεί να αποτελεί καθημερινότητα στον κλάδο, ενώ ταυτόχρονα επεκτείνεται η χρήση εργολαβικών ή ενοικιαζόμενων εργαζομένων σε τομείς όπως η καθαριότητα, οι βοηθητικές υπηρεσίες και η συντήρηση, ώστε να συμπίπτει το εργασιακό κόστος.

Ιδιαίτερο ρόλο στον κλάδο παίζουν πλέον και οι μετακλητοί εργαζόμενοι από τρίτες χώρες (δηλαδή εκτός ΕΕ), οι οποίοι -εξαρτημένοι από τον εργοδότη για διαμονή και παραμονή στη χώρα- βρίσκονται συχνά στις πιο σκληρές και κακοπληρωμένες δουλειές. Κυβέρνηση και εργοδοτικές ενώσεις αποκρύβουν συνειδητά ότι οι δεκάδες χιλιάδες κενές θέσεις που προσπαθούν να καλύψουν με τους μετακλητούς εργαζόμενους είναι αποτέλεσμα των άθλιων συνθηκών εργασίας που επικρατούν.

ΣΣΕ, μισθοί και ωράρια

Παρά την ύπαρξη κλαδικών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας σε τμήματα του κλάδου και τις κατά καιρούς επεκτάσεις τους ως γενικά υποχρεωτικές, στην πραγματικότητα το περιεχόμενό τους διαμορφώνει ένα πλαίσιο μισθών και εργασιακών όρων τέτοιο ώστε να εξασφαλίζεται η κερδοφορία του τουριστικού κεφαλαίου.

Οι μισθοί εξακολουθούν να βρίσκονται πολύ πίσω από τις πραγματικές ανάγκες. Σε αρκετές περιπτώσεις, οι μισθοί που προβλέπονται σε αυτές τις ΣΣΕ υπολείπονται αυτών που πραγματικά ισχύουν στον κλάδο. Οι όποιες δε αυξήσεις, συνήθως δεν αντικατοπτρίζονται στους πραγματικούς μισθούς και εξανεμίζονται από το όλο και αυξανόμενο κόστος ζωής. Τα «φιλοδωρήματα», που παρουσιάζονται συχνά ως συμπλήρωμα του μισθού, στην πραγματικότητα λειτουργούν ως μηχανισμός μετακύλισης της ευθύνης αμοιβής από τον εργοδότη στον πελάτη.

Ακόμη πιο αποκαλυπτική είναι η κατάσταση στα ωράρια. Παρά τα κυβερνητικά αφηγήματα περί ψηφιακής κάρτας εργασίας, οι παραβιάσεις του ωραρίου παραμένουν εκτεταμένες. Τα δεκάωρα και δωδεκάωρα είναι το «σπάνταρ» στη σεζόν, ενώ η πρόσφατη νομοθεσία για τη διείσδυση του χρόνου εργασίας επιβεβαιώνει ότι η κατεύθυνση του συστήματος είναι περισσότερη δουλειά με λιγότερα δικαιώματα.

Ιδιαίτερα προβληματικό παραμένει το ζήτημα των εποχιακών εργαζομένων μετά το τέλος της σεζόν. Το «ειδικό εποχικό επίδομα» και το επίδομα ανεργίας καλύπτουν περιορισμένο αριθμό εργαζομένων και σε καμία περίπτωση δεν εξασφαλίζουν αξιοπρεπείς όρους διαβίωσης για τους μήνες που μεσολαβούν μέχρι

την επόμενη περίοδο.

Όταν η εκμετάλλευση βγαίνει στην επιφάνεια

Οι πραγματικές συνθήκες δουλειάς γίνονται ευρύτερα γνωστές μόνο όταν κάποιο περιστατικό προκαλέσει δημόσια κατακραυγή. Οι εικόνες με τους «βουτηχτές» σερβιτόρους που μεταφέρουν δίσκους μέσα στη θάλασσα και ο πρόσφατος ξυλοδαρμός 16χρονου εργαζόμενου στην Κρήτη από διευθυντή ξενοδοχείου, αποκαλύπτουν ένα περιβάλλον αυθαιρεσίας και εργοδοτικής ασυδοσίας.

Παράλληλα, τα εργατικά ατυχήματα αυξάνονται ανησυχητικά. Η εντατικοποίηση, η κόπωση, η έλλειψη προσωπικού και η έλλειψη μέτρων προστασίας δημιουργούν συνθήκες αυξημένου κινδύνου. Ο κλάδος καταγράφει 15 νεκρούς το 2025, ενώ σε πρόσφατη έρευνα του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ βρίσκεται πρώτος στην καταπόνηση των ενοικίων οδηγεί εργαζόμενους να στοιβάχονται σε δωμάτια προσωπικού, σε κοντινότερη ή σε ακατάλληλα καταλύματα.

Η οργάνωση των εργαζομένων είναι η μόνη απάντηση

Οι ιδιαίτερες συνθήκες εργασίας που διαμορφώνονται στον κλάδο δημιουργούν δυσκολίες στη συνδικαλιστική οργάνωση. Πολλοί εργαζόμενοι παραμένουν μόνο λίγους μήνες στον ίδιο χώρο εργασίας, αλλάζουν εργοδότη κάθε χρόνο ή μετακινούνται από περιοχή σε περιοχή, γεγονός που αξιοποιείται από την εργοδοσία για να αποτρέψει κάθε προσπάθεια οργάνωσης.

Παρ' όλα αυτά, η βάρβαρη πραγματικότητα δημιουργεί και την ανάγκη συλλογικής αντίστασης. Η ανάπτυξη επιχειρησιακών σωματείων όπου είναι εφικτό, η ενίσχυση των κλαδικών σωματείων και η δημιουργία μορφών συλλογικής πάλης και διεκδίκησης αποτελούν βασικές προϋποθέσεις για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Η ένταξη των μεταναστών εργατών στους συλλογικούς αγώνες αποτελεί κρίσιμο ζήτημα, καθώς η πάλη για ίσα δικαιώματα, ίσους μισθούς και αξιοπρεπείς συνθήκες δουλειάς είναι κοινή για όλους.

Οι κινητοποιήσεις των τελευταίων χρόνων, οι διεκδικήσεις για εφαρμογή ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις, για πληρωμή δεδουλευμένων, για ανθρωπιά ωράρια, για μέτρα προστασίας και αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης, δείχνουν ότι υπάρχουν δυνατότητες οργάνωσης και αντίστασης. Αυτή είναι και η μόνη απάντηση απέναντι σε μια βάρβαρη πολιτική που θυσιάζει τις ανάγκες των εργαζομένων στο όνομα της ανταγωνιστικότητας και της κερδοφορίας.

συνέχεια από την σελ. 11

Η εκμετάλλευση προχωράει... κανονικά

Αναζητώντας οποιαδήποτε δουλειά, βρήκα κάποια στιγμή αγγελία για το πόστο του σερβιτόρου σε κεντρικό εστιατόριο της πόλης. Στην κουβέντα από κοντά με τον υπεύθυνο της επιχείρησης, επειδή γνωρίζω ότι ακόμη και βασικά δικαιώματα καταπατούνται, ρώτησα «ένσημα κανονικά;». Και πριν προλάβω να ρωτήσω για τα υπόλοιπα, «ναι» μου λέει «όλα τα νόμιμα κανονικά». Και άδειες θα περνούμε το καλοκαίρι. Επίσης κλείσαμε για 5ήμερο-8ωρο. Στην πορεία όμως δεν ήταν τόσο «κανονικά». Στον πρώτο μισθό, η προσαύξηση που περίμενα από τις Κυριακές και κάποια βραδινά δεν υπήρχε. Ειδικά το καλοκαίρι, τα 15 με 30 λεπτά παραπάνω ήταν συνηθισμένο φαινόμενο και αυτό το παραπάνω δεν το έπαιρνες υπερωρία αλλά κάποια μέρα που δεν θα είχε και πολλή δουλειά θα έφευγες πιο νωρίς. Το «άδειες το καλοκαίρι» σήμαινε στην πράξη απλά δεν πας για δουλειά άνευ αποδοχών, οπότε στο τέλος του μήνα το εισόδημα ήταν πενιχρό. Το 5ήμερο-8ωρο έστω και αυτά τα εξτραδάκια κάπως τηρούνταν μέχρι τότε, αλλά όταν ανέβηκε ο τουρισμός έγινε 6ήμερο και 7ήμερο για κάποιους. Τα σπαστά, εκεί που ήταν ένα την εβδομάδα, άρχισαν να αυξάνονται και μάλιστα με τη δικαιολογία ότι είναι καλύτερα όταν έχει πολλή δουλειά «να ξεκουράζεστε κι εσείς». Όταν πέρασε αυτή η περίοδος και ήρθε Οκτώβρης-Νοέμβρης που πέφτει ο τουρισμός, ξαφνικά οι μέρες κυκλικά ανά εβδομάδα άρχισαν να μειώνονται και να γίνονται τετραήμερο. Γιατί δεν έχει και τόσο δουλειά.

Όταν ήρθαν τα Χριστούγεννα, που ανεβαίνει η τουριστική κίνηση ξανά, αλλαγή στα ωράρια και στις ημέρες. Το 6ήμερο ή το 7ήμερο ήταν στάνταρ, τα

σπαστά να αυξάνονται και πολλά από αυτά να γίνονται δωδεκάωρα, τα οποία δεν πληρώνονταν ως υπερωρία, απλά σαν να δουλεύεις εντός οκτώωρου. Και ενώ περιμέναμε το δώρο Χριστουγέννων, μας λένε ότι σταματάμε να το δίνουμε, «έχει καλά πουρμπουάρ το μαγαζί». Εν τέλει, ήταν όντως όλα κανονικά!

**Κώστας Τ. - σερβιτόρος
σε κατάστημα εστίασης,
Γιάννινα**

Τουρισμός και εποχιακή εργασία

Πίσω από το αφήγημα της ανάπτυξης

Ενώ διανύουμε την περίοδο αιχμής της τουριστικής σεζόν, μια σειρά από προβλήματα παραμένουν ανοιχτά. Προβλήματα που αφορούν από τη μία τους άμεσα εμπλεκόμενους, δηλαδή τους εποχιακά εργαζόμενους, κι από την άλλη τα αφεντικά -τους μεγαλοενοδόχους, τους επιχειρηματίες στην εστίαση- καθώς και το κυβερνητικό αφήγημα.

Λίγες μέρες πριν την εκπονή του Ιουλίου, χιλιάδες θέσεις εργασίας παραμένουν κενές. Στην αρχή κάθε καλοκαιρινής σεζόν, τα τελευταία χρόνια, ακούμε τις ίδιες πανομοιότυπες δηλώσεις από τους επιχειρηματίες, οι οποίοι παραπονιούνται γιατί δεν βρίσκουν προσωπικό με αποτέλεσμα να «πλήττει ο τουρισμός» και κατ' επέκταση η οικονομία της χώρας, όπως οι ίδιοι επαναλαμβάνουν. Η απάντησή τους στο σύνθετο ερώτημα «γιατί παραμένουν τόσες θέσεις κενές» και μάλιστα, χρόνο με τον χρόνο, αντί να μειώνονται, αυξάνονται, είναι ότι οι νέοι είναι τεμπέληδες και δεν θέλουν να δουλέψουν. Ωστόσο, πίσω από το «δεν θέλουν να δουλέψουν» κρύβεται μια άλλη πραγματικότητα. Πρόκειται για ανθρώπους που αρνούνται να δουλέψουν σε

καθεστώς σύγχρονης σκλαβιάς για χάρη της τουριστικής «ανάπτυξης» και των κερδών των επιχειρηματιών. Εξαντλητικά ωράρια, 7 στα 7 με ενδεχόμενο ρεπό μόνο τις ώρες πιθανού ελέγχου της επιθεώρησης εργασίας, μισή ασφάλιση, διαμονή μαζί με άλλους σε καταλύματα τρίτης κατηγορίας και διατροφή αμφιβόλου ποιότητας αποτελούν κάποια από τα χαρακτηριστικά της εποχιακής εργασίας. Όσον αφορά τις απολαβές, καθόλου υψηλές δεν είναι. Ο μέσος μισθός της εποχιακής εργασίας δεν είναι καν αντίστοιχος των όρων εκμετάλλευσης που βιώνει ο εργαζόμενος. Επίσης, τα αφεντικά συνηθίζουν να λένε ότι ο μισθός είναι αρκετά υψηλός καθώς στηρίζονται στα φιλοδωρήματα που μπορεί να αφήσουν οι πελάτες αν μείνουν ευχαριστημένοι. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις ωστόσο που οι εργοδότες βάζουν χέρι και σ' αυτά. Η εικόνα ότι οι σεζονίστες «βγάζουν πολλά λεφτά» είναι παραπλανητική. Οι σεζονίστες φαίνεται ότι βγάζουν πολλά λεφτά καθώς δουλεύουν 12-15 ώρες την ημέρα, χωρίς ρεπό και έτσι δεν χαλάνε σχεδόν τίποτα. Κατά τη διάρκεια της σεζόν, η πραγματική ζωή φαντάζει να σταματάει καθώς ο χρόνος που κυλάει αφορά αποκλειστικά τη δουλειά και ό,τι περιστρέφεται γύρω απ' αυτή.

Λογική συνέπεια όλων των παραπάνω χαρακτηριστικών είναι ότι δύσκολα επιλέγει κάποιος να εργαστεί σεζόν. Αυτοί που επιλέγουν να εργαστούν εποχιακά στην πλειοψηφία τους είτε έχουν καταγωγή από εκείνο το μέρος -χωριό- είτε σπουδάζουν εκεί. Επιλέγεται μέρος δηλαδή όπου υπάρχει διαμονή, με τις απολαβές να θεωρούνται χαρτζιλίκι καθώς οι περισσότεροι είναι φοιτητές ή ακόμα και μαθητές.

Η οργάνωση των εργαζομένων είναι αρκετά δύσκολη εάν συνυπολογίσει κανείς τον χρόνο συνύπαρξης καθώς και τη συχνή εναλλαγή των εργαζομένων. Παρ' όλα αυτά δεν είναι αδύνατη. Η λογική ότι «η σεζόν έτσι είναι» δεν αποτελεί φυσικό

νόμο αλλά εργοδοτική κανονικότητα. Απέναντι σε αυτήν, η συλλογική οργάνωση και η διεκδίκηση αποτελούν τη μόνη πραγματική απάντηση. Οι εργαζόμενοι στον επισιτισμό και τον τουρισμό έχουν δικαιώματα και μπορούν να τα επιβάλουν μόνο μέσα από τη συλλογική τους δράση.

**Σοφία Β. - εποχιακή εργαζόμενη,
Τήνος**

Διαθέσιμοι 24/7 οι εργαζόμενοι στα κάμπινγκ;

Δεν υπάρχουν δωμάτια για το προσωπικό, ατομικά μπάνια, δεν υπάρχει ιδιωτικότητα. Δεν είμαστε «μπιγκ μπράντ» εδώ. Ο καθένας έχει τη δουλειά και τη ζωή του, δεν είμαστε τηλεπακνίδι. Υπάρχουν εξαντλητικά ωράρια. Οι υπερωρίες δεν θα πληρωθούν ποτέ. Μας βάζουν να δουλεύουμε σε άλλα πόστα σε σχέση με αυτά που έχουμε συμφωνήσει λόγω έλλειψης προσωπικού, αναγκάζονται να ανοίγεις και να κλείνεις το πόστο σου, σου προσθέτουν επιπλέον δουλειές σε σχέση με αυτά που έχεις συμφωνήσει. Τυπικά δουλεύεις για 5,94€/ώρα 6ωρο, 6 μέρες στις 7, ενώ στην πραγματικότητα είσαι 7 στα 7 και κάποιες μέρες και περισσότερες ώρες, 12ωρα. Κοιμάσαι σε αποθήκες που τις έχουν μετατρέψει σε κάτι σαν δωμάτιο, πολύ στενό, χωρίς κλιματιστικό μέσα στον καύσωνα, με μπάνιο κοινόχρηστο. Υπάρχουν εργαζόμενοι που μένουν σε σκηνή, ακόμα και σε αιώρα.

Μισθολογικά δεν αξίζει τον κόπο, αφήνεις πίσω την οικογένεια, τους φίλους και τη ζωή σου, αφιερώνεις τον μισό σου χρόνο μακριά από το σπίτι σου. Εσώκλειστος. Δεν υπάρχουν ρεπό. Κανονικά όταν έχεις ρεπό και εργάζεσαι πρέπει να παίρνεις προσαύξηση, είτε αργιών, είτε Κυριακών. Εξοπλισμός δεν υπάρχει για να γίνεται σωστά η δουλειά.

Ποια πρέπει να είναι η απάντηση στο ζήτημα; Αν ο εργοδότης απαιτεί από τον εργαζόμενο να κάνει κάτι έξτρα από τη σύμβαση να μην το δέχονται. Να μην δώσουν πάτημα στον εργοδότη να παραβιάζει τη σύμβαση, να απαιτούν να τηρούνται τα συμφωνηθέντα. Άμα υπάρξει υπερωρία, να πληρώνεται κατ' ευθείαν και όχι μαζεμένα στο τέλος, ή να αναιρείται η πληρωμή. Δεν πρέπει να είναι δεδομένο ότι οι εργαζόμενοι είναι διαθέσιμοι 24/7. Πρέπει πάντα να υπογράφουν συμβάσεις για συγκεκριμένο ωράριο. Πρέπει αυτά που λέει η σύμβαση να τηρούνται.

Οι εργοδότες, πριν απαιτήσουν να είναι οι εργαζόμενοι «καλοί στη δουλειά τους», να φροντίζουν τις συνθήκες στις οποίες ζουν και δουλεύουν οι εργαζόμενοι.

Ειδικά οι νεότεροι να διεκδικούν τα δικαιώματά τους, να μην αφήνουν τους εργοδότες να τους εκμεταλλεύονται αυτούς και τις γνώσεις τους, και να μην θεωρείται αυτονόητο ότι αυτή είναι η κατάσταση και πρέπει να την αποδεχτούν. Οι εργοδότες κοιτάνε μόνο πώς θα βγάλουν λεφτά από την εκμετάλλευση των εργαζομένων, ειδικά τους νέους, και γι' αυτόν τον λόγο κάθε χρόνο αλλάζουν προσωπικό, γιατί κανείς δεν ξανάρχεται για δουλειά.

Οι εργαζόμενοι είναι άνθρωποι και πρέπει να αλλάξουν οι εποχές και να καταφέρουν να ζουν ανθρώπινα, με καλύστερους μισθούς και συνθήκες εργασίας.

**Ο.Κ. και Κ.Α. - εργαζόμενοι
σε κάμπινγκ,
Λακωνία**

Οι τρεις μεγάλοι της Ευρώπης σε ταραχώδη νερά και ξεχωριστές πορείες

Γάλλοι, Γερμανοί και Βρετανοί, οι μεγαλύτεροι ιμπεριαλιστές της Ευρώπης, είναι αντιμέτωποι ίσως με τις σπουδαιότερες προκλήσεις των τελευταίων δεκαετιών. Η εμπρηστική διάθεση των ΗΠΑ και οι ασφυκτικές πιέσεις που ασκούνται από τη διοίκηση Τραμπ, ώστε να σταθούν περίπου αδιαμαρτύρητα και χωρίς ιδιαίτερες αξιώσεις υποστηρικτές στις αμερικανικές στοχεύσεις ενάντια σε Ρωσία και Κίνα, έχουν δημιουργήσει μεγάλα ταρακουνήματα έως και ρήγματα στις διατλαντικές σχέσεις, μεγάλο άγχος για το «απρόβλεπτο» μέλλον και μεγάλες ανησυχίες για τον ρόλο και τη θέση τους στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική κατάσταση.

Καταρχάς, απειλείται ο ζωτικός τους χώρος από την αμερικανορωσική σύγκρουση στην Ουκρανία που έχει φέρει τα «πάνω κάτω» στη γεωπολιτική των τελευταίων 80 χρόνων. Η νέα «αρχιτεκτονική ασφάλειας στην Ευρώπη» διαμορφώνεται με πολεμικούς όρους από τους μεγάλους παίκτες και απειλεί να περιορίσει τα περιθώρια συμμετοχής τους στον «σχεδιασμό» της. Τα εργαλεία ευρωπαϊκής πολεμικής προετοιμασίας (Readiness 2030) βρίσκονται ακόμα σε αρχικά στάδια και ο χρόνος πιέζει. Οι αμερικανικοί οικονομικοί και ενεργειακοί εκβιασμοί δυσχεραίνουν την κάλυψη των ανεπαρκειών και της απόστασης που πρέπει να διανυθεί, ώστε να μη «χαθεί» το τρένο. Κυρίως όμως οι μεταξύ τους ανταγωνισμοί και οι γαλλογερμανικές αντιπαραθέσεις για την πρωτοκαθεδρία εμποδίζουν τη γρήγορη υλοποίηση των αποφάσεων. Καθώς οι αβεβαιότητες πολλαπλασιάζονται, η αντανάκλασή τους στο εσωτερικό των χωρών παράγει νέους τριγμούς, αστάθειες και αμφισβητήσεις.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, που οι βασικές του παράμετροι δεν καθορίζονται από τους ίδιους, οι 3 ισχυρότεροι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές διεκδικούν ρόλο και παρουσία στο πλαίσιο της δυτικής συμμαχίας, πάντως όχι του κομπάρσου-ακόλουθου που θέλουν οι ΗΠΑ. Αυτό απηχεί η απροθυμία συμβολής και συρσίματος στην επίθεση στο Ιράν, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούν να διευρύνουν τα πεδία παρέμβασης με ξεχωριστούς συνασπισμούς και συνεργασίες, αντίστοιχες του συνασπισμού των προθύμων για το μέτωπο της Ουκρανίας.

Μέσα σε αυτά, η προετοιμασία σε στρατιωτικό επίπεδο εξακολουθεί να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή! Η αντιρωσική συστράτευση με δόσεις υστερίας, η αέναη χρηματοδότηση της Ουκρανίας με πακέτα δεκάδων δισ. καθώς και η συνεχής στήριξή της με όπλα είναι οι σταθερές της τελευταίας πενταετίας. Από κει και πέρα, η καθεμιά δύναμη χαράζει τις δικές της κινήσεις στο πλαίσιο πάντα του NATO και της αμερικανικής πυρηνικής κάλυψης.

Η γαλλική πυρηνική αποτροπή

Η Γαλλία του Μακρόν παρουσιάζεται ως η προστάτιδα πυρηνική δύναμη της Ευρώπης, μιας και είναι η μόνη εντός ΕΕ που διαθέτει πυρηνικό οπλοστάσιο. Με τον όρο «προωθημένη αποτροπή» παρουσίασε την πρόταση μιας συνεργασίας με στόχο την «αξιόπιστη ευρωπαϊκή πυρηνική αποτροπή», έχοντας φυσικά την ηγεσία της. Στην πρόταση έχουν ανταποκριθεί ήδη επτά ευρωπαϊκές χώρες, Γερμανία, Ολλανδία, Βέλγιο, Ελλάδα, Πολωνία, Δανία και Σουηδία.

Οι 290 πυρηνικές κεφαλές της Γαλ-

λίας, τα 4 πυρηνικά της υποβρύχια, τα Rafale και οι πύραυλοι Cruise της δίνουν το πλεονέκτημα ώστε να ζητήσει τη συμβατική υποστήριξη των πυρηνικών της επιχειρήσεων στον ευρωπαϊκό χώρο, που θα περιλαμβάνει κοινές ασκήσεις για ανάπτυξη γαλλικών αεροσκαφών σε συμμαχικό έδαφος, μεγαλύτερη συμβολή σε συμβατικές αμυντικές δυνατότητες, όπως συστήματα έγκαιρης προειδοποίησης, συγχρονισμό και συντονισμό αντιαεροπορικής και αντιπυραυλικής άμυνας, αλλά και αναβαθμισμένη δυνατότητα πληγμάτων σε βάθος με προηγμένα όπλα μεγάλης εμβέλειας, διατηρώντας όμως αυστηρά τον απόλυτο έλεγχο για τον σχεδιασμό και τη χρήση των πυρηνικών της.

Το «γαλλικό πυρηνικό δόγμα» ωστόσο δεν θα λειτουργεί τόσο ως ο κορμός του πυλώνα της ευρωπαϊκής άμυνας όσο ως συμπλήρωμα του NATO. Το φιλόδοξο πρόγραμμα ήδη συναντά αντιδράσεις από τη γαλλική ακροδεξιά που τονίζει ότι η πυρηνική αποτροπή της Γαλλίας ΔΕΝ τεμαχίζεται!

Όσον αφορά τα κοινά εξοπλιστικά προγράμματα και τη λεγόμενη ευρωπαϊκή αμυντική «ολοκλήρωση», η συγχρηματοδότηση με τη Γερμανία συναντά πολλά «σημεία τριβής» που αφορούν τον ανταγωνισμό των βιομηχανιών της κάθε χώρας και τις διαφωνίες για το είδος της χρηματοδότησης. Οι σχέσεις Παρισιού-Βερολίνου χαρακτηρίζονται από την αμοιβαία δυσπιστία και καχυποψία για το κατά πόσο προωθεί η καθεμιά τη δική της βιομηχανία για να παίξει ηγετικό ρόλο στην Ευρώπη.

Η υλοποίηση, π.χ., του φιλόδοξου γαλλογερμανικού προγράμματος για την ανάπτυξη του κοινού μαχητικού αεροσκάφους έκτης γενιάς FCAS και ενός ολοκληρωμένου συστήματος αεροπορικών επιχειρήσεων αντιμετώπισε πολλές δυσκολίες και τη διαμάχη μεταξύ γερμανικών και γαλλικών εταιρειών, όπως της γαλλικής Dassault και της γερμανικής Airbus. Παρόλα αυτά, μετά το ναυάγιο του προγράμματος οι δυο χώρες επιχειρούν να επανεκκινήσουν τη συνεργασία τους και να διατηρήσουν ζωντανή τη διαμόρφωση της κοινής αμυντικής ισχύος. Παρίσι και Βερολίνο εξετάζουν κοινά προγράμματα και τη συμμετοχή Γερμανών στρατιωτών σε γαλλική πυρηνική άσκηση στο φθινόπωρο, με την πρωτοβουλία να εντάσσεται στη στρατηγική του Παρισιού.

Η Γερμανία και ο ισχυρότερος συμβατικός στρατός της Ευρώπης

Στη διάσκεψη Ασφάλειας του Μονάχου τον Φεβρουάριο, ο Μερτς για να καθουσιάσει τους γείτονές του διαβεβαίωσε ότι η Γερμανία δεν έχει ηγεμονικές βλέψεις και ότι ο ιστορικός επανεξοπλισμός της, με το ειδικό ταμείο των 100 δισ., πατάει πάνω στην ανάγκη αντιμετώπισης της απειλής της Ρωσίας, στην αστάθεια της αμερικανικής δέσμευσης υπό τον Τραμπ και είναι ήδη καθυστερημένος, γι' αυτό και επείγων.

Η Γερμανία, που ανέστειλε το συνταγματικό «φρένο χρέους», θα χρηματοδοτήσει με τεράστια ποσά την αμυντική της βιομηχανία μέχρι το τέλος της δεκαετίας, τόσο που ο προϋπολογισμός της θα ξεπεράσει το άθροισμα των αντίστοιχων Βρετανίας και Γαλλίας, και επίσης θα ξεπεράσει τον στόχο του NATO για αύξηση 3,5% του ΑΕΠ, νωρίτερα από το χρονοδιάγραμμα!

Η γερμανική κούρσα προμηθειών με αμερικανικά μαχητικά αεροσκάφη F-35 και συστήματα Patriot επισκιάζει τις «ευρωπαϊκές» γαλλικές πρωτοβουλίες, μετατοπίζοντας τις ισορροπίες και τους συσχετισμούς δύναμης της μεταπολεμικής ιστορίας. Η ρήξη με το παρελθόν της Ostpolitik που σχεδόν της επιβλήθηκε, με τη συνοδεία της ανατίναξης των αγωγών Nord Stream, προδιέγραψε νέο γεωπολιτικό περιβάλλον στο οποίο η Γερμανία καλείται να δηλώσει δυναμικό στρατιωτικό «παρών». Η δημιουργία του ισχυρότερου συμβατικού στρατού της Ευρώπης με νέες ταξιαρχίες -μία ήδη βρίσκεται μόνιμα στη Λιθουανία-, ο ενισχυμένος ρόλος της στο πρόγραμμα κοινής χρήσης πυρηνικών όπλων του NATO, η επένδυση σε πυραύλους μεγάλου βεληνεκού υπογραμμίζει τη σκληρή γερμανική γραμμή. Μια γραμμή που ωστόσο δεν βρίσκει ανταπόκριση στη γερμανική κοινωνία και ιδιαίτερα στους νέους, που τα ποσοστά εναντίωσης στη στρατολόγησή τους είναι συντριπτικά!

Η Βρετανία ηγείται κοινής ναυτικής δύναμης

Στο ίδιο μήκος κύματος η «θαλασσοκράτειρα» Αγγλία σχεδιάζει κοινή ναυτική δύναμη με 9 ευρωπαϊκές χώρες ως συμπλήρωμα του NATO για την προστα-

σία κρίσιμων θαλάσσιων διαδρομών και την αποτροπή ρωσικών απειλών από το «ανοιχτό θαλάσσιο σύνορο» του Βορρά, όπως ανακοίνωσε ο επικεφαλής του Βασιλικού Ναυτικού. Η κοινή Εκστρατευτική Δύναμη (JEF) περιλαμβάνει την Ολλανδία, τα πέντε σκανδιναβικά κράτη και τις Βαλτικές χώρες, με τη διοίκησή της να ασκείται από το Λονδίνο και «θα είναι σχεδιασμένη ώστε να μπορεί να πολεμήσει άμεσα, αν χρειαστεί», όπως δήλωσε Βρετανός στρατηγός. Μετά τις επανειλημμένες επικρίσεις του Τραμπ για τη μη υποστήριξη των βομβαρδισμών στο Ιράν και αφού χαρακτήρισε τα αγγλικά αεροπλανοφόρα «παιχνίδια» και μετά τις ανεπάρκειες του Βασιλικού Ναυτικού, που έγιναν εμφανείς με την αργοπορημένη ανάπτυξη του αντιτορπιλικού HMS Dragon στην Ανατολική Μεσόγειο, τρεις βδομάδες αφότου η βρετανική βάση της Κύπρου δέχτηκε επίθεση, με προβλήματα να παρουσιάζονται στις τουαλέτες του και στην παροχή νερού, η Βρετανία εμφανίζεται αποφασισμένη να παίξει ενεργό και ισχυρό ρόλο στην ευρωπαϊκή ασφάλεια χωρίς να διαρρήξει τη διατλαντική συνεργασία.

Με το βλέμμα στραμμένο στις ΗΠΑ

Μέσα στα ταραχώδη νερά των διατλαντικών σχέσεων, οι τρεις δυνάμεις προσπαθούν να οικοδομήσουν όρους καλύτερης διαπραγμάτευσης και ενίσχυσης του ρόλου τους στην Ευρώπη και στο NATO, με διαφορετικές κινήσεις και αφετηρίες η καθεμιά. Η Γερμανία έχει τον περιορισμό της απαγόρευσης στο σύνταγμά της στρατιωτικών αποστολών στο εξωτερικό παρά μόνο στο πλαίσιο NATO, ΕΕ και ΟΗΕ και επίσης φιλοξενεί αμερικανικά πυρηνικά όπλα στο έδαφός της. Γαλλία και Βρετανία, πυρηνικές δυνάμεις μεν, με μόνιμη έδρα στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και με δική τους στρατιωτική παρουσία εκτός NATO σχεδόν σε όλα τα σημεία του πλανήτη, όμως με επίγνωση της μη δυνατότητας αυτονομίας και δημιουργίας ξεχωριστού πόλου. Ωστόσο, ο δρόμος προς τη γενικευμένη αναμέτρηση δεν έχει γυρισμό και θα γεννήσει αρκετά μη προβλέψιμα στοιχεία και ανατροπές. Μέσα στα στοιχεία ανατροπών θέλουμε να πιστεύουμε ότι βρίσκεται -θα παλέψουμε γι' αυτό- και η συγκρότηση του μετώπου των λαών...

Ουάσινγκτον

Μια αμφιλεγόμενη διάσκεψη, αλλά με σαφείς στοχεύσεις

Νέα κατεύθυνση στην παγκόσμια στρατηγική κατά της «τρομοκρατίας» επιχειρεί να χαράξει η κυβέρνηση Τραμπ, μεταφέροντας το επίκεντρο από την «ισλαμική τρομοκρατία» - και παρακάμπτοντας τη βία της άκρας δεξιάς - στην «ακροαριστερή τρομοκρατία». Στο πλαίσιο αυτής της στρατηγικής, η Ουάσινγκτον προσπαθεί να οικοδομήσει διεθνή συναίνεση.

Ο επικεφαλής του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, Ρούμπιο, κάλεσε στις 16 Ιουλίου υπουργούς από περισσότερες από 60 χώρες σε σύσκεψη στην Ουάσινγκτον. Προηγήθηκαν ανάλογες συναντήσεις σε Χάγη και Οτάβα. Η κίνηση αυτή σηματοδοτεί την πρώτη οργανωμένη προσπάθεια διεθνούς προβολής αυτής της νέας στρατηγικής.

Ωστόσο, σύμφωνα, τόσο με την Washington Post (που αποκάλυψε πρώτη την κίνηση αυτή) όσο και με τους New York Times, η ανταπόκριση των συμμάχων ήταν ιδιαίτερα χλιαρή. Κάποιοι με υπουργούς Εξωτερικών ή Εσωτερικών και κάποιοι με αξιωματούχους χαμηλότερης βαθμίδας. Οι λόγοι γι' αυτό, όπως αναφέρουν, είναι ότι: «Δεν είναι ιδιαίτερα πεπεισμένοι ότι αυτό είναι ένα θέμα που δικαιολογεί αυτό το είδος συγκέντρωσης».

Δεν έγινε γνωστό πόσες προσκλήσεις στάλθηκαν και ποιες χώρες εκπροσωπήθηκαν. Αναφέρεται μόνο ο ΥΠΕΞ του Ισραήλ, Σάαρ. Δεν είναι ακόμα γνωστό αν, και πώς, η χώρα μας συμμετείχε. Πάντως, στην ομιλία του ο Ρούμπιο έκανε εκτενή αναφορά στην αιματηρή βομβιστική ενέργεια της 1ης Ιουλίου 2026 στη Θεσσαλονίκη.

Στην επίσημη ανακοίνωση το Στέιτ Ντιπάρτμεντ επισημαίνει ότι: «Για υπερβολικά μεγάλο χρονικό διάστημα, η απειλή αυτή («ακροαριστερή») παρέμενε εκτός του πεδίου εστίασης της διεθνούς κοινότητας για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, τυγχάνοντας υποτίμησης και ανεπαρκών πόρων...». Υποστηρίζει ότι η ακροαριστερή τρομοκρατία αποτελεί μια «παλιά απειλή» και το μόνο είδος πολιτικής βίας που «αποτελεί πραγματική απειλή για το σύστημα». Και ότι «η μέχρι σήμερα προσήλωση στην ισλαμική τρομοκρατία έχει περιορίσει τον τρόπο με τον οποίο οι δυτικές κυβερνήσεις αντιλαμβάνονται τις σύγχρονες απειλές»!

Από πλευράς Λευκού Οίκου, στη διάσκεψη αυτή δόθηκε βαρύνουσα σημασία. Εκτός από τον διευθυντή του FBI, Πατέλ, συμμετείχαν αρκετοί υπουργοί. Τα σημαντικότερα πρόσωπα, εκτός από τον Ρούμπιο, ήταν ο υπουργός Οικονομικών Μπέσεντ και ο αναπληρωτής προσωπάρχης του Λευκού Οίκου, Μίλερ. Οι οποίοι ήδη ηγούνται μιας διυπηρεσιακής προσπάθειας που εστιάζει στον εντοπισμό και την εξάρθρωση των οικονομικών δικτύων, τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό, που χρηματοδοτούν αυτό το είδος τρομοκρατίας. Στο πλαίσιο αυτό, ο Μπέσεντ πιέζει συμμάχους να αποκαλύψουν «σκιώδη δίκτυα» που διοχετεύουν χρήματα σε «τρομοκρατικές οργανώσεις», ενώ ο Μίλερ δίνει έμφαση στην εσωτερική αντιμετώπιση της «πολιτικής βίας», στην κατεύθυνση ενίσχυσης των κεντρικών εξουσιών.

Αναμφίβολα αυτή η διάσκεψη, ο σχεδιασμός της οποίας είχε ξεκινήσει εδώ και καιρό, αποτελεί μελετημένη κίνηση. Όπως είχαν γράψει ήδη πριν από δυο μήνες οι New York Times, η κυβέρνηση Τραμπ έχει αρχίσει εδώ και καιρό να αναπροσανατολίζει την αντιτρομοκρατική της πολιτική με τη νέα Εθνική Στρατηγική, η οποία καταρτίστηκε υπό τον επικεφαλής του Γραφείου Αντιτρομοκρατίας του Λευκού Οίκου, Γκόρκα. Εκεί κατονομάζει, πρώτη φορά, ρητά «βίαιους ακροαριστερούς εξτρεμιστές» τους οπαδούς των ομάδων Antifa, χαρακτηρίζοντάς τους βασικές απειλές, που ξεπερνούν την «ισλαμική τρομοκρατία». Επίσης διαπιστώνει δραστική μείωση θανάτων από τζιχαντιστές, αφού «αυτή η απειλή έχει περιοριστεί σημαντικά μετά από χρόνια διεθνούς συνεργασίας». Παρέλειψε βέ

βαια να πει ότι σήμερα είναι και επίσημα συνεργάτες (Συρία), όπως ίσως και πριν... ανεπίσημα!

Όμως «η βία από την άκρα αριστερά» («γουόκ ομάδες») αποτελεί έναν χώρο που έχει παραμεληθεί, τόνισε ο Ρούμπιο. Γι' αυτό «πρέπει να εντοπίσουμε και να χαρτογραφήσουμε αυτή την απειλή». Ανακοίνωσε επίσης ότι επίκεινται πρόσθετοι χαρακτηρισμοί ξένων τρομοκρατικών οργανώσεων από το υπουργείο Εξωτερικών.

Όλα αυτά έχουν ήδη προκαλέσει αντιδράσεις τόσο στο εσωτερικό των ΗΠΑ όσο και μεταξύ Ευρωπαίων συμμάχων οι οποίοι, μιλώντας στην WP, αμφισβητούν κατά πόσο η απειλή που περιγράφει η Ουάσινγκτον ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Έρευνα του Κέντρου Στρατηγικών και Διεθνών Σπουδών (CSIS) το 2025 διαπίστωσε ότι η αύξηση που επικαλείται ο Λ. Οίκος αφορά πολύ χαμηλά επίπεδα και «παραμένει πολύ χαμηλότερη από τα ιστορικά επίπεδα βίας που προέρχονται από δεξιούς»!

Πάντως, τα πολιτικά κατεστημένα στην Ευρώπη έχουν άλλες ανησυχίες. Ιδιαίτερα στη Γαλλία με τη Λεπέν και στη Γερμανία με την AfD. Και τα δύο αυτά ακροδεξιά μέτωπα βρίσκονται σε άνοδο, και απειλούν, με τις «ευλογίες» Τραμπ, ολόκληρο το μεταπολεμικό πολιτικό στάτους.

Σε ό,τι αφορά το πολιτικό σκηνικό στις ΗΠΑ, τα δεδομένα εξακολουθούν να είναι ενισχυτικά της δεδομένης πόλωσης. Όπως παρατηρείται, έχει πλέον εξαφανιστεί εντελώς από τη νέα «αντιτρομοκρατική στρατηγική» των ΗΠΑ η απειλή από την ακροδεξιά τρομοκρατία, η οποία για δεκαετίες θεωρούνταν η κύρια εσωτερική απειλή. Η σημασία αυτής της «παράλειψης» βρίσκεται στο γεγονός ότι στην πραγματικότητα δημιουργεί ένα πλαίσιο νομιμοποίησης της δράσης της ακροδεξιάς. Υπόψη πως η απειλή αυτή είναι ισχυρά εδραιωμένη και ριζωμένη στις ΗΠΑ, και όχι μόνο. Όχι τυχαία ο Ρούμπιο κατηγορήσε τους οργανισμούς μέσω των ενημέρωσης, τα πανεπιστήμια και άλλα «κληρονομημένα ιδρύματα»(!) ότι ελαχιστοποιούν την αριστερή βία ή την αντιμετωπίζουν ως μορφή πολιτικής έκφρασης.

Από ό,τι φαίνεται, οι Τραμπιστές σκοπεύουν να θέσουν τα θεμέλια ενός συνολικότερου πλαισίου ακροδεξιού πολιτικού οράματος μέσω εκφοβισμού και συντονισμένων εκστρατειών κατά της λεγόμενης «άκρας αριστεράς». Ορατή όσο και βασική συνέπεια, η ενίσχυση των μηχανισμών καταστολής των εργατικών διεκδικητικών κινημάτων και αγώνων. Ταυτόχρονα, η ακροδεξιά δράση θα δει ορμητική ενίσχυση.

Η νέα σύγκρουση στην Ουάσινγκτον μόλις ξεκίνησε, ενισχύοντας τον διχασμό και την πόλωση, καθώς η αντιπαράθεση για το ποια «απειλή» αποτελεί τη μεγαλύτερη πρόκληση μετατρέπεται πλέον σε ένα από τα κύρια πολιτικά μέτωπα της εποχής Τραμπ, μέσα και έξω από τις ΗΠΑ.

XB

Μνημόνιο Παρανόησης ονόμασαν μια σειρά δυτικοί αναλυτές, από το περιοδικό Foreign Policy μέχρι τους New York Times, το Μνημόνιο Κατανόησης ΗΠΑ-Ιράν, θέλοντας να τονίσουν ότι, παρά την αποτύπωση στις παραγράφους του στοιχείων επιτυχίας του Ιράν, όλα τα σημεία/παραγράφοι και ειδικά αυτή που αφορούσε τα Στενά του Ορμούζ εμπειρείχαν τέτοιες ασάφειες, που δικαιολογούσαν διαφορετικές ερμηνείες από την κάθε πλευρά. Οι ασάφειες όμως δεν αποτύπωναν παρά τα πολλά αντιφατικά δεδομένα που παρήγαγε η προηγούμενη πολεμική φάση.

Έτσι, με βάση την άρνηση της διοίκησης Τραμπ να δεχτεί την κατοχύρωση των επιτυχιών του Ιράν, οι ασάφειες του Μνημονίου χρησιμοποιήθηκαν για έναν νέο γύρο επίθεσης ενάντια του. Το ότι η διοίκηση Τραμπ επικεντρώνει στο ποιος ελέγχει τα Στενά του Ορμούζ είναι δείγμα της προβληματικής που δημιουργήσε η επιθετική κίνηση των ΗΠΑ. Παλεύουν να λύσουν ένα πρόβλημα που οι ίδιοι δημιούργησαν! Επιπλέον, αυτή η επικέντρωση όχι μόνο δημιουργεί νέα ερωτήματα για το τι θέλουν να πετύχουν οι ΗΠΑ, αλλά κυρίως δεν αναιρεί τα στρατηγικά αδιέξοδα που προέκυψαν από την προηγούμενη φάση. Μάλλον τα μεγαλώνει, με ό,τι και αν σημαίνει αυτό από την άποψη της επικινδυνότητας και του τυχοδιωκτισμού τους.

Πώς φτάσαμε και τι περιλαμβάνει -ώς τώρα- η νέα φάση κλιμάκωσης

Χρειάστηκε ένας μήνας (18/7) για να ανακοινωθεί επίσημα και από την ιρανική ηγεσία το τέλος του Μνημονίου Κατανόησης μεταξύ ΗΠΑ-Ιράν που είχε υπογραφεί στις 17 Ιούνιο. Οι εχθροπραξίες, βέβαια, που μόλις είχαμε προλάβει στο προηγούμενο φύλλο της «Προλεταριακής Σημαίας», ξεκίνησαν στις 7 Ιούλη, όταν από τη σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ ο Τραμπ δήλωνε πως το Μνημόνιο με το Ιράν «έχει τελειώσει» καθώς και πως «είναι χάσιμο χρόνου να ασχολούμαστε μαζί τους».

Ακολούθησαν λίγες μέρες κλιμακούμενων μεν, περιορισμένων δε αμφίπλευρων χτυπημάτων, με αντίκτυπο των εκατέρωθεν προθέσεων, με τις ΗΠΑ να προσπαθούν ανεπιτυχώς να επιβάλουν τη διέλευση από τα χωρικά ύδατα του Ομάν. Η αποτυχία τους αυτή οφείλεται κυρίως στα χτυπήματα του Ιράν και δευτερευόντως στην ανακοίνωση του Τραμπ για επιβολή τελών διέλευσης από τις ΗΠΑ κατά 20%, κάτι που αναγκάστηκε να αποσύρει μία μέρα μετά για να τα αντικαταστήσει «με επενδύσεις που πρέπει να κάνουν» οι αραβικές μοναρχίες στις ΗΠΑ σαν αντάλλαγμα της «προστασίας» που παρέχουν σ' αυτές.

Όμως, η ανακοίνωση Τραμπ κάθε άλλο παρά αλλοπρόσαλλη ήταν καθώς επιδίωκε -με τον τραμπικό τρόπο- να βάλει τις ΗΠΑ στη θέση του συνεγγυητή της «ασφάλειας» των Στενών. Στις 15/7 τα Στενά του Ορμούζ έκλεισαν ολοκληρωτικά μετά την ταυτόχρονη σχεδόν ανακοίνωση επανεκκίνησης του αποκλεισμού από το πολεμικό ναυτικό των ΗΠΑ (για όσα πλοία κατευθύνονται από και προς το Ιράν) και από την απαγόρευση διέλευσης της ιρανικής ηγεσίας (για όσα πλοία δεν συμμορφώνονται με τις απαιτήσεις των Φρουρών της Επανάστασης).

Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές είχαμε την 11η μέρα συνεχόμενων αεροπορικών επιδρομών των ΗΠΑ και σημαντικών πληγμάτων του Ιράν στις αμερικανικές βάσεις όλων των χωρών του Κόλπου και της Αραβικής Χερσονήσου (Συρία, Ιράκ, Ιορδανία). Οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές έχουν πλήξει κέντρα στρατιωτικής διοίκησης, βάσεις εκτόξευσης και αποθήκες πυραύλων και μη επανδρωμένων αεροσκαφών, συστήματα αεράμυνας, ναυτικές και παράκτιες στρατιωτικές υποδομές.

Τις τελευταίες μέρες χτυπήθηκαν επίσης γέφυρες και τούνελ σε στρατηγικά σημεία που οδηγούν προς τα Στενά του Ορμούζ καθώς και μονάδες παραγωγής ενέργειας και σταθμοί αφαλάτωσης. Τα χτυπήματα γεωγραφικά επικεντρώθηκαν κυρίως στη νότια ακτογραμμή της χώρας και σε στρατηγικά σημεία των Στενών του Ορμούζ, όπως το Λιμάνι Μπαντάρ Αμπάς, η πόλη Σιρίκ, το νησί Κεσμ, αλλά και στην ενδοχώρα, όπως στην πόλη Ισφαχάν. Τέλος, χτυπήθηκε για πρώτη φορά άδριο πετρελαιοφόρο στις λιμενικές εγκαταστάσεις του νησιού Καργκ από το οποίο εξάγεται το 90% του ιρακινού αργού πετρελαίου.

Αντίστοιχα η ιρανική ηγεσία κλιμάκωσε και διέυρυνε τα χτυπήματά της στις αμερικανικές βάσεις, ξεκινώντας από το Κουβέιτ και το Μπαχρέιν και εντάσσοντας σταδιακά τις βάσεις σε Ιορδανία, Ομάν και Κατάρ, στοχεύοντας σημαντικά ραντάρ επιτήρησης και αεράμυνας, αεροδιάδρομους και αποθήκες πυρομαχικών. ►

Ιράν

Από το Μνημόνιο... Παρανόησης, ξανά στις πολεμικές συγκρούσεις

► Σε απάντηση αντίστοιχων χτυπημάτων των ΗΠΑ, το Ιράν κλιμάκωσε με χτύπημα σε κτίριο διαμονής στρατιωτικού προσωπικού στο Μπαχρέιν και σε σταθμό παραγωγής ενέργειας και αφαλάτωσης νερού στο Κουβέιτ, ενώ προκάλεσε ζημιές στις εγκαταστάσεις της αμερικανικής εταιρείας Amazon στο Μπαχρέιν.

Στρατιωτικο-πολιτικά ερωτήματα και ενδεχόμενα

Έχει γίνει φανερό πως η λήξη της εύθραυστης εκειράς και του μνημονίου και η επαναφορά αλλά και κλιμάκωση της πολεμικής σύγκρουσης αποφασίστηκαν από τις ΗΠΑ κατά τη διάρκεια της Συνόδου του ΝΑΤΟ. Αντίστοιχα αποφασίστηκε και η κλιμάκωση στο κυρίως μέτωπο της Ουκρανίας.

Οι περίπου τρεις εβδομάδες που είχαν μεσολαβήσει μεταξύ της Συνόδου του ΝΑΤΟ και της υπογραφής του Μνημονίου Κατανόησης ανέδειξαν, όπως ήταν φυσικό, την αδυναμία των ΗΠΑ να επιβάλουν στο Ιράν υποχωρήσεις που δεν είχαν καταφέρει με τη δύναμη των όπλων. Οι επικρίσεις και το «πυρ ομαδόν» από Δημοκρατικούς και κορυφαίες «δεξαμενές σκέψης» για το ότι μια κακή επιλογή (επίθεση στο Ιράν) διαδέχτηκε μία χειρότερη (το Μνημόνιο Κατανόησης) πολλαπλασιάστηκαν, θέτοντας στο στόχαστρο το σύνολο της στρατηγικής της διοίκησης Τραμπ.

Αντίστοιχα δυνάμωσαν οι επικρίσεις από τμήματα των Ρεπουμπλικάνων, αλλά στην κατεύθυνση προσφυγής ξανά στα όπλα. Επιπλέον στο εσωτερικό της διοίκησης των ΗΠΑ, σε διαφοροποίηση με το τμήμα της (Βανς) που δεν έβλεπε και δεν βλέπει στρατιωτική λύση στην αντιπαράθεση με το Ιράν, μεγάλωνε η «επιρροή» εκείνου του τμήματος (Ρούμπιο) που θεωρούσε πως η συμφωνία δεν πρόσφερε τίποτε στις ΗΠΑ και πως οι ΗΠΑ έπρεπε να επιστρέψουν στη «διαπραγμάτευση μέσω ισχύος». Και στη φάση αυτή με επίκεντρο τα Στενά του Ορμούζ.

Πάντως, για να αναφερθούμε στο προφανές, η διοίκηση Τραμπ κάθε άλλο παρά έχει διασαφηνίσει το πώς μπορεί να αποδυναμώσει τον έλεγχο που ασκεί το Ιράν στα Στενά του Ορμούζ. Ακόμα και αν καταστρέψει όλες τις ιρανικές παράκτιες υποδομές, φτάνει η καθημερινή εκτόξευση από την ενδοχώρα μερικών δεκάδες ιρανικών ντρόουν για να κρατιούνται κλειστά τα Στενά επ' αόριστο. Ή μήπως εκτιμά ότι η ζημιά που όντως υφίσταται το Ιράν από τον αμερικανικό ναυτικό αποκλεισμό θα το οδηγήσει σε υποχώρηση, όταν αυτό δεν μπόρεσε να το πετύχει στην αμέσως προηγούμενη φάση;

Βέβαια, αποτελεί ακόμα μεγαλύτερο ερωτηματικό και χαρακτηριστικό δείγμα της ασάφειας αλλά και των αδιεξόδων που δεν έχουν αρθεί το ποιες θα είναι οι επιλογές της διοίκησης Τραμπ εάν οι ΗΠΑ εξαντλήσουν μια

«συνθησμένη» στρατιωτική πίεση προς το Ιράν και δεν καταφέρουν να πετύχουν μια καλύτερη (και ποια ακριβώς;) συμφωνία.

Οι επαναλαμβανόμενες απειλές Τραμπ για ισοπέδωση των ενεργειακών υποδομών και υποδομών μεταφοράς (γέφυρες, σήραγγες) και ύδρευσης, που σε μια πολύ μικρή κλίμακα πραγματοποιούνται ήδη, θα μετατραπούν τελικά σε πράξη; Διαφορετικά διατυπωμένο το ερώτημα είναι αν, μπροστά στα αδιέξοδα που προκάλεσε η αποτυχία στην επίτευξη των στόχων της, η διοίκηση Τραμπ και τμήματα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού αρχίζουν να ερωτοτροπούν με έναν μεγάλης κλίμακας τυχοδιωκτισμό, προκειμένου να αναιρέσουν την αποτυχία του προηγούμενου.

Παράλληλα, και στο ίδιο τυχοδιωκτικό πλαίσιο, φαίνεται ότι η συζήτηση στα αμερικανικά επιτελεία περιλαμβάνει ή τέλος πάντων αφήνει ανοικτό και το ενδεχόμενο μιας περιορισμένης χερσαίας επέμβασης-κατάληψης του στρατηγικού νησιού Καργκ ή κάποιων παράκτιων ιρανικών στρατηγικών τοποθεσιών. Παρά το γεγονός ότι σημαντικές δυτικές «δεξαμενές σκέψης» και στρατιωτικοί αναλυτές θεωρούν μια τέτοια επιλογή (αυτο)καταστροφική.

Άραγε θα προβεί η διοίκηση Τραμπ σε μια επιχείρηση ισοπέδωσης των ενεργειακών υποδομών του Ιράν, όταν από την άλλη μεριά το Ιράν απειλεί, κατ' αναλογία των αντίστοιχων απειλών των ΗΠΑ, ευθέως τις μοναρχίες του Κόλπου ότι, αν δεν σταματήσουν αυτές τις κινήσεις των ΗΠΑ, τότε «οι Άραβες θα επιστρέψουν στην εποχή με τις καμήλες και τα σανδάλια»; Μπορούν να αντέξουν οι ΗΠΑ την ανατίναξη όλης της δομής των περιφερειακών τους συμμαχιών, όταν σ' αυτές βασίζουν την επαναφορά της διαταραγμένης επικυριαρχίας τους στην περιοχή; Μπορούν ν' αντέξουν και κυρίως να αντιμετωπίσουν και πώς μια επιλογή της ιρανικής ηγεσίας να κάνει τελικά πράξη την προειδοποίησή της ότι θα κλείσει, με τη βοήθεια και των Χούθι που ήδη απειλούν, τα Στενά του Bab el Mandeb και συνακόλουθα την Ερυθρά Θάλασσα και άρα και την πρόσβαση στη Διώρυγα του Σουέζ, προκαλώντας έμφραγμα στο παγκόσμιο εμπόριο;

Γενικότερα, είναι έτοιμες οι ΗΠΑ για μια κατακόρυφη άνοδο της σύγκρουσης σε ανεξέλεγκτα επίπεδα, γεγονός που συνδέεται φυσικά και με το πώς θα κινηθούν τότε οι δύο ευρασιατικοί ιμπεριαλιστές, με δεδομένη την αναβάθμιση της πολιτικοστρατιωτικής συνεννόησης του τριγώνου Ρωσίας- Ιράν-Κίνας;

Από την άλλη, και στη βάση ακριβώς των αδιεξόδων που παράγει μια τέτοια συλλογιστική, ορισμένοι αναλυτές κρίνουν πως οι εξελίξεις οδηγούνται σε ένα είδος «αιώνιου πολέμου» στην περιοχή. Αφενός είναι πολύ νωρίς για να εκτιμήσουμε κάτι τέτοιο, αφετέρου, είναι μάλλον το τελευταίο πράγμα που θα ήθελε ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, δηλαδή να βαλτώσει σε μια

σύγκρουση χαμηλής (ή έστω μεσαίας) έντασης, χωρίς ορίζοντα λήξης, με τα αδιέξοδα να μεγαλώνουν και ενώ οι παγκόσμιες επιδιώξεις τους «φωνάζουν» για αναπροσαρμογή -έστω με κόστος- των επιλογών τους.

Το κύριο μέτωπο στην Ουκρανία «βράζει» και ταυτόχρονα θεωρείται ευνοϊκή συγκυρία για να κλιμακωθεί ο πόλεμος φθοράς της Ρωσίας. Οι εκκρεμότητες στο Δυτικό ημισφαίριο, παρά τις επιτυχίες στον Παναμά (εκδίωξη κινέζικων εταιρειών από τον έλεγχο της ομώνυμης Διώρυγας) και τη Βενεζουέλα έχουν από μια άποψη μεγαλώσει (διαφοροποιήσεις Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και Καναδά). Ενώ στο θέατρο του Ινδο-Ειρηνικού από τη μια οι ΗΠΑ δεν έχουν εξελίξει σοβαρά τις αντικινέζικες πρωτοβουλίες τους και από την άλλη ορισμένες επιλογές της διοίκησης Τραμπ έχουν δημιουργήσει ερωτηματικά για τις προθέσεις των ΗΠΑ και έχουν οξύνει τις δυσαρέσκεις των «συμμάχων» τους στην περιοχή.

Εξίσου νωρίς είναι να εκτιμήσουμε αν οι ΗΠΑ, που πράγματι ωθούν τα καθεστώτα της περιοχής στη διαμόρφωση εναλλακτικών - έναντι πάντα των Στενών του Ορμούζ- ενεργειακών διαδρομών, έχουν αποφασίσει και κινούνται στην κατεύθυνση μιας μεγάλης υποβάθμισης του ενεργειακού ρόλου των Στενών του Ορμούζ, στη λογική «διάγραψε» αυτό που δεν μπορείς να ελέγξεις.

Πάντως, με τη δική τους πίεση υπογράφηκε πολύ πρόσφατα η συμφωνία Ιράκ-Συρίας για την ανακατασκευή και αναβάθμιση ενός σημαντικού πετρελαιοαγωγού, που θα ονομαστεί «Ζωτικός Ενεργειακός Διάδρομος» και θα μεταφέρει ιρακινό αργό πετρέλαιο μέσω του συριακού εδάφους απευθείας στο λιμάνι της Μπανίγιας, στα παράλια της Μεσογείου. Επίσης, λόγω των εξελίξεων που ακολούθησαν την επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν, ήδη το 36% του αργού πετρελαίου της Αραβικής Χερσονήσου διοχετεύεται μέσω αγωγών στην Ερυθρά Θάλασσα (Yanbu), στον Κόλπο του Ομάν (Fujairah) και στη Μεσόγειο (Ceyhan).

Ωστόσο, πρέπει να έχουμε υπόψη μας πως τα Στενά του Ορμούζ δεν αποτελούν μόνο κομβικό ενεργειακό διάδρομο (από αυτά διακινείται το 20% του παγκόσμιου πετρελαίου και το 20% του παγκόσμιου LNG), αλλά ταυτόχρονα και «πύλη» γενικού εμπορίου μιας και από αυτά διακινείται το 30% της παγκόσμιας παραγωγής λιπασμάτων, ενώ οι χώρες του Κόλπου εισάγουν μέσω αυτών τα 80-90% των τροφίμων που έχουν ανάγκη. Ως εκ τούτου, θα είναι πολύ δύσκολη μια πλήρης παρακαμψή τους.

Θα λέγαμε πως από την έναρξη των βομβαρδισμών και δώθε, μόνο στον Λίβανο - και αυτό ως έναν βαθμό - οι ΗΠΑ έχουν καταφέρει να προχωρήσουν κάποιες επιδιώξεις τους σε ευθεία συνεργασία με το σιωνιστικό κράτος. Έτσι, βρισκόμαστε στη φάση που με βάση τη συμφωνία Ισραήλ-Λιβάνου στην Ουάσιγκτον θα αρχίσει η πιλοτική εφαρμογή της αντικατάστασης των ισραηλινών δυνάμεων σε τμήματα των λιβανέζικων περιοχών που αυτές έχουν καταλάβει από τον - χρηματοδοτούμενο από τις ΗΠΑ - λιβανέζικο στρατό του προδότη Αούν. Ενός στρατού που στην προηγούμενη φάση υποχώρησε από τις θέσεις του χωρίς να ρίξει ούτε μια ντουφεκιά ενάντια στους σιωνιστές εισβολείς. Έτσι, όχι μόνο επικυρώνεται η κατοχή τμήματος του Λιβάνου από τους σιωνιστές και τους δίνεται de facto «λόγος» στις εξελίξεις σε μια άλλη χώρα, αλλά μεγαλώνει και ο κίνδυνος ενός εμφυλίου στη Χώρα των Κέδρων. Πάντως, και στο πεδίο αυτό και παρά τα χτυπήματα που έχει δεχτεί, η Χεζμπολάχ εξακολουθεί να διατηρεί όχι μόνο τη θέληση αλλά και τη δυνατότητα να κάνει δύσκολη τη ζωή των δυνάμεων κατοχής.

Συμπερασματικά, βρισκόμαστε για μια ακόμη φορά μπροστά σε αχαρτογράφητα νερά, με τα διλήμματα και τις επιλογές να δυσκολεύουν. Το βέβαιο είναι πως με βάση τις δυνάμεις που κανοναρχούν τις εξελίξεις δεν προοιωνίζονται καλύτερες μέρες για τον λαό του Ιράν και όλους τους λαούς της περιοχής. Παρά τις εκτιμήσεις (στο αριστερό φάσμα) περί του αντιθέτου, που θεωρούσαν φλύαρο και κυρίως παραβίαζαν συστηματικά τη λενινιστική επιταγή για «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης», πριν βέβαια σχεδόν σιωπήσουν το τελευταίο διάστημα...

Ουκρανία

Ο πόλεμος Δύσης-Ρωσίας έχει ανέβει επίπεδο!

Εφιαλτικά ερωτήματα και πολεμικά σενάρια

Χωρίς συνέχεια έμεινε η προαναγγελία του υπουργού Πολέμου των ΗΠΑ, Χέγκσεθ, ότι θα περικοπούν δραστικά και θα ανακαταμεμηθούν τα στρατεύματα των ΗΠΑ που είναι εγκαταστημένα στην Ευρώπη. Η δήλωση αυτή προκάλεσε αρνητικά σχόλια από υψηλόβαθμα στελέχη όχι μόνο των Δημοκρατικών αλλά και των Ρεπουμπλικανών. Απορρίφθηκε, μάλιστα, από τον ΥΠΕΞ των ΗΠΑ, Ρούμπιο. Αυτό που εξετάζεται, τελικά, είναι η ανακατανομή τμήματος των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων που εδρεύουν σε ευρωπαϊκές χώρες, ενώ αναμένονται επ' αυτού το επόμενο διάστημα οι τελικές αποφάσεις.

Ουσιαστικά, δεν επιλέχθηκε η μονομερής προσέγγιση ενός νεόκοπου τμήματος των αμερικανικών δεξαμενών σκέψης περί τον Τραμπ, ηχηρός εκπρόσωπος του οποίου είναι ο Χέγκσεθ, που πρεσβεύει ότι ο ανερχόμενος κινέζικος ιμπεριαλισμός είναι ο μοναδικός αντίπαλος των ΗΠΑ. Μια τέτοια μονόπλευρη θεώρηση αντιστοιχεί στην πρόταση για δραστική μείωση των αμερικανικών στρατευμάτων που εδρεύουν σε ευρωπαϊκές χώρες του ΝΑΤΟ. Έτσι κι αλλιώς, η Ευρώπη είναι τμήμα της Ευρασίας, που αποτελεί το κύριο πεδίο του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και που δεν υποβαθμίζεται, ακόμη και αν υπήρχε μια κάποια μείωση των αμερικανικών στρατευμάτων κατά 5.000 ή 10.000 στρατιώτες από τις 70.000 που αυτή τη στιγμή υπάρχουν στις ευρωπαϊκές χώρες.

Η βαρύνουσα σημασία της αντιπαράθεσης της Δύσης με τη Ρωσία στην Ουκρανία επιβεβαιώθηκε και από την πρόσφατη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στην Άγκυρα. Σ' αυτήν αποφασίστηκε η αμέριστη συνδρομή της μεγαλύτερης δολοφονικής μηχανής, του ΝΑΤΟ, στην Ουκρανία στην αντιπαράθεσή του με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό. Οικονομική βοήθεια, συνέχιση και αναβάθμιση της τροφοδοσίας της Ουκρανίας με όπλα, πυρομαχικά και οπλικά συστήματα συγκαταλέγονται στις αποφάσεις της Συνό-

δου στην Άγκυρα. Στο πλαίσιο της συζητήθηκε και η αδειοδότηση παραγωγής στην Ουκρανία πυραύλων Πάτριος από τις ΗΠΑ, βομβών και συστημάτων αεράμυνας από Ιταλία και Γαλλία, ενώ συμφωνήθηκε και η προμήθεια στην Ουκρανία αντιβαλλιστικών-αναχαιτιστικών πυραύλων από τις ΗΠΑ.

Ολοένα και περισσότερο ΗΠΑ, ΕΕ και Μεγάλη Βρετανία εξοπλίζουν την Ουκρανία με κάθε είδους όπλα, ενώ είναι αδιαμφισβήτητη και η συνεχής τροφοδοσία της με εξελεγμένα μη επανδρωμένα αεροσκάφη. Χάρη σ' αυτά εδώ και μερικούς μήνες η Ουκρανία έχει καταφέρει να πετύχει καίρια πλήγματα βαθιά μέσα στη ρωσική ενδοχώρα σε διυλιστήρια, σε αποθήκες πετρελαίου και βενζίνης, σε βιομηχανικές στρατιωτικές υποδομές, σε πλοία μεταφοράς πετρελαίου αλλά και εξαγωγικών αγροτικών προϊόντων. Καίριο ήταν τελευταία και το χτύπημα σε εγκαταστάσεις αποθήκευσης και πώλησης καταναλωτικών αγαθών με θύματα άμαχους πολίτες.

Τα πλήγματα αυτά, τα οποία η Ρωσία χαρακτηρίζει ως τρομοκρατικές ενέργειες, τα εντάσσει στο επονομαζόμενο «σχέδιο των 40 ημερών» του Ζελένσκι και δεν τα αφήνει αναπάντητα. Κρίσιμες ενεργειακές και βιομηχανικές εγκαταστάσεις της Ουκρανίας, χώροι αποθήκευσης ενέργειας, εργοστάσια παραγωγής και αποθήκες drones, τεράστιες αποθήκες εξαγωγής προϊόντων χτυπήθηκαν ισχυρά από ρωσικά drones και πυραύλους το τελευταίο διάστημα. Το Κίεβο και άλλες ουκρανικές πόλεις δέχθηκαν ισχυρότατα πλήγματα, με τον Ιούλιο να συγκαταλέγεται στον δεύτερο σε σειρά φονικό μήνα για άμαχους Ουκρανούς από το ξεκίνημα του πολέμου. Εμβληματική ήταν η τελευταία ρωσική επίθεση στην Οδησό με πύραυλο Kh-22, που αναπτύσσοντας θερμοκρασία 4.000 βαθμών Κελσίου και πίεση 300.000 ατμοσφαιρών εξαϋλώσε στρατηγείο ουκρανικού στρατού και υπόγειο καταφύγιο.

Είναι φανερό ότι παράλληλα με τις φονικότερες μάχες στο καθαυτό μέτωπο, στο οποίο οι ρωσικές δυνάμεις προελαύνουν αργά αλλά σταθερά προς τα δύο εναπομείναντα «φρούρια» του Ντονμπάς, το Σλοβιάνσκ και το Κραματόρσκ, ξετυλίγεται το τελευταίο διάστημα ένας πόλεμος στις ενεργειακές, στρατιωτικές και οικονομικές υποδομές του αντιπάλου και από τις δύο πλευρές, με σημείο αφετηρίας αυτής της φάσης τις πολλές και μαζικές επιθέσεις της Ουκρανίας με drones βαθιά στο ρωσικό έδαφος, εκατοντάδες χιλιόμετρα από τη γραμμή του μετώπου. Αυτού του είδους τα χτυπήματα πολλαπλασιάζουν για την κάθε πλευρά και τον πολιτικό αντίκτυπο στον πληθυσμό των αντίπαλων πλευρών. Στη Ρωσία μεγαλώνει η δυσανεξία των πολιτών και για τις απώλειες στρατιωτών αλλά και για τις σοβαρές ελλείψεις σε πετρέλαιο και βενζίνη. Ανάλογη είναι η κατάσταση στην Ουκρανία, στην οποία μάλιστα γίνεται όλο και πιο αναποτελεσματική η στρατολόγηση νέων φαντάρων για το μέτωπο.

Μ' αυτά τα δεδομένα, ίσως ο όρος επέκταση και κλιμάκωση του πολέμου δεν είναι αρκετός για να περιγράψει με ακρίβεια τον πόλεμο στην Ουκρανία. Το πιο ορθό είναι να πούμε ότι η πολεμική σύγκρουση Δύσης-Ρωσίας στην Ουκρανία έχει ανέβει επίπεδο, πολλαπλασιάζοντας τις απώλειες και τους κινδύνους για τους λαούς.

Σ' αυτή την εκτίμηση συνηγορούν και οι πρόσφατες αμερικανικές και ρωσικές δηλώσεις. Ο Τραμπ, που θα... τερμάτιζε τον πόλεμο στην Ουκρανία σ' ένα μήνα, δήλωσε ότι ο πόλεμος θα τελειώσει το 2029! Ο Λαβρόφ τόνισε ότι η Αλάσκα δεν ήταν παρά ένα σύγχρονο Μινσκ, που έδωσε την ευκαιρία στις ΗΠΑ και τη Δύση να προετοιμαστούν οι ίδιες αλλά και να προετοιμάσουν καλύτερα την Ουκρανία για τον πόλεμο.

Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στην Ουκρανία ως επίκεντρο του οξυμένου ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού

ανησυχεί και προβληματίζει σοβαρά και τις πολιτικές ελίτ όλων των εμπλεκόμενων μερών. Έχει εντείνει τις διαφωνίες και τον διχασμό στα ηγετικά κλιμάκια των ΗΠΑ, προκαλεί αναστατώσεις και πολιτική αστάθεια στις ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, ενώ προβληματίζει έντονα και τη ρωσική ελίτ και το πολιτικό της προσωπικό.

Ας σταχυολογήσουμε μερικά πρόσφατα πολιτικά γεγονότα και πληροφορίες ή «πληροφορίες». Γεγονός είναι ότι ο Γερμανός πρώην ΥΠΕΞ, Γκάμπριελ, πρότεινε η Γερμανία να έρθει σε διάλογο με τον Πούτιν και να βολιδοσκοπήσει τις προθέσεις του πριν η κατάσταση φτάσει στο απροχώρητο.

Το περιοδικό Forbes θεωρεί ότι «είναι μετρημένες οι μέρες του Πούτιν» λόγω ελλείψεων σε καύσιμα και προϊόντα και της συνεχούς στρατολόγησης. Ανεπιβεβαίωτες πληροφορίες από την Τουρκία μεταφέρουν ότι η τουρκική ΜΙΤ και ο Φιντάν ενημέρωσαν τη ρωσική ηγεσία ότι έξι Ρώσοι στρατηγοί ετοιμάζουν πραξικόπημα κατά του Πούτιν και ότι αυτοί οι στρατηγοί την επόμενη μέρα βρέθηκαν νεκροί...

Ταυτόχρονα, έχει αυξηθεί στο εσωτερικό της Ρωσίας η κριτική προς τον Πούτιν ότι δεν αντιμετωπίζει με σθεναρό τρόπο τις προκλητικές ενέργειες της Δύσης που προμηθεύουν όπλα (drones) που καταφέρνουν πλήγματα βαθιά σε ρωσικό έδαφος. Θυμίζουν οι επικριτές του Πούτιν ότι ο ίδιος είχε προειδοποιήσει ότι χώρες που παράγουν και προμηθεύουν στην Ουκρανία επιθετικά όπλα αποτελούν νόμιμους στόχους της Ρωσίας.

Το «ερώτημα» που θέτουν είναι αμείλιτο: Δεν είναι νόμιμοι στόχοι της Ρωσίας εργοστάσια στην Ευρώπη που παράγουν drones και τα προμηθεύουν στην Ουκρανία; Είναι η ρωσική ηγεσία και ο Πούτιν έτοιμοι για ένα τέτοιο άλμα; Και από την άλλη, πόσο έτοιμη και ενιαία είναι και η Δύση στην αναβάθμιση, και μέχρι πού, της σύγκρουσής της με τη Ρωσία;

Να δυναμώσει η αλληλεγγύη στον δοκιμαζόμενο κουβανικό λαό

Μάχη αντοχής και επιβίωσης δίνει βδομάδα τη βδομάδα ο κουβανικός λαός, αντιστεκόμενος στον εγκληματικό αποκλεισμό. Τεράστιες είναι πλέον οι ελλείψεις που εμφανίζονται καθημερινά και επιδεινώνουν μια ήδη επιβαρυνόμενη κατάσταση. Η ζωή στα σκοτάδια είναι καθεστώς αφού τα γενικά μπλακ άουτ είναι πολύ συχνά και φέρνουν το γερασμένο δίκτυο παραγωγής και διανομής ηλεκτρικής ενέργειας πέρα από τις δυνατότητές του.

Η στέρηση του πετρελαίου έχει επηρεάσει το σύνολο των κρατικών υποδομών. Από τους 100.000 τόνους του ρωσικού τάνκερ τον Μάρτιο δεν έχει εισρεύσει άλλο πετρέλαιο στην Κούβα. Η ανθρωπιστική βοήθεια που φτάνει με πλοία και αεροπλάνα από Κίνα, Βραζιλία και Μεξικό είναι λιγοστή, αραιή και δεν μπορεί να απαντήσει το ζήτημα όπως έχει τεθεί στην ημερήσια διάταξη για τον λαό.

Απάντηση προφανώς δεν μπορούν να δώσουν ούτε οι διάφορες ευρωπαϊκές (κυρίως ισπανικές) ΜΚΟ με τις αποστολές βοήθειας, καθώς το ζήτημα της αλληλεγγύης στα 10 εκατομμύρια ανθρώπων που αντιστέκονται λίγα μίλια μακριά από τις ΗΠΑ παραμένει πρώτα και κύρια πολιτικό και απαιτεί τη δημιουργία πλατιού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος και όχι ακτιβιστικών κινήσεων.

Για ακόμη μια φορά την προηγούμενη βδομάδα το αμερικανικό κράτος ανακοίνωσε και νέο κύμα κυρώσε-

ων σε βάρος νομικών προσώπων του ιδιωτικού και του δημοσίου τομέα στην Κούβα. Το αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών έκανε λόγο για χτύπημα σε φορείς που αποτελούν «πυλώνες» της κυβέρνησης. Κάποιοι από τους φορείς συνδέονται με τον επιχειρηματικό όμιλο των ενόπλων δυνάμεων GAESA, που ελέγχει στρατηγικούς τομείς της οικονομίας και εδώ και καιρό είναι στο στόχαστρο της αμερικανικής διοίκησης. Ενώ επιπλέον οι νέες κυρώσεις επιδιώκουν τον ακόμα μεγαλύτερο περιορισμό ευρωπαϊκών ομίλων που δραστηριοποιούνται στον τουριστικό τομέα.

Απειλές και κηρύγματα «ελευθερίας»

Το νέο κύμα κυρώσεων συμπληρώθηκε και από τις πολεμικές απειλές καθώς ανακοινώσεις των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ «ανακάλυψαν» και το ενδεχόμενο τροφοδοσίας της κουβανικής κυβέρνησης με ιρανικά drones (!), μετά τους κινέζικους πυραύλους. Στο πλαίσιο ανακοίνωσής του το Στέιτ Ντιπάρτμεντ κατηγορήσε την Κούβα ότι διεξάγει εδώ και δεκαετίες ενέργειες εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών, κυρίως μέσω άπυξής πρακτόρων.

Αμείωτο εξελίσσεται και το ρεβανσιστικό και αντικομμουνιστικό παραλήρημα ενάντια στην Κούβα των Τραμπ και Ρούμπιο. Το αφήγημα της απειλής της ασφάλειας των ΗΠΑ δεν ακολουθεί άλλωστε κανόνες λογικής και αλήθει-

ας. Παρά μόνο τις ιμπεριαλιστικές κατευθύνσεις και τους κάθε φορά τακτικούς στόχους. Την απόφαση της αμερικανικής διοίκησης να αλλάξει η κυβέρνηση στην Κούβα επανέλαβε ο Ρούμπιο και απαίτησε την απελευθέρωση 700 κρατουμένων από τις κουβανικές φυλακές.

Παράλληλα με τις απειλές και τους αποκλεισμούς, οι Αμερικάνοι προσπαθούν να δημιουργήσουν εσωτερικές λαϊκές αντιδράσεις απέναντι στην κουβανική ηγεσία. Η υποκριτική ανακοίνωση αποστολής «ανθρωπιστικής βοήθειας» για την «απελευθέρωση του λαού από την καταπιεστική ηγεσία», από την ίδια δύναμη που επιβάλλει τον αποκλεισμό, εντάσσεται σε μια τέτοια προσπάθεια. Η χρησιμοποίηση της καθολικής εκκλησίας είναι μια παλιά και δοκιμασμένη ιστορία.

Η κουβανική ηγεσία αναγνωρίζει την πίεση, κάτι που αποτυπώνεται στις δηλώσεις του υπουργών της κυβέρνησης που καταγγέλλουν την προσπάθεια εξαναγκασμού και υποταγής της Κούβας που γίνεται από τις ΗΠΑ, την ίδια στιγμή όμως επιδιώκουν έναν συμβιβασμό μέσω διαλόγου, διαπραγματεύσεων και κινήσεων προσαρμογής. Ο κουβανικός λαός, παρά τις τεράστιες δυσκολίες, έχει επιδείξει μια αξιοθαύμαστη αντοχή και αξιοπρέπεια. Συνεχίζει να αντιστέκεται. Αποτελεί παράδειγμα (όπως και ο λαός της Παλαιστίνης) για όλους τους λαούς που παλεύουν ενάντια στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

ΗΠΑ, Λατινική Αμερική

Η επιστροφή του Κόνδορα

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ το άρθρο της Φρανσέσκα Λέσσα στα 50 χρόνια της επιχείρησης Κόνδωρ
yalebooks.yale.edu/2025/10/14/50-years-later-south-americas-operation-condor-and-contemporary-transnational-repression/

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ την ιστοσελίδα του αργεντίνικου Κέντρου Νομικών και Κοινωνικών Σπουδών για το Plan Condor, www.cels.org.ar/especiales/plancondor/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

«**Τ**ο έχουμε κάνει ξανά και ξανά. Ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε. Και τώρα πρέπει να το κάνουμε». Με αυτή την αποστορφή ολοκλήρωσε ο Ρούμπιο την εναρκτήρια ομιλία στην αποκαλούμενη «Υπουργική Συνάντηση για την Αναζωπύρωση της Πολιτικής Τρομοκρατίας», που έγινε στις 15-16 Ιουλίου στην Ουάσινγκτον. Ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, στη συνέχεια ο σύμβουλος εσωτερικής ασφάλειας του Τραμπ, Στίβεν Μίλερ, και ο υπουργός Οικονομικών Σκοτ Μπέσεντ δεν άφησαν καμία αμφιβολία για τα απειλητικά σχέδια της Ουάσινγκτον σε βάρος κάθε ριζοσπαστικής φωνής και δράσης, τόσο μέσα στις ΗΠΑ όσο και στο εξωτερικό, ειδικά το εγγύς. Στη θέση της ισλαμικής απειλής μπήκε ο κομμουνισμός και ο μαρξισμός! Η ομιλία του Ρούμπιο ήταν μια μακαρθικής έμπνευσης κήρυξη πολέμου στα πολύμορφα κινήματα αντίστασης με το κλασικό πρόσχημα της «τρομοκρατίας», στο όνομα της υπεράσπισης του δυτικού (καπιταλιστικού) πολιτισμού, του έθνους, της θρησκείας, της οικογένειας και της υποτιθέμενης εσωτερικής και διεθνούς ασφάλειας. Επιτέθηκε στους κομμουνιστές (τη λεγόμενη άκρα αριστερά) και στους αναρχικούς, απείλησε με την κατηγορία της συνενοχής όσους τους συμπαράστέονται όταν διώκονται, εξίσωσε τις ιδέες με τις πράξεις, κατηγόρησε την Κούβα

ως κέντρο του παγκόσμιου κομμουνισμού και θυμήθηκε να συμπεριλάβει στη λίστα των «τρομοκρατών» μαζικά εθνικοαπελευθερωτικά, επαναστατικά και λαϊκά κινήματα του 20ου αιώνα, συμβολικές δράσεις ακτιβιστών, ένοπλες οργανώσεις του παρελθόντος και σύγχρονες μειοψηφικές πράξεις ατομικής τρομοκρατίας. Ο Ρούμπιο και οι υπόλοιποι απαίτησαν από το ευπειθές ακροατήριο, στο οποίο υπήρχαν υπουργοί, αρχηγοί μυστικών υπηρεσιών, ακαδημαϊκοί και αξιωματούχοι μηχανισμών καταστολής από 66 χώρες, συντονισμό, πλήρη συνεργασία και άμεση ανταπόκριση στις ντιρεκτίβες και απαιτήσεις των ΗΠΑ, στα πλαίσια ενός διαρκούς διεθνούς κυνηγητού, στον τομέα των πληροφοριών, των διώξεων, των κυρώσεων, των οικονομικών συναλλαγών και σε κάθε δυνατή πτυχή της δράσης των διεθνών κινήματων αλληλεγγύης και αντίστασης. Η ιδιαίτερη αναφορά σε ιστορικά ένοπλα κινήματα της Λατινικής Αμερικής, σε συνδυασμό με την επαναφορά της πολιτικής των ανοικτών επεμβάσεων και του Δόγματος Μονρόε, έφερε την αναπόφευκτη σύγκριση. Σε πολλούς η μνήμη γύρισε αστραπαία στα σκληρά χρόνια της Επιχείρησης Κόνδωρ.

Με την παρακίνηση, τη συνδρομή και την εποπτεία της CIA τον Νοέμβριο του 1975 συναντήθηκαν στο Σαντιάγο, στην

έδρα της Στρατιωτικής Πολεμικής Ακαδημίας στη κεντρική λεωφόρο Αλαμέδα, οι επικεφαλής των στρατιωτικών υπηρεσιών πληροφοριών της Χιλής, της Αργεντινής, της Ουρουγουάης, της Βολιβίας και της Παραγουάης. Οικοδεσπότης ήταν ο Μανουέλ Κοντρέρας, επικεφαλής της DINA (μυστικής αστυνομίας της Χιλής), ο οποίος τις προηγούμενες ημέρες είχε φιλοξενηθεί στα κεντρικά γραφεία της CIA στο Λάνγκλεϊ. Τους καλωσόρισε αυτοπροσώπως ο ίδιος ο Πινοσέτ. Συμφώνησαν να συνεργαστούν στενά για να εξαπολύσουν ένα ανηλεές κυνήγι εξόντωσης κομμουνιστών ηγετών, συνδικαλιστών στελεχών, αριστερών αγωνιστών και κάθε φωνής που θα θεωρούσαν επικίνδυνη για τα αμερικανοκίνητα δικτατορικά καθεστώτα της εποχής. Επικεφαλής της επιχείρησης ανέλαβαν από το 1976 και μετά, η χιλιανή DINA και η αργεντίνικη SIDE. Η αντιπροσωπεία της Ουρουγουάης πρότεινε το όνομα «Κόνδωρ», για να τιμήσει τη Χιλή που φιλοξένησε την ιδρυτική συνάντηση! Αργότερα εντάχθηκαν στην κοινή επιχείρηση η Βραζιλία, ο Ισημερινός και το Περού, ανεβάζοντας το σύνολο σε οκτώ από τις δεκατρείς χώρες της Νότιας Αμερικής. Αν και μαρτυρίες συλληφθέντων πολιτικών εξόριστων αποδεικνύουν πως οι υπηρεσίες της Ουρουγουάης και της Αργεντινής συνεργάζονταν συστηματικά ακόμη και πριν το στρατιωτικό πραξικόπημα στο Μπουένος Άιρες, η επιχείρηση Κόνδωρ άνοιξε τον δρόμο για πιο εκτεταμένες κοινές δράσεις. Σχεδόν για 20 χρόνια (υπάρχουν στοιχεία από το 1969) τα εγκλήματα των δικτατορικών καθεστώτων, που προηγουμένως διαπράττονταν εντός των συνόρων τους, απέκτησαν διακρατική διάσταση, καθώς οι χώρες του Κόνδορα έκαναν κοινές επιχειρήσεις και παράνομες συλλήψεις-μεταφορές ανθρώπων μεταξύ τους. Τα σύνορα έπαψαν να αποτελούν όριο για την καταστολή: οι επιχειρήσεις του Κόνδορα έβαλαν στον στόχο αγωνιστές που είχαν εξοριστεί, δραπετεύοντας από τη δικτατορία της χώρας τους και παραβιάζαν όλες τις διεθνείς συμβάσεις για τους πολιτικούς πρόσφυγες.

Η επιχείρηση Κόνδωρ θα παρέμενε σε μεγάλο βαθμό στο σκοτάδι αν δεν ανακαλύπτονταν το «αρχείο του τρόμου». Το 1992 ένας νεαρός δικαστής βρήκε στην διάρκεια έρευνας σε ένα αστυνομικό τμήμα στα περίχωρα της Ασουνσιόν το αρχείο της αστυνομίας του δικτάτορα Στρέσενερ, που κυβέρνησε την Παραγουάη από το 1954 ως το 1989. Ανάμεσα σε μισό εκατομμύριο φύλλα χαρτιού που περιέγραφαν λεπτομερώς τρεις δεκαετίες σκληρής καταστολής, υπήρχαν οι αποδείξεις για την πολυεθνική επιχείρηση, μεταξύ άλλων και το ιδρυτικό έγγραφο με τις υπογραφές. Σύμφωνα με το ειδικό παρατηρητήριο «plancondor», που συνδέεται με το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και ορισμένα λατινοαμερικάνικα ιδρύματα και την επικεφαλής ιταλίδα καθηγήτρια Φρανσέσκα Λέσσα, έχουν διασταυρωθεί 805 περιπτώσεις που αποδεδειγμένα υπήρξαν θύματα στα πλαίσια του Κόνδορα και ελάχιστοι επέζησαν. Κέντρο της επιχείρησης υπήρξε η Αργεντινή, γιατί, εκτός των άλλων, στα χρόνια του Περονισμού υπήρξε καταφύγιο για πολλούς λατινοαμερικάνους πολιτικούς πρόσφυγες. Ακόμη, πολλά θύματα μέχρι σήμερα θεωρούνται εξαφανισμένα, δεν έχουν αποκαλυφθεί οι συνθήκες του θανάτου τους, ενώ εκκρεμούν διώξεις και δίκες κατά στελεχών της Επιχείρησης. Τμήματα της Επιχείρησης ήταν η ανταλλαγή πληροφοριών για τους πολιτικά διωκόμενους, η εκτέλεση κοινών επιχειρήσεων από ειδικές ομάδες, οι παράνομες μεταφορές ανθρώπων στη χώρα που

τους κυνηγούσε, οι δολοφονίες αγωνιστών ακόμη και μέσα στις ΗΠΑ, κοινές ανακριτικές διαδικασίες με τα πιο απεχθή βασανιστήρια, η απαγωγή και οι παράνομες υιοθεσίες παιδιών κ.λπ. Έφτασαν στο σημείο να οργανώσουν κοινή αποστολή για τη δολοφονία αγωνιστών στη Δυτική Ευρώπη, η οποία ματαιώθηκε την τελευταία στιγμή. Οι Αμερικάνοι, όπως συνηθίζουν, αρνήθηκαν τη συμμετοχή τους, παρά το γεγονός πως στα έγγραφα, εκτός των άλλων, αποδείχθηκε πως το κέντρο του Condortel, του κρυπτογραφημένου συστήματος επικοινωνιών που χρησιμοποιούσε η Επιχείρηση για ανταλλαγή πληροφοριών, ήταν εγκατεστημένο σε αμερικανική βάση στον Παναμά. Μόνο στην περίοδο Ομπάμα δέχτηκαν να δώσουν στη δημοσιότητα ορισμένα αποκατακτημένα έγγραφα με ανώδυνο περιεχόμενο, στο οποίο φαίνονταν πως είχαν ορισμένες πληροφορίες για τη δράση του Κόνδορα.

Ενώ οι Αργεντινοί ήταν καθηλωμένοι μπροστά στις οθόνες, με τη μάταιη προσμονή η ομάδα του Μέσι να ξαναφέρει το παγκόσμιο κύπελλο, η κυβέρνηση του ακροδεξιού, σιωνιστή Μιλέι αποφάσισε την ανακατανομή του κρατικού προϋπολογισμού και διοχέτευσε 7,5 δισεκατομμύρια πέσος στη μυστική υπηρεσία SIDE. Πιο πριν είχε ανακινώσει την ενεργοποίηση του Εθνικού Κέντρου Αντιτρομοκρατίας και δημοσιεύματα στον τύπο της Αργεντινής αποκαλύπτουν πως ήδη οι υπηρεσίες της χώρας ανταλλάσσουν πληροφορίες για αγωνιστές της Αριστεράς και των κοινωνικών κινήματων με τις αντίστοιχες των ΗΠΑ. Ο Ρούμπιο και η κυβέρνηση Τραμπ θεωρούν, και όχι αδικαιολόγητα, πως είναι μοναδική ευκαιρία, ύστερα από πολλά χρόνια, να δημιουργήσουν ένα ισχυρό αντεπαναστατικό αντικομμουνιστικό μηχανισμό καταστολής, σε ένα μεγάλο τμήμα της Λατινικής Αμερικής. Ύστερα από την πετυχημένη προς ώρας επέμβαση στη Βενεζουέλα και το «γκρίζο κύμα», που έφερε στις κυβερνήσεις ακροδεξιές και πρόθυμες στις αμερικάνικες εντολές δυνάμεις (Βολιβία, Περού, Κολομβία, Χιλή και βέβαια Αργεντινή), η συγκυρία είναι ευνοϊκή.

Σύμφωνα με τους μύθους των ιθαγενών, πολλοί από τους οποίους σφαγιάστηκαν ή εξοντώθηκαν δουλεύοντας σκλάβοι από τον 16ο αιώνα στους Ισπανούς, ο ιερός Κόνδορας θα πετάξει ξανά πάνω από τα εδάφη που κάποτε ανήκαν στους Ίνκας και θα τα απελευθερώσει απ' τους κατακτητές. Στους αιώνες που μεσολάβησαν, οι λαοί της Λατινικής Αμερικής δεν σταμάτησαν να αγωνίζονται για τη γη τους, την ελευθερία, την ανεξαρτησία και την κοινωνική δικαιοσύνη. Ύστερα από μια περίοδο μάταιων προσδοκιών, που δημιούργησε πριν λίγα χρόνια η μεταρρυθμιστική Αριστερά της ενσωμάτωσης, της συνεργασίας με την ολιγαρχία και τον ιμπεριαλισμό και εν τέλει της προδοσίας, βρίσκονται ξανά σε μια νέα δύσκολη συγκυρία, στην οποία οι ακροδεξιές δυνάμεις και ο βορειοαμερικάνικος ιμπεριαλισμός επιχειρούν μια συνολική αντιδραστική στροφή σε βάρος των λαϊκών, εργατικών και ιθαγενικών κινήματων και κατακτήσεων. Η επιστροφή του Κόνδορα δυστυχώς δεν προαναγγέλλει την απελευθέρωση, αλλά τη μεγαλύτερη καταπίεση και καταστολή. Αλλά αν το έχουν ξανακάνει οι Γιάνκηδες και οι συνεργάτες τους, όπως περηφανεύτηκε ο Ρούμπιο, άλλο τόσο και περισσότερο το έχουν ξανακάνει και οι Λατινοαμερικάνοι! Δηλαδή να μην σκύψουν το κεφάλι, να μην φοβηθούν και να αντισταθούν ακολουθώντας τη μακρά παράδοση τους από τα πρώτα χρόνια της αποικιοκρατίας.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Διαβάζουμε από την ιστοσελίδα START UPPER NEWS:

«Η ένωση εργαζομένων της Hyundai Motor στη Νότια Κορέα ξεκίνησε αυτή την εβδομάδα τριήμερη μερική απεργία στο εργοστάσιο της Ulsan, σε μια κινητοποίηση που συνδέεται άμεσα με τα σχέδια της εταιρείας για την εισαγωγή του ανθρωποειδούς ρομπότ Atlas της Boston Dynamics στις γραμμές παραγωγής. Περισσότεροι από 39.000-40.000 εργαζόμενοι, μέλη του κλάδου της Korean Metal Workers' Union, αφήνουν τη δουλειά τους δύο έως τέσσερις ώρες νωρίτερα κάθε ημέρα, μετά την κατάρρευση του πέμπτου γύρου διαπραγματεύσεων για μισθούς και μπόνους στις 8 Ιουλίου».

Ποιο είναι όμως το διαφορετικό και πρωτόγνωρο σε αυτή την απεργία;

Σύμφωνα με αναφορές από νοτιοκορεατικά και διεθνή μέσα, «η μερική απεργία στο συγκρότημα της Ulsan -που παράγει περίπου το μισό της παγκόσμιας παραγωγής οχημάτων της Hyundai- εκτιμάται ότι μπορεί να οδηγήσει σε διακοπή παραγωγής περίπου 5.000 οχημάτων και απώλειες πωλήσεων γύρω στα 200 δισ. γουόν (περίπου 134 εκατ. δολάρια), εφόσον συνεχιστεί με την ίδια ένταση. Η Wall Street Journal χαρακτήρισε τη σύγκρουση ως «την πρώτη φορά που εργοστάσιο αυτοκινήτων σταματά λειτουργία λόγω προβλημάτων με ανθρωποειδή ρομπότ», υπογραμμίζοντας ότι το νέο στοιχείο στις διαπραγματεύσεις είναι η τεχνητή νοημοσύνη και η αυτοματοποίηση».

Τα αιτήματα των εργατών θυμίζουν στο σκέλος των αιτημάτων τα αιτήματα των λουδιτών εργατών στη Βρετανία δύο αιώνες πριν, καθώς η ταύτιση του κινήματος των λουδιτών μόνο με καταστροφές μηχανών πλεκτικής δεν αποδίδει την πλήρη εικόνα ενός από τα πρώτα κινήματα της υπό διαμόρφωση εργατικής τάξης στην παγκόσμια ιστορία. Τα αιτήματα της ένωσης ξεπερνούν τις κλασικές αυξήσεις: ζητούν μεγαλύτερα μπόνους, μετατροπή του συστήματος αμοιβής από ωρομίσθιο σε σταθερό μισθό, για να αντιμετωπιστούν οι πιθανές μειώσεις ωρών εργασίας λόγω αυτοματοποίησης, καθώς και αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης από τα 60 στα 65 έτη. Παράλληλα, διεκδικούν ρήτρες προστασίας εργασίας στην «εποχή των ρομπότ», απαιτώντας να μην αναπτυχθεί κανένα Atlas στη γραμμή παραγωγής χωρίς προηγούμενη συμφωνία με την ένωση και εγγυήσεις ότι το εισόδημα των εργαζομένων δεν θα μειωθεί ακόμη κι αν μειωθούν οι ώρες στη γραμμή.

Δεν χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να πυροδοτηθεί αυτός ο κύκλος ταξικής αντιπαράθεσης:

«Η ένταση πυροδοτήθηκε μετά την παρουσίαση του νέου, πλήρως ηλεκτρικού Atlas στο CES 2026 στο Λας Βέγκας, όπου η Boston Dynamics και η Hyundai Motor Group ανακοίνωσαν ότι το ανθρωποειδές ρομπότ θα αρχίσει να αναπτύσσεται σε εργοστάσια στις ΗΠΑ από το 2028, ξεκινώντας από το Metaplant America στη Savannah, Georgia. Εκεί, ο Atlas αναμένεται αρχικά να εκτελεί εργασίες parts sequencing -τοποθέτηση εξαρτημάτων στη σωστή σειρά- πριν αναλάβει πιο σύνθετες και βαριές διεργασίες μέχρι το 2030, όπως χειρισμό βαρέων φορτίων και επαναλαμβανόμενες κινήσεις σε δια-

φορετικά σημεία παραγωγής...

...Εσωτερικές και δημοσιογραφικές πηγές αναφέρουν ότι ο όμιλος Hyundai σχεδιάζει την ανάπτυξη πάνω από 25.000 Atlas σε εργοστάσια Hyundai και Kia παγκοσμίως, κάτι που μετατρέπει τα ανθρωποειδή ρομπότ από πιλοτική πρωτοβουλία σε βασικό στοιχείο της βιομηχανικής στρατηγικής. Η ένωση εργαζομένων ερμηνεύει τα σχέδια αυτά ως προάγγελο ευρείας αυτοματοποίησης και ζητά να «προσληφθούν περισσότεροι άνθρωποι, όχι ρομπότ».

Η διοίκηση της εταιρείας δηλώνει, όπως είναι φυσικό, ότι η εισαγωγή ρομπότ θα αυξήσει την ασφάλεια στην εργασία, ενώ θα δημιουργήσει πολλές νέες θέσεις εργασίας στους τομείς της εκπαίδευσης των ανθρωποειδών και της συντήρησής τους. Για το δεύτερο δεν υπάρχει αμφισβήτηση, αλλά για το πρώτο, έτσι όπως προχωρά η τεχνητή νοημοσύνη, δεν θα αργήσουν να καταγραφούν και προγράμματα εκπαίδευσης μέσω αλγορίθμων των ίδιων των μηχανών.

Βέβαια, η αυτοματοποίηση της Hyundai είναι μία υπόθεση χρόνων και διάρκειας και δεν εμφανίστηκε ξαφνικά. Εξάλλου και άλλες μεγάλες αυτοκινητοβιομηχανίες ετοιμάζουν τη μαζικότερη εισαγωγή ανθρωποειδών: η BMW ανακοίνωσε χρήση δύο ανθρωποειδών από την Hexagon Robotics στο εργοστάσιο της Λειψίας, ενώ κινέζικοι όμιλοι, όπως GAC και BYD, αναπτύσσουν δικά τους μοντέλα για εργοστάσια αυτοκινήτων.

Έχει ξεκινήσει μία μεγάλη συζήτηση εδώ και καιρό για το ποιοι τομείς της εργασίας και ποιες εργασίες θα «κινδυνεύουν» από την εισαγωγή της τεχνητής νοημοσύνης (που είναι ευρύτερη υπόθε-

«Νεολουδίτες» ενάντια σε βιομηχανικά ανθρωποειδή;

ση από αυτή των ανθρωποειδών ρομπότ). Εξάλλου, και όσον αφορά τα τελευταία, το «κλειδί» βρίσκεται στους σχετικούς αλγόριθμους που θα εισάγονται στις μηχανές και στους υπολογιστές. Θα θιγούν εργασίες εκτελεστικού ή και διανοητικού χαρακτήρα; Στο εμπόριο ή στην αγροτική οικονομία; κ.λπ.

Η περίπτωση της βιομηχανίας, ιδιαίτερα της αυτοκινητοβιομηχανίας, έχει μία επιπρόσθετη φόρτιση, καθώς συνδυάζει την τεχνητή νοημοσύνη με τις απόπειρες και τις διαδικασίες αυτοματοποίησης-ρομποποίησης που βρίσκονταν, είτε στο σχεδιασμό είτε στη μερική εφαρμογή τους, σε εξέλιξη τα τελευταία χρόνια.

Είναι αλήθεια πως το παράδειγμα μίας μαζικότερης εφαρμογής το δίνει σήμερα η Hyundai και, με αυτή την έννοια, η ταξική αντιπαράθεση που ξεκίνησε παρακολουθείται με αρκετό ενδιαφέρον παίρνοντας διεθνή διάσταση εκ του... αντικειμένου.

Ορθά λοιπόν γράφεται ότι «η έκβαση της απεργίας στην Ulsan αναμένεται να λειτουργήσει ως σημείο αναφοράς για τα επόμενα βήματα της αυτοκινητοβιομηχανίας στην εποχή των Atlas και των άλλων βιομηχανικών ανθρωποειδών».

Βέβαια, μετά από 200 χρόνια ταξικών

συγκρούσεων και αποπειρών οικοδόμησης μίας κοινωνίας διαφορετικής από την κεφαλαιοκρατική, μπορούμε να διακρίνουμε ότι η σύγκρουση δεν είναι ανάμεσα στους εργάτες και τα ρομπότ, αλλά είναι σύγκρουση των εργατών με το κεφάλαιο και τις επιλογές του να αυξήσει την απόσπαση υπεραξίας και να εντείνει την ταξική εκμετάλλευση.

Το όντως απρόσμενο αίτημά τους να αυξηθούν τα όρια συνταξιοδότησης στα 65 για να... παραμείνουν στη δουλειά παραπέμπει σε εθελούσιο ακρωτηριασμό και δεν έχει την επιθετικότητα των κλασικών λουδιτών, που κατέστρεφαν τις μηχανές μέχρι να εννοήσουν και αυτοί ταξικά μέσα από την σύγκρουση (συχνά αιματηρή) τους προσανατολισμούς του κεφαλαίου. Έχει όμως την ίδια λογική σαν να πρόκειται για ένα τεχνικό ζήτημα (ας θυμηθούμε την περίπτωση «λιγότερη δουλειά-δουλειά για όλους», που εδώ μετατρέπεται σε... περισσότερη δουλειά-δουλειά για όλους!).

Αλλά και τα λάθη, αν πρόκειται για τέτοιου μεγέθους αντιπαράθεση, γίνονται πολλές φορές οδηγοί για το αντίθετο...

Και αξίζουν τη συμπάθεια και την πλήρη κατανόηση μας.

Υποκριτές, φιλοσιωνιστές και «δωρητές» ασχημονούν στο μαρτυρικό σώμα της Παλαιστίνης

Μια μάνα αγκαλιάζει τα οστά του δολοφονημένου γιου της που ο IDF της επέστρεψε σε σακούλα. Ένας νέος μετά την απελευθέρωσή του από την απαγωγή του και τη διοικητική κράτησή του για περίπου ένα χρόνο κοιτάζει με άδειο βλέμμα την αρραβωνιαστικιά του, που δεν έπαψε να τον αναζητά. Παρουσιάζοντας φωτογραφίες του σκελετωμένου και αδύναμου διευθυντή του νοσοκομείου «Καμάλ Αντουάν», Χουσάμ Αμπού Σαφίγια, ο γιος του κάνει έκκληση για την απελευθέρωσή του. Η οικογένεια και ο δικηγόρος του Μαρουάν Μπαργκούτι καταγγέλλουν τα βασανιστήρια εναντίον του με τελευταίο τον πυροβολισμό του με πλαστική σφαίρα. Ο Σμότριντς δημοσίευσε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης φωτογραφία, με επεξεργασία AI, όπου εμφανίζεται να περπατά με κροκόδειλο, διακηρύσσοντας με αυτό τον τρόπο τα φρικιαστικά σχέδια των σιωνιστών να χρησιμοποιήσουν αυτά τα ερπετά για την αστυνόμευση των σιωνιστικών κολαστηρίων που βαφτίζουν φυλακές.

Όλα αυτά, στοιχεία μιας πραγματι-

κότητας αδιανόητης για τον υπόλοιπο κόσμο, όχι όμως για τον παλαιστινιακό λαό. Η γενοκτονία και εθνοκάθαρση συνεχίζονται μεθοδευμένα, αδιάλειπτα. Οι σιωνιστές μπορεί να υπέγραψαν μια εκκενρία, αλλά επ' ουδενί δεσμεύονται στην τήρησή της. Συνεχίζουν τους βομβαρδισμούς σε όλο το μήκος και πλάτος της Λωρίδας της Γάζας, δολοφονώντας αμάχους. Την «τιμητική» τους ανάμεσα στα θύματα έχουν τα παιδιά.

Η έλλειψη σε ιατροφαρμακευτικό υλικό καθιστά αμφίβολη τη σωτηρία τους. Ο στρατός αργά αλλά σταθερά μετακινεί τα όρια της ζώνης ελέγχου στη Λωρίδα της Γάζας όλο και πιο δυτικά. Το προηγούμενο Σάββατο, σύμφωνα με το Anadolu, μπουλντόζες με την κάλυψη πυροβολικού και αεροπορίας μετακίνησαν τα τσιμεντένια εμπόδια περίπου 100 μέτρα στην ανατολική πλευρά της Ντέρ αλ-Μπάλαχ και αξιωματούχοι ανακοινώνουν πως ο IDF κατέχει πλέον το 65% της κίτρινης ζώνης.

Στη Δυτική Όχθη οι έποικοι που δραστηριοποιούνται σε φυλάκια χαρακτηρίζονται «εταίροι στην ασφάλεια»

και με την υποστήριξη του στρατού συνεχίζουν τους εμπρησμούς και τις δολοφονίες. Σε μια επίθεσή τους στο χωριό Αλ Τουουάνι, έβαλαν φωτιά στο τέμενος, σε σπίτια και σε γαλακτοκομική μονάδα. Η επέκταση των εποικισμών είναι ένα έργο του σιωνιστικού κράτους που δεν επηρεάζεται από εκλογές, έλλειψη χρηματοδότησης ή ηθική. Ο Σμότριντς ανακοίνωσε απόφαση της Κνεσέτ που προβλέπει γενναία χρηματοδότηση (400 εκατ. δολάρια) για νέους οικισμούς και ο υπουργός Άμυνας, Ίσραελ Κατζ, δήλωσε ότι σκοπεύει να δημιουργήσει τρία φυλάκια «Ναχάλ» στη βόρεια Γάζα, στρατιωτικές κινότητες που συνδυάζουν στρατιωτική θητεία και αγροτική παραγωγή, προετοιμάζοντας τους νέους εποικιστικούς οικισμούς. Τέτοιοι οικισμοί, σε κλεμμένη γη, πωλούνται στις συναγωγές χωρών της Δύσης, ιδιαίτερα στην Αμερική, σε ένα ιδιότυπο νεοαποικιακό παζάρι.

Το μεγάλο παζάρι, όμως, συντελείται στα σαλόνια των ιμπεριαλιστών. Σ' αυτά η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ανακοίνωσε πρωτοβουλία της με την ονομασία

Οι 9 τέχνες για τον ισπανικό εμφύλιο

90 χρόνια συμπληρώνονται τον φετινό Ιούλιο από την έναρξη του ισπανικού εμφύλιου πολέμου. Εκτός από τους επαναστατημένους λαούς, ο αγώνας των δημοκρατικών δυνάμεων ενέπνευσε τους καλλιτέχνες σε όλη τη Γη κι ακόμα συνεχίζει να τους εμπνέει. Από το 1936 έως σήμερα, πολλά είναι τα έργα που δημιουργήθηκαν με θέμα τον ισπανικό εμφύλιο. Ή που καταστράφηκαν λόγω αυτού.

Ζωγραφική: Στα μέσα Αυγούστου, οι δυνάμεις του Φράνκο διαπράττουν μία από τις μεγαλύτερες σφαγές τους με την κατάληψη της πόλης του Μπαδαχόθ. Με αφορμή το περιστατικό και σαφέστατα εμπνευσμένος από την Τρίτη Μαΐου 1808 του Γκόγια, ο Χοακίμ Μαρτί Βας ζωγραφίζει τον πίνακα Fusilamiento en la plaza de toros de Badajoz (Εκτελέσεις στην αρένα των ταυρομαχιών του Μπαδαχόθ).

Λογοτεχνία: Ο Έρνεστ Χέμινγκουεϊ, ο Αμερικάνος συγγραφέας που αργότερα δήλωσε πως «Όποιος αγαπάει την ελευθερία χρωστάει στον Κόκκινο Στρατό όσα δεν θα μπορέσει ποτέ να ξεπληρώσει», έγραψε με αφορμή τις εμπειρίες του ως πολεμικός ανταποκριτής στον εμφύλιο το «Για ποιον χτυπά η καμπάνα», έργο καθαρά αντιφασιστικό, παρά τις κριτικές που ασκούσε και στη δημοκρατική πλευρά λόγω της εν γένει αντιπολεμικής του στάσης.

Κινηματογράφος: Η Εσφίρ Σουμπ, πρωτοπόρα κινηματογραφίστρια της Σοβιετικής Ένωσης, με σαφή στρατευμένη δράση στον χώρο του κινηματογράφου, μαζί με τον Ρομάν Κάρμεν και τον Μπορίς Μακασέγεβ δημιούργησαν το 1939 το ντοκιμαντέρ Ισπανία (που μπορεί κανείς να βρει ως *Israpiya*), το οποίο συνδυάζει μέσω του μοντάζ τη

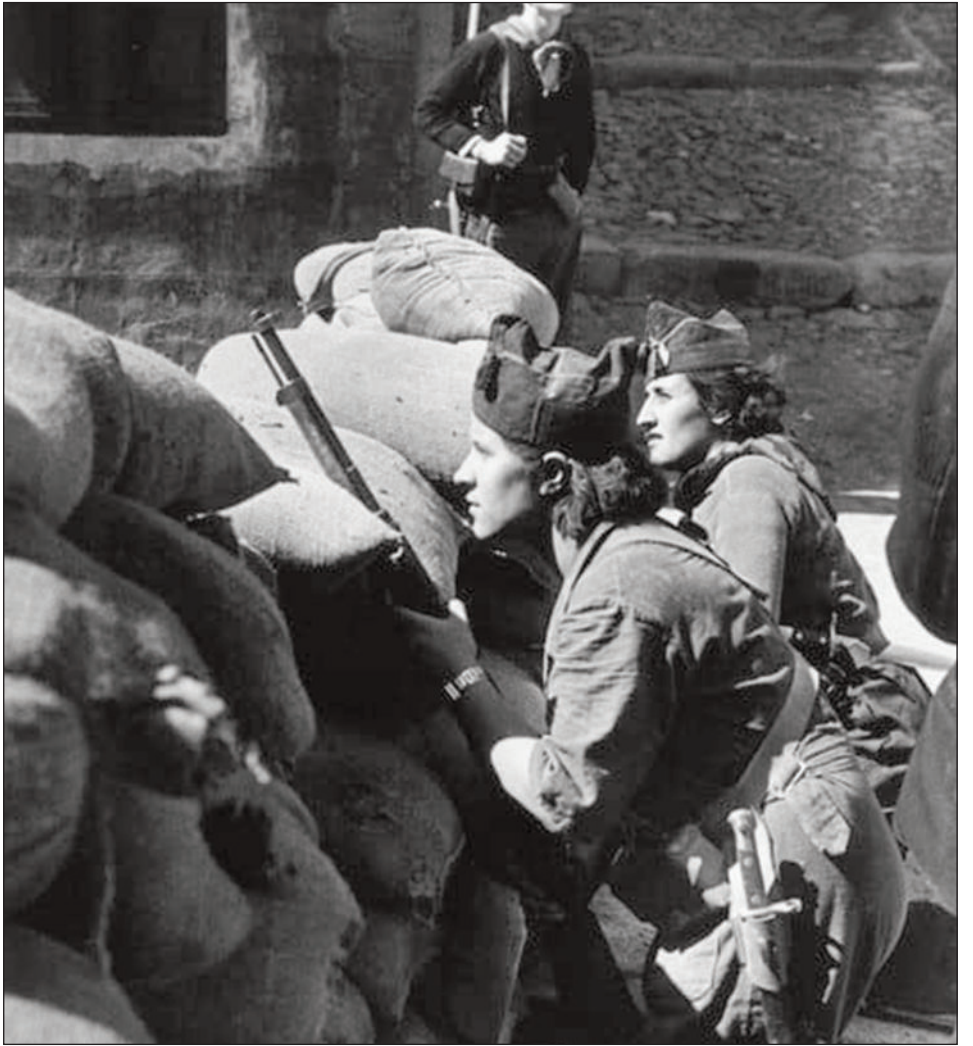
φασιστική ειδησεογραφία με τις ζωντανές λήψεις από το μέτωπο των Δημοκρατικών.

Μουσική: Η Smithsonian Folkways Records, αμερικανική δισκογραφική λαϊκής (μουσικά και πολιτικά) μουσικής, κυκλοφόρησε περίπου στα τέλη του εμφυλίου μια συλλογή τραγουδιών, πρωτότυπων αλλά και ισπανικών, με θέμα τον εμφύλιο γενικά αλλά και τη συμμετοχή των Αμερικανών στην ταξιαρχία Λίνκολν. Στον δίσκο τραγουδάνε γνωστοί μουσικοί, όπως ο Γούντι Γκάθρι και ο Πιτ Σίγκερ.

Γλυπτική: Ο Μέμος Μακρής, δημιουργός μεταξύ άλλων του αγάλματος του Νίκου Σβορώνου στο Πολυτεχνείο και του γλυπτού για τα θύματα του ναζιστικού στρατοπέδου συγκέντρωσης Μαουτχάουζεν, ήταν κι ο δημιουργός του Μνημείου των Ούγγρων Εθελοντών των Διεθνών Ταξιαρχιών, που στήθηκε στη Βουδαπέστη το 1968 στη μνήμη των 1.200 Ούγγρων εθελοντών στον ισπανικό εμφύλιο.

Κόμιξ: Τη δράση του Αφροαμερικανού κομμουνιστή και οργανωτή εργατικών αγώνων Όλιβερ Λο στη διάρκεια του ισπανικού εμφυλίου μέσω της Ταξιαρχίας Λίνκολν περιγράφει το ομώνυμο κόμικ των Πάμπλο Δουρά και Κάρλες Εσκουέμπρε, το οποίο θέτει στο επίκεντρο τον Λο για να σκιαγραφήσει μέσω της μυθοπλασίας τη συμβολή της Ταξιαρχίας στο Λαϊκό Μέτωπο.

Θέατρο: Το 1937, ο Μπέρτολτ Μπρεχτ γράφει με αφορμή τον ακόμα «εξελισσόμενο ισπανικό εμφύλιο» «Τα ντουφέκια της Κυρίας Καρράρ», με επίκεντρο μια γυναίκα που χάνει τον άντρα της από τους φασίστες και πραγματεύεται το ζήτημα της στράτευσης στον αντιφασιστικό αγώνα.

Φωτογραφία: Ευρέως γνωστές είναι οι φωτογραφίες του Ρόμπερτ Κάπα, Ούγγρου φωτογράφου, που υπήρξε πολεμικός φωτορεπόρτερ σε διάφορα σημεία του κόσμου, αλλά έγινε πιο γνωστός για τις φωτογραφίες του στον ισπανικό εμφύλιο. Η κεντρική φωτογραφία του άρθρου, όπου εμφανίζονται μέλη της δημοκρατικής πολιτοφυλακής στα οδοφράγματα, είναι από δικό του κλικ.

Αρχιτεκτονική: Η αρχιτεκτονική «έμπνευση» αφορά την καταστροφή κι

όχι τη δημιουργία. Στη διάρκεια της πολιορκίας της Μαδρίτης από τις φασιστικές δυνάμεις, οι Δημοκρατικοί χρησιμοποίησαν την Πανεπιστημιούπολη για την άμυνά τους, όπου πραγματοποιήθηκε μία από τις σημαντικότερες μάχες του εμφυλίου. Πλήθος ιστορικών κτιρίων καταστράφηκαν, σε βαθμό που πήρε πάρα πολλά χρόνια να ξαναχρησιμοποιηθούν. Μάλιστα, αποτελεί μία από τις πρώτες φορές στην ανθρώπινη ιστορία που χρησιμοποιήθηκε βομβαρδισμός από αέρος εναντίον πολιτών!

► Team Gaza Initiative. 12 χώρες, η Ιαπωνία, η Παγκόσμια Τράπεζα και η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων θα «δωρίσουν» 883,6 εκατομμύρια ευρώ για την «έγκαιρη αποκατάσταση για τον πληθυσμό της Γάζας». Όλα αυτά τα κατακάθια καταδικάζουν στα λόγια το Ισραήλ και την πολιτική εποίκισμού του, υποκριτικά εξετάζουν προτάσεις για τον περιορισμό ή την απαγόρευση του εμπορίου με το Ισραήλ. Για κάτι τέτοιο θα απαιτούνταν ομόφωνη έγκριση των 27 χωρών μελών της ΕΕ, που εμφανώς δεν θα επιτευχθεί. Ευρωπαίος αξιωματούχος χαρακτήρισε όλη αυτή την κινητικότητα συμβολικό μέτρο. Το να ληφθεί τώρα «είναι πολύ λίγο και πολύ αργά», το οποίο τελικά «ενισχύει τη ρητορική που επιδιώκουν οι σκληροπυρηνικοί υπουργοί του Ισραήλ». Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές προσπαθούν να μείνουν στο παιχνίδι, καθώς βλέπουν πως το μεγαλεπήβολο σχέδιο του Τραμπ για την ανοικοδόμηση της Γάζας «σκοντάφτει» στα εμπόδια που βάζει η... πραγματικότητα. Η πραγματικότητα των δικών τους αναντιστοιχιών, των ανταγωνισμών τους με τους άλλους ιμπεριαλιστές, η αστάθεια στις γύρω χώρες, τα δεδομένα που διαμορφώνει ο πόλεμος στο Ιράν. Μια πραγματικότητα που δεν μπορεί παρά να λάβει υπόψη της την αντίσταση του πληγωμένου, αλλά ανυπότακτου παλαιστινιακού λαού.

Νέα προσούρα του ΚΚΕ(μ-λ) για πρόσφυγες-μετανάστες

Με τον τίτλο «Αποκλεισμός και Εκμετάλλευση - Όψεις και Αιχμές της σύγχρονης προσφυγιάς και μετανάστευσης» κυκλοφόρησε προσούρα του ΚΚΕ(μ-λ) για το προσφυγικό-μεταναστευτικό ζήτημα.

Η προσούρα περιλαμβάνει έξι κείμενα:

«Ε.Ε.: Όψεις και αντιφάσεις μιας σκληρής αντι-προσφυγικής και αντι-μεταναστευτικής πολιτικής».

«Σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους κολασμένους της Γης».

«Όταν το κράτος βυθίζει караβάνια, η μισαλλοδοξία και ο εθνικισμός δεν είναι παρέκκλιση, αλλά ο κανόνας».

«Διαφορετικές κυβερνήσεις, ίδια βαρβαρότητα!».

«Η ταξική σκοπιμότητα που υπηρετεί ο ρατσισμός».

«Τα δικαιώματα των μεταναστών κερδίζονται με τη συμμετοχή τους στο κίνημα».

Στην εισαγωγή διαβάζουμε:

«Ούτε η μετανάστευση ούτε -προ-

φανώς- η προσφυγιά αποτελούν επιλογή όσων αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τον τόπο τους. Είτε για ν' αναζητήσουν «καλύτερη τύχη», όπως λέγεται για τους μετανάστες, είτε για την ίδια την επιβίωσή τους, όπως κάνουν οι πρόσφυγες. Αναγκάζονται, δεν επιλέγουν. Και ξεριζώνονται. Αυτό το αυτονόητο συγκαλύπτουν συνειδητά οι αστικές τάξεις, οι ιμπεριαλιστές και οι κυβερνήσεις τους με την κυρίαρχη σοβινιστική ή εθνικιστική προπαγάνδα τους που θέλει να σπείρει το μίσος ανάμεσα στους λαούς, για να διαιωνίζει την εκμετάλλευση, την καταπίεση και την ταξική τους κυριαρχία.

Με πιο «χοντροκομμένο τρόπο», φασίζουσες πλευρές που υπηρετούν το καπιταλιστικό σύστημα και τον ιμπεριαλισμό αναπαράγουν την άποψη πως η μετανάστευση αποτελεί λίγο - πολύ μια... επιλογή (κι όχι αναγκαστική διαφυγή) που λαμβάνεται με... άνεση. Κρίνουν προφανώς με βάση τη δική τους ταξική και κοινωνική οπτική! Χωρίς ίχνος ντροπής, τους ονόμασαν «λαθραίους» (λες και πρόκειται

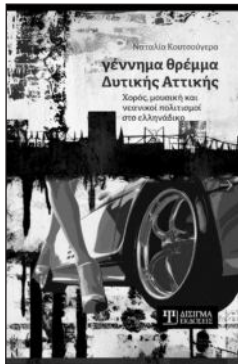
για... εμπορεύματα) και τους πρόσφυγες «εισβολείς» (κι εδώ προσθέστε πάμπολλα γελοία συνωμοσιολογικά «σενάρια», με μπόλικο θρησκευτικό χρωματισμό)».

Καλοκαιρινές βιβλιοπροτάσεις από το Εκτός των Τειχών

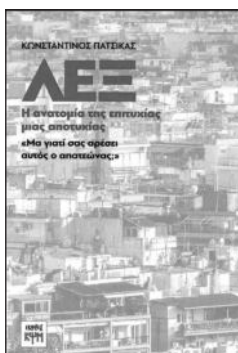
Ναταλία Κουτσούγερα
γέννημα θρέμμα Δυτικής Αττικής

Η σύγχρονη νυχτερινή διασκέδαση των νέων, η διασταύρωση λαϊκού και τραπ. Τα «ελληνάδικα» και τα κλαμπ ως χώροι πολιτισμικής έκφρασης, ταξικής ταυτότητας και κοινωνικοποίησης για τους νέους των δυτικών προαστίων και ευρύτερα της Αττικής.

Κωνσταντίνος Πατσίκακ
ΛΕΞ: Η ανατομία της επιτυχίας μιας αποτυχίας

Ο Λεξ παραμένει σταθερά στο προσκήνιο της μουσικής, και όχι μόνο, Βιομηχανίας. Ο συγγραφέας αποπειράται να εξετάσει τα κυρίαρχα μοτίβα που συναντάμε στους στίχους του Λεξ και να μιλήσει για τα θέματα που θίγονται, χρησιμοποιώντας ως αναλυτικά εργαλεία αγαπημένα του βιβλία και ταινίες.

Ζοζέφ Αντρέας - Καουτάρ Αρσί
Λογοτεχνία και Επανάσταση

Το ζητούμενο μιας κατ' ουσίαν ανατρεπτικής ή επαναστατικής λογοτεχνίας, όσο επιτακτικό και αν είναι σήμερα, προσκρούει συχνά στους κυρίαρχους όρους δόμησης του λογοτεχνικού πεδίου, στη συντριπτική υπεροχή ενός πλαισίου που είναι δεκτικό στην «εικόνα της ανατροπής» μα όχι στην ουσία της.

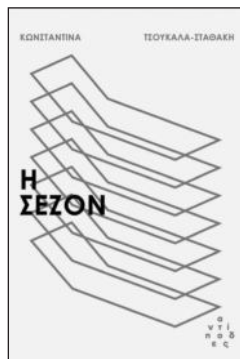
Πέτρος Μ. Πετρίδης
Από το ποτάμι της οργής στη θάλασσα του λαϊκού πολέμου

Οι ισραηλινοί ληστές, καταπιέζουν, δολοφονούν, διώχνουν και κυνηγούν τον λαό της Παλαιστίνης μέσα στο ιστορικό έδαφός του και έξω από αυτό. Στον κατατρεγμό, το παλαιστινιακό έθνος απάντησε με το φυσικό δημοκρατικό του δικαίωμα, τον ένοπλο αγώνα.

Κωνσταντίνα Τσουκαλά-Σταθάκη
Η Σεζόν

Οι συνθήκες εργασίας και διαβίωσης στα ξενοδοχεία, την εστίαση και το back-office, η επισφαλής εργασία και οι αντιφάσεις της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας, η πραγματική έννοια της φιλοξενίας και της αναψυχής μέσα από τα μάτια των ίδιων των εργαζομένων.

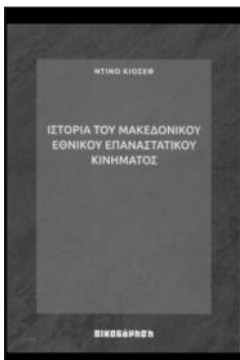
Εμίλιο Λούσου
Πορεία προς τη Ρώμη και τα περίχωρα

Ένα διάσημο ιστορικό χρονικό από έναν Ιταλό αντιφασίστα συγγραφέα. Περιγράφει με σκωπτική και κριτική ματιά την άνοδο του Μουσολίνι και την έναρξη του ιταλικού φασισμού.

Ντίνιο Κιόσεφ
Ιστορία του Μακεδονικού Εθνικού Επαναστατικού Κινήματος

Ο Κιλκισιώτης αγωνιστής, εκ των εισηγητών στην Κομιντέρν για την αναγνώριση διακριτού μακεδονικού έθνους, βασισμένος στον σταλινικό ορισμό του έθνους, αντικειμενικά, υλιστικά, μαρξιστικά-λενινιστικά, σε απόλυτη αντιστοιχία με τις συνθήκες στη Μακεδονία και τη διεθνή κατάσταση, εξετάζει τη συγκρότηση του εν λόγω έθνους μέσα από μια διπλή «αρνητική» διαδικασία.

Σταύρος Παναγιωτίδης - Αντώνης Βαβαγιάννης
ΜΥΘΟ ΚΟΜΙΞ: Δεν είναι καν Ιστορία

Στην Ιστορία υπάρχει πάντα κάτι που δεν είναι όπως φαίνεται. Και κάτι που φαίνεται, χωρίς καν να είναι. Στην τέχνη του κόμιξ όλα φαίνονται και τίποτα δεν υπάρχει στ' αλήθεια. Σαν το Κρυφό Σχολειό που δεν υπήρξε ποτέ. Σαν τα καλά λόγια του Τσόρτσιλ για τους Έλληνες. Σαν τους Χιώτες που πήγαιναν δυο δυο. Και πολλά ακόμη που τα θεωρούμε πραγματικά γεγονότα.

Adania Shibli
Ασήμαντη λεπτομέρεια

Καλοκαίρι του 1949, Ισραηλινοί στρατιώτες αιχμαλωτίζουν μια νεαρή Παλαιστίνη, στην έρημο Νέγκεβ, τη βιάζουν και στη συνέχεια την εκτελούν και θάβουν το σώμα της στην άμμο. Χρόνια αργότερα, μια γυναίκα αγκιστρώνεται από αυτή την ασήμαντη λεπτομέρεια και αναζητά εμμονικά την αλήθεια αυτού του γεγονότος.

Χρήστος Οικονόμου
Πες της

Η ιστορία μιας κούριερ που περιπλανιέται σαν αερικό και κάνει παραδόσεις σε καλούς και κακούς ανθρώπους, αγενείς και ευγενικούς, βασανισμένους και καλοζωισμένους, σε ανθρώπους που μοιάζουν έτοιμοι να βάλουν τα κλάματα κι άλλους που μοιάζουν να μην ξέρουν τι θα πει κλάμα.

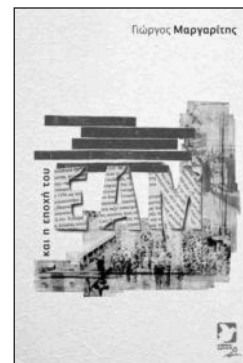
Μεργέμ Ελ Μεγντάτι
Σουπερόσαυρος

Η ιστορία ακολουθεί την 25χρονη Μέργεμ, η οποία πιάνει δουλειά ως πρακτικάρια στα κεντρικά γραφεία μιας μεγάλης αλυσίδας σουπέρ μάρκετ στα Κανάρια Νησιά. Μέσα από σαρκασμό και χιούμορ, το βιβλίο αποτυπώνει τα αδιέξοδα, την εργασιακή εκμετάλλευση και τα όνειρα της σύγχρονης «γενιάς των 20-30κάτι».

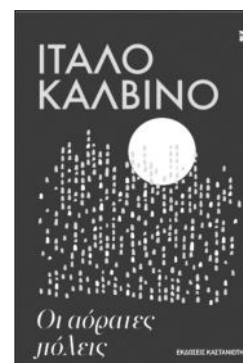
Γιώργος Μαργαρίτης
Το ΕΑΜ και η εποχή του

Τι ήταν και τι ήθελε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ); Ποιες ήταν οι συνθήκες μέσα στις οποίες γεννήθηκε και διαμορφώθηκε; Ποιος ήταν ο ρόλος του ΚΚΕ στη συγκρότηση και τη γιγαντιαία οργανωτική ανάπτυξη του ΕΑΜ; Και, τελικά, γιατί το ΕΑΜ υπήρξε επαναστατικό;

Ίταλο Καλβίνο
Οι αόρατες πόλεις

Ένα ποιητικό, φιλοσοφικό και βαθιά πρωτοποριακό βιβλίο. Βασικό ανάγνωσμα σε σχολές αρχιτεκτονικής και πολεοδομίας παγκοσμίως, καθώς εξερευνά τον τρόπο που οι άνθρωποι βιώνουν και αντιλαμβάνονται τον αστικό χώρο. Ένα «ποίημα αγάπης» για τις πόλεις, αναζητώντας τη μυστική «ευτυχισμένη πόλη» που κρύβεται μέσα στις χαοτικές και δυστυχισμένες σύγχρονες μεγαλουπόλεις.

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Μιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apenanti | FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη

σφεντάκι

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Αριστοτέλειο
ΕΤΕΚΙ Νεολαίας
ΚΟΥΤΚΙΟΥ 23

Κουγκίου 23

Ξάνθη

ΛΩΓΙΜ

Μ.Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

χώρα νεολαίας
και εργαζομένων
Ανάστροφα

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο

Ζάλο

Μαστραχά 14
IG: zalosteki | FB: Ζάλο

Ιούλης 1979

Η απεργία των τραπεζοϋπαλλήλων και η πρώτη επιστράτευση απεργών στη Μεταπολίτευση

Η μεταπολιτευτική περίοδος στην Ελλάδα και ιδιαίτερα η δεκαετία του '70 υπήρξε μια εποχή σφοδρών κοινωνικών συγκρούσεων. Το εργατικό κίνημα διεκδικούσε δικαιώματα κόντρα στην επίθεση των εργοδοτών και της κυβέρνησης Καραμανλή η οποία υποτίθεται ότι εξέφραζε την... δημοκρατική ομαλότητα, αλλά στην πράξη φιλοδοξούσε να θέσει εκτός νόμου την ίδια την ταξική πάλη με τον Ν. 330/1976 του ανεκδιήγητου υπουργού Απασχόλησης Κ. Λάσκαρη.

Ο κλάδος των τραπεζοϋπαλλήλων, που μετρούσε περίπου 35.000 εργαζόμενους, αν και δεν ανήκε στην εργατική τάξη, δέχτηκε μια σφοδρή επίθεση το καλοκαίρι του 1979 και προσπάθησε να δώσει μια δυναμική απάντηση, ερχόμενος σε ευθεία ρήξη με την εξουσία του βιομηχανικού και χρηματιστικού κεφαλαίου, τις επιταγές της ΕΟΚ και τα πρωτοφανή κατασταλτικά μέτρα της κυβέρνησης.

Αύξηση στο ωράριο και απεργία

Στις αρχές του 1979, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, υπό το βάρος της παγκόσμιας καπιταλιστικής ενεργειακής κρίσης και με τον πληθωρισμό να καλπάζει στο 25%, επέβαλε μια σκληρή πολιτική λιτότητας, προσπαθώντας να φορτώσει τα βάρη στους εργαζομένους. Ταυτόχρονα, η αστική τάξη της χώρας προετοιμάζε πυρετωδώς την ενσωμάτωση της Ελλάδας στην ΕΟΚ. Για να εναρμονιστεί το ελληνικό χρηματοπιστωτικό κεφαλαίο με τους ευρωπαϊκούς τραπεζικούς κολοσσούς έπρεπε να τσακίσει τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Στις 3/7/1979 ανακοινώθηκε η απόφαση της κυβέρνησης και των τραπεζιτών για ανατροπή του καθιερωμένου ωραρίου εργασίας (7:45-15:30) και την αντικατάστασή του από ένα εξαντλητικό σπαστό ωράριο από τις 9:00 έως τις 17:30, εισάγοντας ένα μεσημεριανό διάλειμμα μίας ώρας. Ουσιαστικά αύξανε τις ώρες εργασίας. Ούτε από το μόνωρο διάλειμμα είχαν κάποιο όφελος οι εργαζόμενοι, αφού δεν προλάβαιναν ούτε στο σπίτι τους να πάνε και ήταν ουσιαστικά υποχρεωμένοι να μένουν στη δουλειά. Παράλληλα, σχεδιάστηκε η κατάργηση της αργίας του Σαββάτου με αντάλλαγμα ένα ρεπό τη Δευτέρα.

Σε συνδυασμό με την ήδη επιβεβλημένη αναστολή των προσλήψεων, το μέτρο αυτό σήμαινε δραματική εντατικοποίηση της εργασίας, με το προσωπικό μειωμένο στο μισό σε ημέρες υψηλής κίνησης. Το πρόσχημα που χρησιμοποίησε η κυβέρνηση ήταν το ενεργειακό, αλλά στην ουσία ήθελε να χτυπήσει την πενθήμερη εργασία που κατέκτησαν οι τραπεζικοί υπάλληλοι το 1977, να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των τραπεζιτών και των βιομηχάνων για λειτουργία των τραπεζών περισσότερες ώρες και μέρες και φυσικά να προσαρμόσει το ωράριο με αυτό της Ευρώπης, αφού η ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ ήταν προ των πυλών.

Η απάντηση των τραπεζοϋπαλλήλων ήταν άμεση και καθολική. Στις 4/7/1979 η ΟΤΟΕ κηρύσσει απεργία διαρκείας. Η συμμετοχή αγγίζει το 95%, παραλύοντας το τραπεζικό σύστημα. Την επόμενη ημέρα εξαγγέλλουν απεργία και οι εργαζόμενοι στις ασφαλιστικές εταιρείες.

Η επιστράτευση των απεργών

Την 5η μέρα της απεργίας πραγματοποιήθηκαν σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη τεράστιες συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας. Μπροστά στο αρραγές μέτωπο της απεργίας, η κυβέρνηση επιστράτευσε όλο το οπλοστάσιο της καταστολής. Ο τότε υπουργός Συντονισμού, Κωνσταντίνος Μητσοτάκης (πατέρας του σημερινού πρωθυπουργού), ξεκαθάρισε προκλητικά ότι η απόφαση δεν θα ξανασυζητηθεί, δίνοντας το σύνθημα για την ενεργοποίηση ενός απεργοσπαστικού μηχανισμού.

Η εργοδοσία, σε αгаστή συνεργασία με την «τυφλή» αστική δικαιοσύνη, έστησε βιομηχανία διώξεων. Επιστρατεύτηκε ο κοινωνικός αυτοματισμός μέσω μηνύσεων «αγανακτισμένων πολιτών», ενώ η Εισαγγελία Αθηνών διέταξε τη Γενική Ασφάλεια να διενεργήσει ανακρίσεις κατά του προεδρείου της ΟΤΟΕ για τη νομιμότητα της απεργίας. Οι τραπεζίτες εκβίαζαν ανοιχτά με απολύσεις τους συμβασιούχους, ενώ αστυνομικές δυνάμεις προσήγαγαν απεργούς που μοίραζαν προκηρύξεις. Στήθηκε απεργοσπαστικός μηχανισμός με τους εργαζομένους στα Ταχυδρομικά Ταμιευτήρια, τους αγροτικούς συνεταιρισμούς και με συνταξιούχους τραπεζικούς.

Η τρομοκρατία δεν λύγισε τους απεργούς και η κυβέρνηση κατέφυγε στο έσχατο μέτρο, την **πολιτική επιστράτευση**. Στις 11 Ιουλίου 1979, μετά από 7 μέρες απεργίας, κηρύχθηκε επιστράτευση για το 15% του προσωπικού (περίπου 5.000 εργαζομένους). Ήταν η πρώτη φορά μετά την πτώση της Χούντας που εκλεγμένη κυβέρνηση εφάρμοζε αυτό το μέτρο σε απεργούς.

Ενεργοποίησε το Νομοθετικό Διάταγμα 17/1974, «Περί Πολιτικής Σχεδιάσεως Εκτάκτου Ανάγκης», ένα από τα πρώτα διατάγματα που πάρθηκε λίγες εβδομάδες μετά την «αποκατάσταση της Δημοκρατίας». Οι τελευταίες σειρές στο άρθρο 2 του διατάγματος ήταν τόσο γενικόλογες, που οι κυβερνήσεις μπορούσαν να ερμηνεύσουν ως κατάσταση έκτακτης ανάγκης όλες τις απεργίες: *«Κατάστασις εκτάκτου ανάγκης είναι πάσα αιφνιδια κατάσταση προκαλουμένη είτε εκ φυσικών ή άλλων γεγονότων [...] ή την παρακώλυσιν και διατάραξιν της οικονομικής και κοινωνικής ζωής της Χώρας»*.

Η πολιτική επιστράτευση του 1979 ήταν μια καθαρή πράξη κρατικής βίας, μια απόπειρα της εξουσίας να ποινικοποιήσει το δικαίωμα της απεργίας και να καθυποτάξει το εργατικό κίνημα με απειλές και βία. Όπως ανέφερε η ανακοίνωση του ΚΚΕ(μ-λ) στην «Π.Σ.» της 14/7/1979: *«Η επιστράτευση των τραπεζικών υπαλλήλων δεν αποτελεί μία απάντηση μόνο προς τους υπαλλήλους αυτούς, αλλά αποτελεί μια γενικότερη εκδήλωση των προθέσεων της κυβέρνησης. Σειρά από μέτρα αναγγέλλονται καθημερινά για τα ωράρια του υπαλληλικού κόσμου που προκαλούν την έντονη δυσарέσκεια των θιγόμενων υπαλλήλων. Η επερχόμενη επίθεση της κυβέρνησης κατά του δημοσιοϋπαλληλικού κόσμου δεν μπορεί παρά να προσκρούσει πάνω στην αγωνιστική αντιπαράθεσή τους»*.

Η ΟΤΟΕ ανέστειλε την απεργία, παρά την εκφρασμένη θέληση των εργαζομένων, με πολύωρη συγκέντρωση τους έξω από τα γραφεία της Ομοσπονδίας

για συνέχισή της. Το κλίμα, όμως, παρέμενε εκρηκτικό. Την επόμενη μέρα ελάχιστοι τραπεζικοί πήγαν για δουλειά, για να δείξουν την αντίθεσή τους στην απόφαση του ΔΣ της ΟΤΟΕ. Το διάστημα που ακολούθησε σαμποτάρισαν στην πράξη το νέο ωράριο.

Τον Αύγουστο του 1979, οι τραπεζικοί προχωρούν σε νέες απεργιακές κινητοποιήσεις. Στις 9/8 η πανεργατική συγκέντρωση απαγορεύεται από την αστυνομία. Χιλιάδες εργαζόμενοι -μέσα σ' αυτούς και οι τραπεζικοί- αμφισβητούν την απαγόρευση. Η συγκέντρωση πνίγεται στο αίμα από τις νεοσύστατες δυνάμεις των ΜΑΤ, οι οποίες παραβίασαν το πανεπιστημιακό άσυλο, πυροβόλησαν ενάντια στο πλήθος, ξυλοκόπησαν άγρια τους διαδηλωτές και προχώρησαν σε δεκάδες συλλήψεις.

Στις 11/8 το Πρωτοδικείο αποφασίζει την αναστολή κάθε κινητοποίησης μέχρι την απόφαση για τα ασφαλιστικά μέτρα που ζήτησαν οι τραπεζίτες. Οι υπάλληλοι και πάλι αρνούνται να υποταχθούν και συνεχίζουν την απεργία. Στις 14/8 η απεργία κηρύσσεται «παράνομη και καταχρηστική». Για άλλη μια φορά η ηγεσία της ΟΤΟΕ, αρνούμενη να αφουγκραστεί τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων, υποτάσσεται και αναστέλλει την απεργία. Σημαντική ευθύνη είχαν και οι συνδικαλιστές του ΚΚΕ, που τάχθηκαν υπέρ της προσωρινής αναστολής, ενώ υπήρχε πρόταση για συνέχιση.

Νέα απεργία

Η απάντηση των τραπεζοϋπαλλήλων δόθηκε μερικούς μήνες αργότερα, αποδεικνύοντας ότι η κρατική τρομοκρατία μπορεί να ηττηθεί με την καθολική συμμετοχή και τον παρατεταμένο αγώνα. Στις 16/1/1980, η ΟΤΟΕ κηρύσσει νέα απεργία διαρκείας. Αυτή τη φορά, το διεκδικητικό πλαίσιο διευρύνεται. Πέρα από την πλήρη αποκατάσταση του ωραρίου, οι εργαζόμενοι απαιτούν αυξήσεις 30% για την κάλυψη των απωλειών από την ακρίβεια, συνδικαλιστικές ελευθερίες και την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

Η κυβέρνηση επιστράτευσε τον λεγόμενο «κοινωνικό αυτοματισμό». Ο Λάσκαρης χαρακτήρισε τους τραπεζοϋπαλλήλους «προνομιούχους», με «παχυλούς μισθούς» και «υποκινούμενους από εξωτραπεζικές πολιτικές δυνάμεις». Παρόλα αυτά, η συμμετοχή πλησίαζε και πάλι το 95%. Παρά τις απειλές για συλλήψεις, τις τηλεφωνικές τρομοκρατικές πιέσεις των διευθυντών στα σπίτια των υπαλλήλων

και τις νέες δικαστικές διώξεις, οι απεργοί άντεξαν. Μετά από 39 ημέρες σκληρού και ανυποχώρητου αγώνα, και παρά το γεγονός ότι οι ρεφορμιστές συνδικαλιστές δεν έκαναν ουσιαστικές προσπάθειες να εκφραστεί η αλληλεγγύη άλλων κλάδων σε έναν αγώνα που αποτελούσε εκείνη την εποχή την αιχμή των αγώνων των εργαζομένων της χώρας, η απεργία έληξε στις 24 Φεβρουαρίου 1980 και πάλι ενάντια στις διαθέσεις των εργαζομένων για συνέχισή της. Οι τραπεζίτες και η κυβέρνηση εξαναγκάστηκαν σε μερική υποχώρηση. Εφαρμόστηκε ξανά το παλιό ωράριο και οριστικοποιήθηκε η εφαρμογή της πενθήμερης εβδομάδας εργασίας. Η επιτυχία αυτή συνέβαλε και στην επέκταση του πενθημέρου στο Δημόσιο και τους ΟΤΑ, που ψηφίστηκε ένα χρόνο αργότερα.

Τα επόμενα χρόνια οι κυβερνήσεις και οι τραπεζίτες, με την αμέριστη στήριξη των συμβιβασμένων εργατοπατέρων και την απουσία κινηματικών διαδικασιών, κατάφεραν να επιβάλουν σημαντικές αλλαγές (προς το χειρότερο) στο εργασιακό ωράριο, τις αποδοχές και τα ασφαλιστικά δικαιώματα των τραπεζικών υπαλλήλων.

Η πολιτική επιστράτευση χρησιμοποιήθηκε από πολλές κυβερνήσεις για να καταστείλουν απεργιακούς αγώνες, όπως το 1983 στους οδηγούς βυτιοφόρων, το 1986 στους εργαζομένους της Ολυμπιακής, το 1994 στους οδηγούς της ΕΑΣ, στους ναυτεργάτες, τους εκπαιδευτικούς, τους υπαλλήλους της ΔΕΗ, των ΟΤΑ, του Μετρό. Φυσικά, δεκάδες ήταν και οι περιπτώσεις που το μέτρο της επιστράτευσης δεν εφαρμόστηκε, αλλά κηρύχθηκαν οι απεργίες παράνομες. Σε κάθε περίπτωση, το σταμάτημα ή η συνέχιση μιας απεργίας εξαρτάται κυρίως από τις διαθέσεις, τη μαζικότητα, την οργάνωση και τη συγκρότηση των εργαζομένων, το επίπεδο ανάπτυξης του συνδικαλιστικού κινήματος και την επιρροή σε αυτό των πρωτοπόρων επαναστατικών στοιχείων.

Ο αγώνας των τραπεζοϋπαλλήλων το 1979-80, που αμφισβήτησε την αστική νομιμότητα, επιβεβαιώνει ότι τίποτα δεν χαρίζεται, τα πάντα κατακτώνται με οργανωμένη πάλη, ταξική αλληλεγγύη και ανυποχώρητους αγώνες στους δρόμους.

Σ.Σ.

Πηγές:
Προλεταριακή Σημαία
(Ιούλης, Αύγουστος 1979 και Γενάρης, Φλεβάρης 1980)

σχολία

Τελικός

Ο Νετανιάχου συναντήθηκε με τον πρόεδρο της Αργεντινής στο Ισραήλ και μετέφερε ένα μήνυμα στον πρόεδρο Μιλέϊ ενόψει του τελικού του Παγκοσμίου Κυπέλλου: «Ο πρόεδρος Χαβιέρ Μιλέϊ έφερε μια πραγματική επανάσταση στις σχέσεις της Αργεντινής μαζί μας, και δεν έχουμε σήμερα μεγαλύτερους ή καλύτερους φίλους από αυτήν. Ως εκ τούτου, σας στηρίζουμε απόλυτα». «Οπότε εμπρός — ¡Vamos Argentina!» Η βόμβα είναι στρογγυλή.

Πανίδα

Η υπουργός Προστασίας Περιβάλλοντος του Ισραήλ, Ίντιτ Σίλμαν, κατέταξε τους κροκόδειλους του Νείλου στην κατηγορία της «πανίδας εκτρεφόμενης σε αιχμαλωσία», ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για τη χρησιμοποίησή τους γύρω από φυλακές. Θα ακολουθούν το ίδιο πρόγραμμα εκπαίδευσης με αυτό των Ισραηλινών στρατιωτών.

Χλωρίδα I

Ο Ντόναλντ Τραμπ καταφέρθηκε εναντίον του Καναδά για τη ρύπανση της ατμόσφαιρας στις βόρειες ΗΠΑ, που προκαλείται από τις εκατοντάδες πυρκαγιές οι οποίες καίνε δασικές εκτάσεις στον βόρειο γείτονα της χώρας του, δυο ημέρες πριν από τον τελικό του Μουντιάλ 2026, σε προάστιο της Νέας Υόρκης. Υπήρχε ο κίνδυνος να θολώσει η φωτογραφία του στην απονομή.

Χλωρίδα II

«Καθιστούμε τον Καναδά υπεύθυνο για το γεγονός ότι δεν διαχειρίζεται σωστά τα δάση του (...) κι οι ΗΠΑ βρίσκονται αχρείαστα αντιμέτωπες με εισβολή αέρα βρομερού, μολυσμένου και επικίνδυνου για την υγεία (...) κάτι εντελώς απαράδεκτο!» είπε ο Τραμπ και απείλησε να προχωρήσει στην επιβολή νέων επιπρόσθετων τελωνειακών δασμών για να καλυφθεί το «κόστος αυτής της μόλυνσης». Προτού εισέλθει στις ΗΠΑ, η στάχτη θα περνάει από το τελωνείο.

Ιεράρχες

Νέες μισθολογικές ρυθμίσεις και για δικαστικούς λειτουργούς, εκτός από μητροπολίτες, περιλαμβάνει ο νόμος που ψηφίστηκε πρόσφα-

τα, προβλέποντας σημαντικές αυξήσεις στις αποδοχές συγκεκριμένων εργαζομένων-στελεχών. Οι νόμοι των ανθρώπων πρέπει να συμβαδίζουν με του θεού.

Πανεπιστήμια

Τις βασικές προτάσεις της για την εκπαίδευση παρουσίασε η ΕΛΑΣ, με την τομεάρχη Παιδείας Ιωάννα Λαλιώτου να διευκρινίζει ότι το κόμμα δεν προτίθεται να καταργήσει τα ιδιωτικά πανεπιστήμια που θεσμοθέτησε η κυβέρνηση Μητσοτάκη, αλλά να προχωρήσει σε ριζική αλλαγή του σχετικού νομοθετικού πλαισίου. Για να μπορούν τα παιδιά να μπαίνουν χωρίς πανελ-λήνιες.

Τεστοστερόνη

Την καθιέρωση υποχρεωτικού ελέγχου για ανεπάρκεια τεστοστερόνης στο στρατιωτικό προσωπικό ηλικίας 30 ετών και άνω ανακοίνωσε ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ, Πιτ Χέγκσεθ. Οι στρατιωτικοί που θα διαπιστώνεται ότι έχουν χαμηλά επίπεδα τεστοστερόνης θα μπορούν, εφόσον το επιθυμούν, να υποβληθούν σε θεραπεία ορμονικής υποκατάστασης. Μέχρι να γίνουν κροκόδειλοι.

Συνεργασία

Στην υπογραφή Μνημονίου Συνεργασίας μεταξύ του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη και του υπουργείου Εσωτερικής Ασφάλειας των ΗΠΑ, προχώρησαν ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης και ο υφυπουργός Ρομπ Λόου, συμφωνώντας στον στενότερο επιχειρησιακό συντονισμό, την ενίσχυση της ανταλλαγής πληροφοριών και την ανάπτυξη κοινών δράσεων απέναντι στις σύγχρονες απειλές που θέτουν οι διεθνικές εγκληματικές οργανώσεις. Θα ανταλλάσσουν email.

Αριστερή πολυκατοικία με δεξιούς ενοικιαστές

Έχουν γίνει κάπως βαρετές οι δηλώσεις αποχώρησης, παραίτησης, ανεξαρτητοποίησης από τον ΣΥΡΙΖΑ των «θλιμμένων αριστερών» (είμαστε ότι δηλώνουμε, άλλωστε), που επικαλούνται αδιευκρίνιστες «αξίες» και μια απροσδιόριστη «ηθική» για να εγκαταλείψουν ένα «καράβι που βουλιάζει». Με μπόλικη ηθικολογία εκλιπαρούν να επιβιβαστούν «ανιδιοτελώς» σε άλλο πλοίο της ίδιας (πολιτικής) γραμμής, με «ιερό σκοπό» να φύγει ο Μητσοτάκης («να πάει στα τσακίδια», σύμφωνα με μια... πιο ριζοσπαστική εκδοχή), ώστε να ανοίξει ο δρόμος για μια «προοδευτική κυβέρνηση», πιστή στις δεσμεύσεις που τώρα διαχειρίζεται με «κοινωνική αδικία» και «ηθικά απαράδεκτα» η κυβέρνηση της ΝΔ. Μην έχοντας τίποτα άλλο να πουν, επαναλαμβάνουν μονότονα: «Αποχωρώ από τον ΣΥΡΙΖΑ-Π.Σ, πιστός στις «αρχές» και «αξίες» της δημοκρατίας, της αλληλεγγύης, της συντροφικότητας, της συλλογικότητας, τις ανάγκες των πολλών» και ό, τι άλλο ακούγεται μελωδικό.

Είναι τέτοια η συγκίνηση του αποχωρισμού, που οφείλουμε όλοι να συμμετάσχουμε στο «πένθος» για την «κατάντια του ΣΥΡΙΖΑ», που κινδυνεύει να στιγματιστεί με το βδελυρό σημάδι της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Κανείς, βέβαια, από τους πικραμένους και προβληματισμένους με την «αποκρουστική εικόνα της αποσύνθεσης που συντελείται σε όλο το αριστερό φάσμα» (όλο το φάσμα είναι οι ίδιοι!), δεν προβληματίζεται στο ελάχιστο για το περιεχόμενο των όρων που χρησιμοποιούν (αριστερά, αλληλεγγύη, συντροφικότητα κ.λπ.), αφού αντιλαμβάνονται το πρόβλημα της Αριστεράς σαν πρόβλημα «κυβερνητισμού», που θυσιάζει αρχές και αξίες. Χωρίς ίχνος διαφορετικού οράματος κόντρα στον συστημικό εφιάλτη. Την εργασιακή βαρβαρότητα, τον «νέο» πολεμικό φασισμό στην οικονομία και την κοινωνία, που απειλεί να ρίξει την ανθρωπότητα στη «λίθινη εποχή» (μέχρι στιγμής στην Ουκρανία και τη Μ. Ανατολή, ενώ ο Παλαιστινιακός λαός τη βιώνει ήδη).

Πέρα από το γελοίο επιχείρημα του «αριστερόμετρου», που σχετικοποιεί τις έννοιες για να θολώνει τις διαχωριστικές γραμμές (αριστερά και η... ΝΔ σε σχέση με τους φασίστες!), οι λέξεις έχουν -πρέπει να έχουν- συγκεκριμένο περιεχόμενο και καθορισμένη σημασία.

Τα χίλια πρόσωπα του ομοιομορφισμού-ρεφορμισμού δεν πρέπει να σταθούν εμπόδιο στην ανα-

γνώρισή του. Η Αριστερά είναι πριν από όλα, σε θεωρητικό και πρακτικό επίπεδο, φορέας κινηματικής δράσης. Σκέφτεται για να δράσει κινηματικά, σε ρήξη με την αστική πολιτική και για τα συμφέροντα του κόσμου της εργασίας ενάντια στα συμφέροντα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, που βλέπουν τον άνθρωπο σαν εμπόρευμα και τις χώρες σαν επενδυτικά οικόπεδα. Παρά το «πώς έχουν οι εποχές», η μόνη προοπτική ενάντια σε αυτή τη βαρβαρότητα παραμένει η ανατροπή του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού, ως αναγκαία και ικανή συνθήκη για την απελευθέρωση της κοινωνίας και του ανθρώπου.

Πώς στέκεται το σύνολο της «επίσημης» -κομμουνιστικής ή μη- Αριστεράς απέναντι σε αυτή την αλήθεια; Η επαναστατική δράση, αφού πρώτα ταυτιστεί με την ίδια την επανάσταση (που είναι σήμερα αντικειμενικά ανέφικτη), δεν συνδέεται καν με την εναντίωση και σύγκρουση με το υπαρκτό. Γίνεται το ίδιο ανέφικτη. Διαχωρίζεται από την καθημερινή πάλη και θεωρητικοποιείται σαν ένα ζήτημα ιστορικού και ακαδημαϊκού ενδιαφέροντος. Κι αφού πασχίζουν να λογαριάζονται σαν «αριστεροί», σαν «επαναστάτες» και σαν «κομμουνιστές», πασχίζουν, επίσης να δώσουν «αριστερό», «επαναστατικό», «κομμουνιστικό» πρόσημο στο υπαρκτό. Στους θεσμούς και στο εμποικοδόμημα που ορίζει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Δείτε, ως παράδειγμα, το θάμπωμά τους με τις επιστημονικές και τεχνολογικές κατακτήσεις του καπιταλισμού (στην ουσία κατακτήσεις πολλών «αφανών» ανθρώπων). Δείτε την καλυμμένη ή αποκάλυπτη αντικατάσταση της ταξικής πάλης από τη δικαιοσύνη και τους ελεγκτικούς μηχανισμούς.

Υφαίνεται ένα πλέγμα μειωμένων προσδοκιών, παθητικότητας και υπεκφυγής που διαρκώς «εξηγεί» και «βγάζει συμπεράσματα». Ενώ οι μεγάλοι αγώνες υποτάσσονται στις μικρές και τρέχουσες απαιτήσεις του κοινοβουλευτισμού, στην κομματική αναπαραγωγή μέσω εκλογικών επιτυχιών. Που ενώ δοξάζει την εργατική τάξη, την ίδια στιγμή, χαμηλώνει τη θέση της ως ακοριζικό θύμα, φτωχού πλην τίμιου φουκαρά που αναζητά «αποκούμπι» και χρήζει φροντίδας και προδέρμ. Ο «ελεγχόμενος» και «μετρημένος» αγώνας συμβαδίζει με σχέδια άλωσης των μηχανισμών και των θεσμών, με την απέχθεια και τον φόβο μπροστά σε κάθε τι μη προ-

αποφασισμένο, αποφεύγοντας κάθε αναγκαία απόφαση και καθοδήγηση που υπαγορεύεται από την «ανάγκη της στιγμής» ενός σε εξέλιξη αγώνα.

Ο ομοιομορφισμός-ρεφορμισμός είναι εξονυχιστικός στην εξήγηση του χθες και επιδέξιος να προφητεύσει το αύριο. Στο σήμερα, όμως, λειτουργεί «υπαλληλικά» και «υπεύθυνα» για να μην κινδυνεύσουν τα «μεγάλα» και «μελλοντικά σχέδιά του». Είναι, επίσης, μάστορας στην επαναστατική φρασεολογία που, όμως, «αναπνέει» μέσα σε προκαθορισμένα συντηρητικά όρια. Γι' αυτό είναι ανεξάντλητο στο να βρίσκει επιχειρήματα αποφυγής, αναστολής, μετάθεσης ή εξορθολογισμού των αγώνων και απεργιών. Ταυτόχρονα, προβάλλει καυχησιάρικα «ηρωικές εποχές ηρωικών προγόνων» σαν σε παράλληλη ζωή.

Επιθυμούν (ως πρώτοι στα μαθήματα-πρώτοι στους αγώνες) να εκτιμηθούν και να... ψηφιστούν ως άριστοι επιστήμονες, ιστορικοί, οικονομολόγοι, κοινωνιολόγοι, παιδαγωγοί κ.λπ. (ακόμη και με αστικά κριτήρια αριστείας). Εμπιστεύονται τις μάζες μόνο στις εκλογικές διαδικασίες (στον βαθμό, φυσικά, που «διορθώνουν» την ψήφο τους). Είναι υπέρμαχοι της κοινωνικής αλλαγής ή, ακόμη και της επανάστασης, στο βαθμό που είναι... κοστολογημένη, υπεύθυνη, ισορροπημένη και που δεν θα σπάσει ούτε ένα τζάμι.

Θεωρούν ότι αρκεί να έχουν το «δίκιο με το μέρος τους» και, συνεπώς, δίνουν μεγάλη σημασία στις αποφάσεις των δικαστηρίων. Δεν πανηγυρίζουν απλώς, αλλά δικαιώνονται «επαναστατικά» με κάθε θετική απόφαση. Στα δύσκολα είναι υπέρ της «επανάστασης» χωρίς μεγάλους... διαπληκτισμούς και με «λαϊκή εξουσία», που σημαίνει... υπέρ ενός «λαϊκού-εργατικού-δημοκρατικού ελέγχου» των κερδών και της οικονομίας, της αστυνομίας και του στρατού, την δικαιοσύνης και του συντάγματος, ώστε να επιβληθεί η «λαϊκή θέληση» στους έλληνες, ευρωπαίους και αμερικανούς κ.λπ. κεφαλαιοκράτες. Θα βοηθήσει, φυσικά, και η «ολοκληρωμένη μόρφωση» και διδασκαλία του μαρξισμού-λενινισμού στα αστικά σχολεία και πανεπιστήμια. Για μια μετάβαση από τον καπιταλισμό στον... καπιταλισμό! Θα έπρεπε, επομένως, όλοι αυτοί να θλιβόταν πολιτικά με τη χρεοκοπία του «σχεδίου ΣΥΡΙΖΑ».

προσγγσεις